

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\May Karel - Zajati na moři.pdb

PDB Name: Zajati na moři
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.4.2007
Modification Date: 13.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Název: Zajati na moři
Autor: Karel May
Nakladatelství: NÁVRAT, 1999

RADOMÍR SUCHÁNEK
NAKLADATELSTVÍ

Původní název Aufder See gefangen
později Schlop Wildauen

KAPITOLA PRVNÍ - U starého bručouna

Plukovník jezdeckého pluku ve výslužbě princ Otto Viktor voň Schönberg-Wildauen stál u otevřeného okna, zahalen v neproniknutelném oblaku tabákového dýmu, který stále houstl za silného bařání z holandské dýmky s porcelánovou hlavičkou, takže rozhled po místnosti a rozlišování jednotlivých zde umístěných předmětů bylo velmi nesnadné. Tento oblak, který byl nejmilejší atmosférou starého odvážného válečníka, občas prořízlo jen docela krátké, zlobné zavrčení, jež se postupně měnilo v delší netrpělivé pokašlávání, až nakonec následovalo hlasité zlostné zvolání:

"Heinzi!"

Nikdo se neobjevil.

"Heeeiinzi!!!"

Nikdo neslyšel. Princ přistoupil ke dveřím, zatahal za zvonec, a v následujícím okamžiku jako by celý zámek zachvátil požár. V chodbě zazněl rámus, jako by se tam dalo do pohybu celé vojsko obuté do dřevá-ků, zuřivý lomoz se blížil - tu se v otevřených dveřích objevil muž, jehož navoskovaný knír v havraní černi trčel jako dva hroty kopí do obou stran jinak mimořádně dobrosrdečného obličeje. Muž měl jen jednu nohu, místo druhé si připevnil dřevěnou protězu. V ruce držel hrubou sukovicí, jíž si pomáhal při chůzi. Byl to osobní sluha prince Heinrich, pánem nazývaný krátce Heinz. Ti dva spolu prodělali mnoho osvobozujících bitev a od té doby se nikdy nerozloučili.

"Heinzi!"

"Co je, Výsosti?"

"Nejsem Výsost, ale důstojník! Nebo to nevíš?"

"Rozkaz, pane plukovníku!" odpověděl káraný muž a valil oči před sebe, aby jeho pohled pronikl tabákovým dýmem. Věděl až příliš dobře, že jeho pán není příznivě naladěný, když nechtěl slyšet žádné tituly a metal kolem sebe důstojnic-kou hodností.

"Heinzi!"

"Kde vězíš, kam se zašíváš? Volal jsem, div mi nepraskly plíce, avšak ty jako bys neslyšel! A kde je naše Adelina s kafem?" "Krákolina, Výsosti? Právě jsem byl u ní a pořádně ji zahrál do noty! Smetana jí jako vždy překypěla a teď celý Wildauen smrdí jako teletník. Milostivý

pán důstojník si holt bude muset na kafe počkat. Mám ji za to přetáhnout sukovicí?"

"To nedělej, protože si zasloužíš stejný trest! Kde jsou dýmky, které jsi měl nacpat?"

"Leží v řadě pěkně za sebou tuhle na stole, milostivý pane plukovníku!"

"Ach tak!" zaznělo mírněji. "Je tu tak zdravě husto, že fajfky ani nevidím! Zapal mi novou, ať se neotrávím vzduchem!"

Sluha poslechl rozkaz, vzal od prince vykouřenou holandskou dýmku a zapálil mu novou. "Hemži!" "Co je, Výsosti?"

Nový tabák měl tak báječnou vůni a výtečnou chuť, že nelibost kuřáka se s prvními tahy vytratila, proto byl s titulem, který dosud nechtěl slyšet, naprosto spokojen. "Víš, co je dneska za den?" "Jaký, Výsosti?"

"Přemýšlej!"

"Hm, Výsosti, myšlení a přemýšlení nikdy neprospívalo mému zdraví, nemám v tom ten správný cvik! V celém svém životě jsem prožil jen málo chvil, kdy se mi v hlavě vylíhlo několik myšlenek, které jsem pak neměl kam strčit. Útok s pořádnou bitkou mně byl vždycky milejší! Přemýšlel jsem třeba tehdy, léta Páně 1814, když jsme stáli ve Francii. Zabydli jsme se u mladé vdovy, která byla proklatě hezká a hodila po mně jedním svým okem. O ženském národě jsem nikdy nesmýšlel v dobrém, panna Krákolina je živoucím důkazem, co si o tomhle plemeni myslet, ale tehda moc nechybělo, abych udělal největší pitomost svého života a zakoukal se do holky. Jednoho krásného dne stojím mezi dvěma a leštim si koženou výbavu - pan plukovník byl tehda ještě poručíkem a právě jel na štáb - a tu přicházela dolů

ze schodů a postavila se přede mnou, jako by chtěla -"

Byl přerušen. Ozvalo se totiž uctivé klepání na dveře s předepsanými pomlkami.

"Dáááá!" nařídil princ.

Dveře se jemně otevřely a mezi nimi se objevila ženská postava, jejíž objem těla byl tak významný, že plukovník by měl začít přemýšlet o zabudování podstatně širších dveří. Žena se procpa-la do místnosti, elegantně zašuměla výtečně aranžovaným kávovým podnosem v tučných dlaních. Oblečena byla v pohodlných ranních šatech a nyní zavlála dlouhými mašlemi čepce směrem k princ.

"Dobré jitro, milostivý pane! Dovolila bych si servírovat Vaši Výsosti kávu!"

"Nechala tu Výsost na pokoji, já jsem důstojník, a tak určitě ví, jak mě má nazývat!" odpověděl jí pán, rozpomínaje se na předešlou zlost. "Už je u mě skoro deset let, ale zřejmě si nikdy nezvykne na správný řád! Nezbyde mi než přijmout jinou hospodyní. Myslel jsem, že ví, kdy má přinést kávu?"

"Ano, pane plukovníku, v osm hodin."

"Ano, pan obuvník, pan krejčí, pro mě za mě taky pan opravář kotlů ale vůči důstojníkovi kavalerie ve výslužbě by měla používat víc služebních výrazů. Mám dojem, že si to nikdy v životě nezapamatuje! Heinzi, pověz jí, jak to má říkat!"

"Rozkaz, pane plukovníku, v osm hodin!" zaburácelo to mohutně pod širokým knírem.

"Rozuměla tomu, panno?"

"Rozkaz, pane plukovníku!"

"Dobrá! Jak to, že tedy přichází o celých pět minut později?"

"Heinz mi vylil mléko a já musela dát na kamna nové."

Tu k ní sluha přiskočil a vrhl na pomlouvačku tak zdrcující pohled, jaký zatím nikdy v životě neviděla.

"Pan plukovník jasně slyší, že chce znovu začít krákorat! Proto jí neříkám Adelina, nýbrž Krákolina. Ona vzala od pošťáka dopis, který mám podle rozkazu předávat já! Zná své povinnosti a chtěla jsem jí ho sebrat. Při tom se vylila smetana."

"Kde je dopis? Přinesla ho s sebou?"

"Rozkaz, pane plukovníku! Leží tady na podnose."

"Mé dopisy nepatří mezi maslo a suchary! Pouze Heinz je smí doručovat! Má ho poslouchat ve všem, co se netýká kuchyně, jako mě samotného! Ted' může jít!"

Odvrátila se a vysuměla. Když mījela Heinze, vrhla na něj pohled, který jej měl zdrtit, avšak neměl jiný účinek, než že sluha jí pohrozil sukovicí, aniž by si pán něčeho všiml.

Princ otevřel dopis a začal číst. Zdál se být velice dlouhý. Dýmka čadila sama, káva zůstala nedotčená a z hustého dýmu se pouze ozývalo bručení a pokašlávání.

"Heinzi!" zaznělo konečně tak milým a měkkým tónem, jaký byl u starého bručouna velice vzácný.

Touto přezdívkou byl totiž princ nazýván nejen podřízenými v armádě, nýbrž i mezi známými v nynějším poklidném životě.

"Copak, Výsosti?" zeptal se sluha nejjemnějším hlasem, jehož byl jeho bas schopen.

Celé dlouhé roky, které prožil se svým pánem, v něm prohloubily schopnost přizpůsobit se plukovníkovi, a to nejen činy a chováním, nýbrž i modulací hlasu a vyjadřováním.

"Skutečně ještě nevíš, co je dneska za den?"

"Hm, jízdu na koni znám od základu, šermování, střelení a boj jakbysmet, ale nedokážu uhodnout, co je dneska za den. Kde není, ani čert nebere! Výsosti, nikdy nevzejde nic dobrého z toho, když se člověk moří s tím, co je dnes za den, nebo když se na ně

zlobí a vrčí na ně. Většina dnů stejně nepřinese člověku nic dobrého."

"Máš pravdu, Heinzi! Na dnešní den se tvé přirovnání výtečně hodí, protože je nejhorší v mém životě. V takovém případě bych byl vždycky radši dávno mrtvý. Už víš, co mám na mysli?"

"Výsosti, už to vím přesně, protože se nedotýká jen vás, ale i starého Heinze. Mladý pán byl tak odvážný, hezký, veselý - a přitom tak dobrý a hodný! Jak asi vypadá teď?"

"Je důstojníkem u maríny Spojených států amerických, pochopitelně pod jiným jménem. Nyní je zapotřebí, aby si podržel odvalu. Válka je přede dveřmi a v jejich podmínkách se na ní podílí hlavně námořnictvo."

"Díky Bohu, že to zas někde na světě pořádně vybuchne. Trocha toho míru neškodí, člověk si může odpočinout a nasbírat síly, ale když to trvá příliš dlouho, lidi zleniví, začnou jim měknout kosti a nervy vypovídají službu. Pak se člověk neuzdraví, dokud nevezme šavli a nevyrazí. Poznal jsem to sám na sobě. To bylo tehda léta Páně 1814, když jsme spolu byli ve Francii. Tehdy jsme se ubytovali u mladé vdovy, která byla proklatě hezká a házela po mně okem. O ženském národě jsem nikdy nesmyslel v dobrém, protože si nezaslouží ani špetku střelného prachu, o panně Krákolině nemluvě, ale tehda moc nechybělo, abych udělal největší pitomost svého života a zakoukal se do naší domácí. Ty mladé vdovičky v sobě něco mají. Jednoho krásného dne stojím mezi dveřmi a leštím si koženou výbavu - pan plukovník, tehda ještě poručík, odjel zrovna, tuším, na štáb - a tu přicházela ze schodů a přistoupila ke mně, jako by chtěla -"

Opět byl přerušen. Dveře se otevřely, tentokrát bez zaklepání, a do místnosti se vřítla osoba, i tentokrát ženská, která se ovšem nikterak nepodobala těžkotonážní postavě panny. Přes ruku měla přehozenou vlečku jezdeckých šatů, v druhé držela tenký bičik, zpod závoje se valila záplava bohatých kadeří - a tato ženština nyní přiskočila k Heinzovi, lásko vně ho zatahala za dlouhé vousy, jak by to nedokázala ani proklatě hezká vdovička, a potom lehkými skoky přihopsala k princ a nabídla mu své krásné rtíky k polibku.

"Dobré ráno, milý strýčku! Co, káva stojí dosud na stole a ty jsi ještě v županu?! Pospěš si, protože si chci s tebou vyjet!"

"Vyjet?" opáčil, zasouvaje opět dýmku mezi rty. "O tom jsem neměl tušení!"

"To není omluva, pane plukovníku! Každý kavaleristický důstojník musí být kdykoliv připraven skočit do sedla! - Dneska je skvělé počasí, koně jsou připraveni, a pokud mne poslechněš, tak ti dovolím, abys sis cestou zapálil jeden ze svých ošklivých doutníků."

"To nepůjde, dítě, protože nemám ani jeden ošklivý."

"Ani jeden z nich za nic nestojí, a to nepočítám tvoje smrduté fajfky! Kdybych byla tvou ženou, vyhodila bych je všechny z okna, to si pamatuj! Pojedeš se mnou, a to hned!"

"Dneska ne, Wando, dneska ne! Ať tě doprovází Heinz."

"Proč právě dneska ne? Máš snad tolik práce, že si na mne nenajdeš ani krátkou hodinku?"

"To ne, tak ne," prohlásil váhavě, "ale dneska je den, ve který bych něj radši zůstal doma."

Pátavě si ho prohlédla. Přitom si všimla dopisu, který odložil na stůl. Rychle jej sebrala a přistoupila s ním k oknu. Princ jí ho chtěl vytrhnout, ale uhájila se.

"Když jsi tak zamklý, musím si důvod najít sama. Na tobě poznávám, že se skrývá v tomto listu. Přečtu si, co tam stojí." Byla dcerou jistého válečného přítele prince z minulých let, který padl, a proto se jí hodný pán ujal a snažil se jí nahradit rodiče. Od smrti otce tedy bydlela na zámku Wildauen a později navštěvovala penzion v rezidenci, odkud se před několika dny vrátila. S dětskou láskou lpěla na tomto bručounovi, který její lásku oplácel náklonností, překonávající i nevyhnutelné tyranie krásného stvoření, třebaže nikdo jiný by si vůči němu nemohl něco podobného dovolit.

Kromě plukovníka zde byl ještě někdo, kdo uzavřel Wandu do svého starého srdce a byl připraven za ni položit život. Míníme jím Heinze, který si dívky cenil snad víc než vzpomínek na léta Páně 1814. Věděla to, a měla ho ráda z celého srdce, ačkoliv svou náklonnost nejednou dávala najevo zcela nečekanými nápady. Pod dohledem plukovníka směřovala její výchova k tomu, že už jako dítě byla dominantní osobností v domě. Její vláda byla však snesitelná i přes rozpustilou bujnost, a nejednou vnesla život do kruhu zvláštních charakterových osůbek, jež bydlely na zámku Wil-dauen. Malá tyranka si ani teď nepřipouštěla špatné svědomí, že si přivlastnila dopis, který jistě nebyl určen pro její oči, a plukovník, který v čele regimentu nestrpěl odpor a vždy prosadil svou, tady dnes stál, jako by ztratil odvahu projevit vlastní vůli.

Její oči klouzaly pomalu a s nezvyklou pozorností po řádcích, jež musely obsahovat sdělení, které stále víc upoutávalo její zájem. Čím dál četla, tím vážnější rysy nabíral její dosud tak bezstarostný a veselý obličejík. Ruce se jí začaly lehce chvět rozčilením, v jejích očích se objevily slzy, a když dočetla, začaly se tyto slzy kutálet ve velkých kapkách po tvářích dívky.

"Strýčku!" zvolala a vrhla se k princovi, pokládajíc hlavu něžně na jeho prsa, "on je jistě nevinný, určité tu vraždu nespáchal, vid'?"

Dýmka zaprašela v jeho ruce - rozmačkal ji pod dojmem myšlenek, které se mu hnaly hlavou. Nyní vyhodil úlomky vzteklym máchnutím ven z otevřeného okna.

"On? Schönberg-Wildauen? Muž, který nese toto jméno, by se nikdy nedopustil vraždy! Neštěstí mě tenkrát uvrhlo na lůžko, takže jsem nemohl jinak než trpět a mlčet, ale kdyby se dnes někdo odvážil přijít přede mě s tvrzením, že můj syn je vrah, já bych ho já bych ho na místě rozdrtil!"

Udeřil zatnutou pěstí do stolu, až to zadunělo. Od dveří, kde stál Heinz, zaznělo souhlasné zadupání a zavrčení.

"Nebylo možné prokázat jeho nevinu?"

"Ne, všechno, úplně všechno stálo proti němu, i když ho při tom hrozném činu nikdo nenachytil. Byl odsouzen k smrti, a král ho omilostnil k celoživotnímu vězení. Nemohl to vydržet a jednoho krásného dne utekl. Našel novou vlast v daleké cizině, odkud může svému otci občas napsat."

"Ubohý dobrý Max! A ty, milý, ubohý strýčku!"

"Ano, jsem ubohý, nekonečně ubohý, mé dítě! Ztratil jsem totiž syna a mé jméno je pošpiněno krutým osudem. Rád bych se ho vzdal hned tady na místě, kdyby mi někdo dokázal říct, která ruka vedla vražednou dýku. Hrdě bych hleděl na svůj znesvěcený rodokmen a nechal bych ospravedlněného syna vrátit se hrdě do vlasti, abych ho ještě jednou přitiskl na své staré srdce. Pak bych klidně zemřel! Kdyby mi někdo přinesl tento mír, odměnil bych ho rád hromadou ubohého, chladného zlata, které mi patří, aniž by mi mohlo přinést štěstí."

Odstrčil od sebe podnos s vychladlou kávou.

"Heinzi!"

"Copak, Výsosti?" zazněla běžná, stereotypní otázka sluhy, tentokrát vyslovená s nesmírnou námahou.

Jeho mohutný knír se chvěl a víčka se snažila uzamknout jeho věrné oči, jako by měla zatlačit něco, co nikdo nesměl spatřit.

"Nechci kafe! Zapal mi novou dýmku!"

"Ne, Heinzi, strýček teď nebude kouřit," odpověděla dívka s výrazem, který nesnesl odpor, "vyjede si se mnou a ty nás doprovázíš!"

"Nech mě dneska být, Wando! Co bych dělal venku, kde se směje slunce a všechno je veselé a šťastné - v den, který mi přináší nejtěžší ránu, jaká člověka může potkat."

"A co budeš dělat v této neútné, zakouřené místnosti v den, kdy potřebuješ útěchu víc než kdykoliv jindy?"

Nenechám tě tady, strýčku, musíš se mnou ven, pryč, abys aspoň na chvíli zapomněl na smutek, který kalí tvůj život."

"Jsi trapička, které se dá uniknout jedině tehdy, když člověk splní její vůli! Heinzi, oblíkat!"

To bylo pro Wandu znamením, že znovu vyhrála jeden z malých domácích sporů, do nichž tolikrát vtáhla svého opatrovnického otce. Rozloučila se poděkováním a vyšla na zámecký dvůr, kde stáli tři osedlaní koně - důkaz, že si byla jistá splněním svého úmyslu. Pohlédla šimla, který nesl dámské sedlo, a se šťastným výrazem mu šeptala:

"Dneska přijede! Napsal mi, proto na něj nemohu nečinně čekat a musím mu jet vstříc! Ještě mě nikdy neviděl jezdit na koni a nevěří, že bych to dokázala. Ó, jak se bude divit! Vždycky mě nazýval svou 'bojácnou květkou', protože se kvůli němu bojím hřešit proti domácímu řádu, ale ukážu mu, že mi nechybí odvaha. Nejdřív mu pojedou vstříc a pak mu ukážu, že o něho chci bojovat se svým strýčkem."

Byla zachváčena mimořádným neklidem a sotva dokázala čekat na své průvodce. Když se objevili na schodišti, vyskočila do sedla koně, který netrpělivě hrabal kopytem a jen s přemáháním ...pádili dolů 2 kopce,...

se podvolil uzdě. Jakmile muži nasedli, vyjeli ze zámku, pádili dolů z kopce, minuli městečko a obrátili se k nádraží, kde se starý bručoun se svým Heinzem objevili každý den, byť jen na krátkou chvíli.

Na koních sem dorazili velice rychle, proto se rozhodli projížďku prodloužit. Teprve když se přiblížil čas příjezdu osobního vlaku, který zde stál delší dobu a čekal na přípoj, vrátili se zpět a seskočili před čekárnou. Koně nechali na starost starému Heinzovi, zatímco oni dva se odebrali do salonu k občerstvení.

Právě se posadili, když vlak vjel do stanice. Cestující vystupovali a vcházeli do čekárny, dnes značně obsazené. Rozproudil se živý, hlasitý rozhovor. Lidé přijeli z různých koutů, setkali se teprve ve vlaku a vyprávěli si o událostech v jejich oblastech, o cílech cest a zážitcích, které jim jízda vlakem poskytla.

Jeden z cestujících předčil všechny ostatní v řečnickém umění. Mluvil cizím přízvukem a chlubil se dobrodružstvími prožitými

v různých zemích světa. Jeho vtíravé líčení bylo posluchačům doslova nepříjemné a někteří z nich se rozhodli odejít ze salonu, když vtom byli upoutáni zajímavým intermezem.

Do salonu vešel mladý muž a posadil se nedaleko dveří. Neměl s sebou žádná zavazadla, byl jednoduše oblečen a zřetelný prach na jeho oděvu prozrazoval, že muž urazil dlouhou cestu pěšky. Povrchní pozorovatel by soudil, že mladík nepatří mezi tuto společenskou vrstvu, a také mnozí přítomní na něho vrhali pohledy vyjadřující jejich přesvědčení, že mladý muž sem vešel pouze kvůli neznalosti prostředí.

Wanda si ho všimla, jakmile vešel a pozdravil ji lehkým úsměvem. Nyní se dívka ocitla v rozpacích. Proč přišel tímto způsobem? I otravnému vypravěči byla přítomnost takového člověka v salonu nápadná, dokonce začal dávat své pocity najevo poznámkami, kterým mladík nevěnoval pozornost, jak se zdálo. Vzal si totiž noviny a četl v nich tak pilně, jako by jejich obsahu přikládal nejvyšší důležitost. Po chvíli se zvedl, přistoupil ke stolu, u něhož vedl mluvka své řeči, a zeptal se uctivým hlasem:

"S dovolením, panstvo -jsou snad některé z těchto novin volné?"

"Ne!" odmítl jej zmíněný nekonečně opovrhlivým způsobem. "Já si je chci přečíst!"

"Všechny najednou?"

Při těchto slovech vrhl na vychloubáče zvláštní, tajuplný pohled.

"Všechny!"

"Pak prosím o prominutí!"

Vrátil se zpět na své místo a znovu se pohroužil do prvních novin. Po nějaké době se zase zvedl.

"Potřebujete ještě tyto noviny, pane?"

"Hned si je vezmu!" zaznělo krátce a příkře.

"Prosím, označte mi ty, které chcete číst jako poslední. Rád bych si je na chvíli půjčil."

"Potřebuju všechny!"

"Snad, ale jak to vypadá, ne ke čtení! Všiml jsem si, že zatím váháte s důkazem přesvědčit nás, že jste se to vůbec naučil."

"Číšníku!" zavolal muž potrestaný za svou aroganci místo odpovědi.

Když se volaný po chvíli objevil, dodal k němu:

"Tento muž se sem zřejmě zatoulal. Odvedte ho, prosím, do čekárny čtvrté třídy, kam nepochybně patří!"

Úslužný číšník se uctivě uklonil a vrhl na "delikventa" pohled, který jej odsuzoval nejméně do šesté třídy.

"Ukažte mi svou jízdenku, abych se přesvědčil, jste-li oprávněn sem vstoupit!"

Vyzvaný sáhl s veselým úsměvem do kapsy.

"Tady je, uctivý pane!"

Číšník na ni vrhl pohled a ihned protáhl tvář způsobem, v němž se zračilo zklamání s rozpaky, spojené v úsměvný celek.

"Zpáteční lístek první třídy! Můžete zde samozřejmě zůstat."

"Děkuju vám, milostivý pane! Ale žerty stranou. Zeptejte se nyní tohoto muže na jeho lístek!"

Číšník to musel udělat a mluvka viděl, že mu nezbude než splnit výzvu. Cítil se tím tak uražen, že se zvedl, aby opustil salon. Druhý mu rychle zastoupil cestu.

"Prosím, pane, zůstaňte ještě chvíli! Dosud jsme neskončili!"

Otevřel okno a pokynul ven. V příštím okanzíku stál po jeho boku četník. Mladík vrhl do tváře svého protějšku ještě jeden pá-travý pohled a poté pokračoval naprosto odlišným hlasem:

"Přítomnost tohoto policejního úředníka vám jistě objasní situaci, můj pane! Měl jsem to potěšení vidět vás nastupovat, přičemž mi neuniklo několik maličkostí, které ve mně probudily touhu zapříst s vámi krátký rozhovor. Učinil bych to mezi čtyřma očima, kdybyste mne nepřinutil svým chováním udělat to veřejně. Musíte rychle a pravdivě odpovědět na otázky, které vám položím - pokud nedáte přednost uzavřené místnosti. Nyní prosím váš průkaz!"

"Ale pane, nechápu -!"

"Neodporujte mi, prosím! Chci vás uklidnit sdělením, že mé chování není namířeno přímo proti vám. Prosím, ten průkaz!"

Dotyčný vytáhl náprsní tašku a z ní vyňal papír, který rozložil a podal úředníkovi, jenž listinu pečlivě prozkoumal.

"Pas je pravý a dobrý! Vy jste Francouz z Le Havre de grace. Máte snad rodinu?"

"Ano, ženu a děti."

"Rodiče?"

"Ne."

"Sourozence?"

"Jednoho bratra."

"Jak se jmenuje?"

"Samozřejmě jako já Latour, François Latour."

"Čím je váš bratr?" zeptal se mladý muž.

"Býval námořníkem, teď je soukromník."

"Kde?"

"Ve Spojených státech amerických. Poslední dopis od něho byl posílán z Bostonu."

"Kdy přišel?"

"Zhruba před měsícem."

"Kde ho máte?"

"Doma v Le Havre. Uložil jsem ho k ostatním dopisům, které jsem od něho dostal."

"Nemáte jeho fotografii?"

"Ano."

"Kde?"

"Visí v mém pokoji."

"Děkuju vám. Ach, ještě jednu otázku: byl snad váš bratr někdy tady v Německu?"

"Delší dobu."

"Také v hlavním městě?"

"Ano, jestli si dobře vzpomínám. Několikrát mi odtamtud psal, dopisy ještě mám."

"Vřelý dík. Nyní jsme hotovi."

Vyslýcháný byl zdrcen obratem, který nabrala situace, proto odpovídal na položené otázky téměř naivním způsobem. Dostal strach, ačkoliv mohl být v jádru slušným mužem. Pot se mu perlil na čele, a tak rozeplal kabát, aby vytáhl kapesník a otřel se. Při této příležitosti se objevil řetízek od hodinek tak výtečné práce, že musel ihned zaujmout pozornost znalce. Také mladý muž si ho všiml, a tato skutečnost vyvolala zvláštní následek.

"Zadržte, počkejte ještě chvíli!"

Vzal řetízek mezi prsty, znalecky jej zkoumal a potom vytáhl i hodinky, jež na něm visely. Když je otevřel, prohlédl si místo, kde bývá označena firma výrobce, a pak je vpustil zpět do kapsy.

"Tyto hodinky patří vám?"

"Ano."

"Jak jste k nim přišel?"

"Dostal jsem je darem."

"Od koho?"

"Od svého bratra."

"O kterém jsme před chvílí mluvili?"

"Ano."

"Hodinky i řetízek?"

"Ano."

"Jakým způsobem je získal váš bratr?"

"To nevím."

"Kdy vám je daroval?"

"Když přijel z Německa."

"Než odjel do Ameriky?"

"Ano."

"Měl u sebe ještě jiné podobné věci, myslím tím prsteny nebo drahé klenoty?"

"Pokud vím, ne."

Tazatel pošeptal několik slov četníkovi a pokračoval:

"Musím vás požádat, abyste svou cestu na krátkou dobu přerušil. Tento pán bude vaším průvodcem, než se znovu uvidíme."

Francouz se lekl a zbledl jako stěna.

"Bože, nevím, proč byste mě měli -!"

"Už jsem vám řekl, abyste se neznepokojoval. Ujišťuji vás, že nemáte důvod se něčeho obávat. Jedná se jen o zjištění, k němuž potřebujeme vaši pomoc, proto klidně následujte tohoto muže. Určitě se spolu brzy setkáme."

Tato krátká scéna vyvolala mezi přítomnými obrovskou pozornost. Kdo by hledal policistu s jistě výrazným postavením v tomto jednoduše oblečeném muži, který přes své mládí vystupoval tak sebejistě? Neprohřešil se proti policejním nařízením, když se zhostil výsledku před tolika svědky? Musel být velice sebevědomý, pokud se odvážil něčeho takového, to je jisté!

Myšlenky a předpoklady měly volný prostor, ale on se nijak nestaral o pohledy, které se na něho upíraly s takovým respektem. Opustil salon, vytáhl ze své náprsní tašky vizitku, a když na ni poznamenal několik slov, zasunul ji do obálky, podal ji číšníkovi a ukázal směrem k principi. Ten vizitku přijal, vrhl pohled na připsanou poznámku, souhlasně

kývl hlavou a zvedl se. Cizinec se uctivě uklonil a přistoupil k plukovníkovu stolu.

"Znáte mne, pane poručíku?" zeptal se starý překvapeně.

"Bohužel jsem dosud neměl tu čest poznat Jeho Výsost osobně, ale z jistých známek soudím, že dneska mě to štěstí zajisté potkalo."

"Nezmýlil jste se," odpověděl plukovník a hned představil oba mladé lidi: "Policejní poručík voň Treskow - slečna voň Czer-nowská, moje schovanka."

"Vřelý dík, Výsosti! Měl jsem už dřív to potěšení být představen slečně voň Czernowské."

"Ach!" zaznělo překvapeně. "Proč jsi mi to zamlčela, Wando? Nebo jsi toho pána už nepoznala?"

"Ale ano!" ujistila jej s úsměvem. "Jen jsem nevěděla, jestli smím porušit inkognito, do něhož se pánové od policie velice často zahalují."

"A které je dnes pro mne velice nepříjemné," doplnil ji Treskow a vrhl pohled na svůj ošuntělý zevnějšek. "Měl jsem tu nějaké zařizování, při němž jsem neměl být poznán. Když jsem s tím byl šťastně hotov, poctila mne příznivá náhoda, která se týká také Jeho Výsosti, a to velmi významně."

"Mne? Narážíte na váš rozhovor s tím nepohodlným Francouzem?"

"Zajisté! Viděl jsem ho nastupovat a jeho obličej mi byl nápadný. Podobá se nesmírně muži, jehož dodnes marně pronásledujeme. Předpokládal jsem, že se jedná o blízké příbuzenství, a tak jsem toho člověka nespustil z očí. Tady se potvrdilo mé tušení, a navíc jsem učinil objev, který mne přinutil se ihned představit panu plukovníkovi."

"Smím se snad zeptat na důvod této nutnosti?"

"Jistě! Má odpověď se však musí dotknout jisté záležitosti, o níž se neodvážím hovořit bez vašeho výslovného souhlasu."

"Mluvte!"

"Ten řetízek, který jsem objevil jen šťastnou náhodou, patřil za-v ažděnému dvornímu komorníkovi Wallersteinovi."

"Wallersteinovi!" zvolal princ tak hlasitě, že všichni přítomní zpozorněli.

Naštěstí rychle zpozoroval svou neopatrnost, opět se posadil na místo a ptal se již tišším, třebaže roztřeseným hlasem:

"Víte to jistě? Znáte ten případ?"

"Zřejmě existuje pouze jediný člověk, který ho zná lépe - totiž sám pachatel, jehož už dlouhý čas hledám."

"Sám pachatel, říkáte - takže si myslíte, že že ten, kterého odsoudili, není skutečným pachatelem? Pořád ještě hledáte loupežného vraha, o kterém soudci předpokládají, že ho už dávno našli a předali spravedlivému trestu?"

"Je to tak, Výsosti, mám na mysli tuto záležitost, pro pana plukovníka nanejvýš zajímavou. Ačkoliv jsem se před chvílí omlouval za dotěrnost, přivedla by mne ještě dnes na zámek Wildauen, kde bych požádal o audienci."

"Překvapujete mě! Pouze má zvědavost snad převyšuje toto neočekávané překvapení."

"Chápu vás a jsem připraven podat vysvětlení. Toto místo se k tomu však příliš nehodí, proto vás žádám o dovolení -"

"Půjďte se mnou, pane poručíku!" přerušil jej princ. "Pojedete s námi na zámek, kde vás nespustím z očí."

"Vaše pozornost je mi nesmírně vítána a zavazuje mě k nekonečnému vděku."

"Tak pojďme hned! Budete hostem na zámku, jak dlouho jen budete chtít! Vaše slova ve mně probudila naději, kterou jsem již téměř ztratil."

Zvedl se a šel napřed. Treskow nabídl s galantní úklonou paži Wandě. Muž, který měl být vyhozen ze salonu, dostal krásnými rty svolení vést ochránkyni prince řadou hostů. Před staniční budovou pomohl dívce do sedla a sám se vyšvihl na koně, na kterém přijel Heinz. Ten musel nyní panstvo následovat na své dřevěné noze.

Nebyli příliš daleko od nádraží, když ukázal Treskow před sebe.

"Už dávno jsem učinil zkušenost, která dnes potkala Francouze, totiž že člověk se velice mýlí, pokud posuzuje druhého podle šatů, jež má na sobě. Buďte tak laskav, Výsosti, a podívejte se na muže, který jde tamhle před námi!"

Jmenovaný byl tak nápadný,...

Jmenovaný byl tak nápadný, že si ho všimli hned i ostatní. Byl vysoké, široké a mimořádně svalnaté postavy, na hlavě měl klobouk, jehož krempa značných rozměrů plandala daleko za jeho krkem, zatímco přední část před obličejem byla jednoduše odštítnuta. Tělo halil jenom krátký, široký pytlovitý kabát, jehož rukávy sahaly sotva k loktům a dávaly vyniknout manžetám čistě vyprané košile i opálenému předloktí. Jeho ruce jako by patřily obrovskému předpotopnímu zvířeti. Nohy vězely v páru širokých nohavic z lehké látky a byly ukončeny koženými botami, na které museli vyříznout materiál nejméně za zad slona. Muž oblečený ve starém klobouku, mechově zeleném kabátu a křiklavě žlutých kalhotách připomínal maškarní postavičku, která se zatoulala ze sálu na ulici a kráčela se široce rozkročenýma nohama a tápajícíma rukama svou cestou, jako by šla po lodí, zmítané obrovskými vlnami. "Nu?" zeptal se vesele princ.

"Kdo pozná na tomto legračním chlapíkovi, že se mnou cestoval v kupé první třídy?"

Plukovník neměl čas odpovědět, neboť zvláštní pocestný zůstal stát a obrátil se ke třem jezdcům. Kabát měl vepředu široce rozhalený, sluncem a větrem ošlehaný krk zakrýval červený lněný šátek s obrovským uzlem, jehož vlající cípy poletovaly kolem mužova pasu.

"Halte - la' - heigh-day - hej!" zavolal na ně míchanicí několika jazyků. "Pánové a krásná dámo, jde to tady do malého city, které kdosi kdysi pokřtil Wildauen?" Wanda souhlasně přikývla.

"Merci-thankyou, má malá, milá miss! Ale řekněte, je tam skutečně zámek, takový castle, kde má bydlet hrozně urozený princ?"

Přikývla podruhé, aniž by se dokázala ubránit rozkošnému úsměvu

"Dobře, výtečně, all right, Je to pan voň Schonberg, onen duch nebo lord voň Schonberg, nebo jak se vlastně ten starý skautík jmenuje?"

"Ano!" rozesmála se srdečně.

"Huzza - báječně! A není vám náhodou tak trochu povědomý, má malá mořská vílo?"

"Trochu ano."

"Pak byste mi snad mohla říct, jestli u něho není jeden, který běhá za pomoci crutch, protože má jen jednu nohu!"

"Takový tam skutečně je."

"Good luck hallo! Tak už toho proklatýho chlapíka konečně mám! Nejmenuje se náhodou Heinrich Polter?"

"To sedí!"

"Stop, šalupo! Teď je jisté, že to je on! Můžete mi taky říct, kde bych toho starého kulhavého Heinze mohl zastihnout? Musím s ním hodit řeč u kormidla."

"Jde za námi."

Muž vyplivl žvýkačí tabák, kterým měl zaplněnou polovinu úst, a otočil se.

"Est - il - vraz, egad to je on? Takže byl určitě taky v železničním přístavu. A já ho neviděl? Počkej, človíčku, jak tobě přikormidluju s křivým větrem v plachtách, jak se tak říká, že ti ten náraz navalí vodu i do besanového průlezu!"

Aniž by se ještě staral o jezdce, spěchal na roztažených nohou zpět ke kulhavému Heinzovi. Ten upozoroval nevidanou postavu běžet přímo k sobě - zůstal stát a překvapeně si hladil knír.

"Heinrichu Poltere, ty starý kráme!" volal přichozí a roztáhl co nejvíc své mohutné paže, "skutečně ještě plachtíš v tomto údolí nářků, kterému lidi říkají Země? Pojd', musím tě políbit a přitisknout na své srdce, stará bárko!"

Popadl překvapeného za ramena, hodil ho na sebe mocným trhnutím a přitiskl své rty na jeho bouřící se knír. Heinz se snažil uniknout nečekanému náporu.

"Kdo - co jak kdo to má být?!" zvolal s námahou. "Kdo je a co po mně chce?!"

"Kdo jsem? Zounds, ten člověk mě skutečně nepoznává! Postav se do strážného koše a pořádně se podívej, kdo jsem!"

Postavil se s roztaženými nohama před služebníka prince, aby si ho mohl pořádně prohlédnout.

"Kdo je? Ještě nikdy v životě jsem ho neviděl, protože takový kašpar mi nepřišel do cesty ani léta Páně 1814, ani nikdy jindy!"

"Lack-a-day, kašpar! Já byl poddůstojníkem na válečné lodi anglického krále, na Nelsonovi, potom kormidelníkem na clipperu Spojených států amerických, na Swallow, a potom jsem se rozhlídl po Divokém západě. Po celý svůj život se jmenuju Peter Polter, jsem jeho vlastním bratrem - a ta suchozemská krysa to všechno nazve kašparem!"

"Pe - Pět Peter - Polter?!" zvolal Heinz zpola nevěřicně a zpola radostně překvapen. "Je to možné? Je pravda, že jsi Peter, který utekl, když jsem se vracel z Francie, a od té doby po něm nebylo ani vidu, ani slechu?"

"Jasně, to jsem já! Kdo jiný bych mohl být, když ne Peter Polter! Jestli tomu nevěříš, nepomůže ti žádný fregatní chirurg ani apa-tykář! Byl jsem doma v Langendorfu, kde jsi nenašel lepší hochy než oba Poltery, ale veškeré příbuzenstvo už odpachtilo nahoru do nebe a jen ty jsi pryč byl tak chytrý, žeš počkal, až se Peter vrátí. Dokonce starý krejčí Franz, který nás vždycky vypráskal podle not, když jsme k němu chodili do školy, už umřel. Není to taky div, protože už by mu muselo být pět set let, kdyby ještě žil! Věříš už konečně, že to jsem já?!"

"Ano, věřím ti, Petere! Buď tisíckrát vítán!" zvolal Heinz a rozpřáhl obě ruce k bratrovi.

Jeho oči zvlhly a hlas se mu chvěl. Když se trochu vzpamatoval, pokračoval muž s dřevěnou nohou hlubokým basem:

"Tvůj odchod způsobil rodičům mnoho starostí, ale to už je pryč a já se královsky raduju, že tě zas můžu vidět!"

"Well done\ Cos řekl o rodičích, je správné, leželo mi to dlouho na duši. Budu ti všechno vyprávět, ovšem ne tady na ulici, nýbrž na zámku tohoto starého purkrabího nebo co vlastně je! Můžu jít, doufám, s tebou?"

"To se rozumí samosebou. Plukovník taky bude mít radost, až se dozví, že jsi udělal starému Heinzovi takovou radost!"

"Jak vypadá? Uvidím ho?"

"Dyť jsi ho už viděl, je to ten chlapík na hnědákovi. Je to nejlepší pán, jaký může být. Táhnem to spolu spoustu let a zažili jsme leccjaké dobrodružství, například tehda, léta Páně 1814, když jsme spolu byli ve Francii. Ubytovali jsme se u jedné mladé vdovy, která byla proklatě hezká a hodila po mně jedním svým okem. Jednoho dne jsem stál mezi dveřmi a čistil koženou výbavu, když tu sešla dolů za schodů a tvářila se, jako by -"

"Dash, nech tu mladou vdovičku padnout přes palubu a radši mi řekni, jak to vypadá na palubě ve Wildauenu.

Vždycky je docela dobré, když člověk zná lodní nařízení nové paluby, na kterou leze."

Ruku v ruce kráčeli oba muži, jeden širokými kroky a druhý na dřevěné noze, ulicí dál k zámku. Měli tolik otázek a odpovědí, že čas rychle kvapil a Heinz se překvapeně zarazil, když si všiml, že stojí před portálem zámku. Vedl bratra přes rozlehlý dvůr a potom s ním vystoupil po příjmacím schodišti. Tu se otevřely dveře, vedoucí do kuchyně, a z nich vykoukla panna Adelina.

"Jakého strašáka to vede sem, na zámek Wildauen?! Myslí si, že tu máme muzeum rarit?"

Než však mohl Heinz otevřít ústa k odpovědi, měl Peter na jazyku výmluvná slova:

"Co je to za tlustou holandskou tresku, která se odvažuje vstoupit do našeho kurzu a mě, kormidelníka z clipperu Spojených států amerických Swallow, nazývat strašákem?! Ať hned vztýčí plachty a jede tam, odkud sem příkordcala, jinak se do ní pustím, až se její vlajky rozlétnou po celém světě, stará, zvědavá bublino!"

Přistoupil k ní a zamával jí před nosem svými opálenými pěstmi. Ihned zmizela za kuchyňskými dveřmi.

"Heinzi!" zaznělo z místnosti prince.

Volaný rychle belhal kupředu, rozhrnul závěs a zeptal se:

"Copak, Výsosti?"

"Co je to na chodbě za rámus?"

"To je zas panna Krákolina, která se rozčiluje nad tím, že jsem si přivedl bratra."

"Bratra? Myslel jsem, že se ztratil."

"Už se našel, Výsosti, a dneska přijel sem."

"Musím ho vidět! Pak ho ke mně pošli. A co to bylo za zvláštního tvora, který se po tobě ptal na silnici?"

"To byl právě můj bratr."

"To - byl on?!" zaznělo koktavě. "Ten muž vypadal jako krotitel medvědů v nedělním úboru! Kde byl do dneška?"

"V Americe - je námořník."

"Je to pravda?"

Lepší doporučení by Peter ani nemohl mít - vždyť princův syn byl důstojníkem v námořnictvu Spojených států amerických!

"Hned ho pošli dovnitř!"

Heinz vyšel ven a po chvíli se vrátil zpět i s kormidelníkem na dovolené. Obr zamával smeknutým širákem a zlomil se v pase, což zřejmě měla být úklona.

"Ať přistoupí blíž!" nařídil princ. "Slyšel jsem, že je bratrem mého Heinze?"

"Bon, vážená Výsosti, to je dobře řečeno! Já jsem Peter Polter z Langendorfu."

"Jak přišel sem?"

"Přímo a rovnou z New Yorku. Naposledy jsem byl v Hobok-kenu, a tu jsem zatoužil po domově. Přepadlo val jsem přes Atlantik, přes ten starý herinkový rybník, přímo sem, kde jsem se dozvěděl, že všechno příbuzenstvo vzalo za své. Dlouho trvalo, než jsem našel svého Heinze."

"Na jakých lodích se plavil - na vojenských, nebo na obchodních?"

"Občas na těch, občas na oněch - podle příležitosti."

"Zná snad některé lodě podle jména?"

"L' death, vážený principi, ptáte se, jestli je znám? Jistě, všechny, všechny do jedné je mám v hlavě - jako má pes blechy v kožichu. Mám vám je snad všechny vyjmenovat?"

"Ne, chtěl jsem jen vědět, jestli se někdy potkal s clipperem jménem Swallow?"

"Jestli jsem potkal Swallow? Jestli ji znám? Vážená Výsosti, to je otázka, kterou jste si klidně mohl ušetřit! Swallow totiž znám právě tak, jako vy znáte vaši tabákovou krabici! To je clipper se škunerovou takeláží, běhá po vlnách jako osmnáctiletá holka při tanci a je nejlepší plachetnicí, která kdy existovala. To ví Peter Pól...když dostal piráta od Campeche Bay, který tam rejdl..."

ter nejlíp, protože byl na téhle lodi kormidelníkem. Snad už za několik neděl budu znova běhat po její palubě!"

"Co neříká? Že byl kormidelníkem na Swallow? Zná poručíka, který vede komando?"

"Jasně že znám toho plachožrouta! Byl to mariňácký poručík Bel-ton, který nejradši viděl všechno plátno plachet natažené. Zamiloval se ale do grogu a nachlastal si frňák, takže ho má ještě červenější než španělskou papriku."

"To nesouhlasí! Myslel jsem, že poručík na clipperu se jmenuje Parker, Max Parker."

"Parker - Parker -! Počkejte, Mr. Schonbergu, toho bych měl znát! Poručík Parker byl dřív důstojníkem na orlogu Tajfun. Pokud je teď na Swallow, musel dostat samostatné velení, což mu z celého srdce přeju! Vyzná se ve fochu od předního čeleně až po zářadovou vlajku. Přitom má v těle devětadevadesát tisíc čertů! Už dostal leckoho, kolem něhož ostatní marně plachtily, a taky na jihu se vyšvihl, když dostal piráta od Campeche Bay, který tam rejdl a zastavil skoro celou lodní dopravu."

"Správně, správně, zná ho! Už ho také viděl?"

"Ne, neviděl jsem ho, jen jsem o něm slyšel. Vyčmúchal toho piráta a zajal ho. Muži byli pověšeni na ráhnech, ale kapitán vzal do zaječích. Má to být Francouz jménem Labour nebo Latour, to už přesně nevím. Na moři mu neřeknou jinak než Černý kapitán."

Treskow při jeho slovech zpozorněl.

"Latour?" zvolal. "Francouz? Nevíte snad, odkud pochází?"

"Alas, můj milý mladý gentlemane, tak přesně to říct nemůžu! Kdysi jsem se plavil s chlápkem, který ho znal, a on tvrdil, že pochází z Cherbourgu nebo dokonce z Le Havre. Znal ho už dřív a několikrát s ním jel jako stevard."

"Znáte jméno toho muže?" zněla napjatá otázka.

"Znám ho velice dobře. Ten starý lotr ode mne dostal nejednu ránu, za nic nestál a nakonec ho vykopli z paluby."

Dokonce si myslím, že pak přešel k Černému kapitánovi, aspoň se to říkalo. Byl to taky Francouz, jmenoval se Latrier, Jean Latrier, to vím naprosto určitě. My jsme mu všichni říkali Zlý Jean, protože byl původcem hádek a rozmršek, jako je lodní červotoč původcem rozpadlého fre-gatního kýlu."

"Jean Latrier!" zvolal tazatel a vyskočil z místa. "Výsosti, tento den je pro vaši záležitost velmi šťastný, neboť tak se jmenoval sluha muže, kterého považuji za vraha!"

Potom se otočil zpět na Petera a pokračoval:

"Budete se vracet do Ameriky?"

"Jasně! Kam jinam by měl Peter Polter jít? Vyhledá Swallow a zas se na ni nechá najmout. Jestli jí bude velet poručík Parker a Peter Polter se postaví ke kormidlu, pak to bude plavba, kterou žádná jiná loď nikdy nesvede!"

"Jak dlouho potrvá vaše dovolená?"

"Heigh-ho, jak dlouho chci! Vzal jsem si ji sám a se vším všudy jsem odešel z paluby. Moje věci leží u matky Thickové v Ho-bokkenu, a holt budou muset počkat, než tam zakotvím."

"Tak prosím počkejte, než se připravím na cestu. Požádám o dovolenou a odjedu s vámi!"

"Vy?" zeptal se Peter překvapeně. "Snad nechcete dělat kuchaře, nebo hlídače kajut na Swallow?"

"Ne!" smál se Treskow, "ale musím najít poručíka Parkera a pak bych si také rád popovídal s Černým kapitánem."

"Behold, můj milý mladý gentlemane, vy se s ním taky chcete přetahovat? Tak se připravte na plavbu! Peter Polter je ten pravý, kdo vás navede na správný kurz! Zná moře ve všech koutech a zná taky každou námořnickou krčmu, kde se válí námořnické krasy. Swallow najdeme rychle, ať pluje, kde chce, a toho Laboura nebo Latoura poznáme taky. Co se týče Zlého Jeana, přijde nám aspoň jednou pod ruku, když si to budete přát. Já bych to docela uvítal, protože jednou s

ním odešly i moje hodinky, a za to bych mu rád vymaloval modrý ciferník na jeho kůži!"

"Petere," mnil princ, "ty jsi pořádný chlapík jako Heinz! Zůstaň tu, jak dlouho se ti bude líbit, a nech si od něho přidělit místnost. Počkej, postarám se o to sám! Hemž!"

Záhy po jeho hlasitém zvolání sluha vešel.

"Copak, Výsosti?"

"Ať se panna postará o vše potřebné a připraví modrý salonek tady pro pana poručíka. O Petera se postaráš sám, protože je mým hostem a tvým bratrem. Čiň se!" nařídil princ.

"Nebude mu vůbec nic chybět, Výsosti, víte sám nejlíp, jak se dokážu o člověka postarat! Jenom si vzpomeňte, jak jsme se tehda, léta Páně 1814, ubytovali ve Francii u jedné mladé vdovičky. Byla proklatě hezká, a myslím, že po mně hodila okem. Jednoho dne, právě jsem stál vzpřímen mezi dvěma a čistil svou koženou výbavu - pan plukovník byl tehdy ještě poručíkem a právě odjel na štáb - a tu sestoupila ze schodů a podívala se na mne, jako by chtěla -"

"Zapal mi novou fajfku!" nařídil princ.

Sluha poslechl příkaz, ač mu bylo velice líto, že nemohl dokončit svou krásnou historku, kterou ani jeden z přítomných hostů ještě neslyšel.

"A panu poručíkovi taky nacpi jednu. Předpokládám, že kouříte, pane voň Treskowe?"

"Občas, Výsosti. Pokud dáma dovolí, pak s díky vyzkouším chuť vašeho tabáku."

Wanda se na něho souhlasně usmála. Vzal si dýmku, a když se bratři vzdálili, prohlásil:

"Je to tak, jak jsem vám již řekl. Latour vykonal onu loupežnou vraždu, která tehdy vyvolala takový rozruch. Jsem naprosto přesvědčen o jeho vině, třebaže existují body, jež je nutno vysvětlit. Musel získat přátelství pana Maxe voň Schónberga a v době činu musel mít vstup do jeho bytu. Zlatník tehdy nesl klenoty hraběnce, která obývala celé patro téhož domu. Přijal celou částku a cestou ze schodů byl vrahem vylákan do místnosti. Aby padlo podezření na vašeho syna, odvedl ho do hráčského doupěte pod rouškou solidního podniku, které tehdy nebyly v rezidenci žádnou vzácností, a úmyslně podstrčil vašemu synovi několik označených bankovek z lupu. Jak Výsosti ví, lest se podařila. Nemáme před sebou jen výtečně chytrého a vynalézavého podvodníka, ale jak poznávám ze zprávy kormidelníka, máme co do činění s odvážným zločincem, který zaujímá vysoké postavení mezi nepřáteli zákona. Lze proti němu bojovat jen stejnými zbraněmi, tedy odvahou a lstí. Dal jsem si za úkol jej chytit a odjedu do Ameriky, abych se mu přilepil na paty, dokud ho nedostanu."

Princ mu podal vděčně ruku.

"Pane poručíku, dáváte mně, starému muži, nejen naději, ale vracíte mi život! Nejsem policista a nevím, jestli váš úmysl není pouze odvážným tvrzením, vidím však, že jste kvůli mně ochoten podstoupit nebezpečí, jakému ani nejdovážnější muž nejde vstříc bez obav. Jedná se přitom o mého milovaného syna a největší statek, jaký je - totiž o čest, takže nesmím a nechci vás zdržovat. Kdybyste dokázal čest mého syna očistit, pokud by se vám to skutečně povedlo, pak poznáte mou vděčnost, o tom vás ujišťuji!"

"Výsosti," prohlásil Treskow pohnutě, "nepracuji za odměnu! Dopadení zločince jeho formátu doprovází policejní vášeň - a potom mám další důvod přivést tento případ ke správnému konci. Podílel jsem se na něm totiž, ačkoliv ne přímo."

"Podílel? Vy, pane poručíku?"

"Ano, já! Nebo mé jméno nevyvolává nic ve vzpomínkách Vaší Výsosti?"

Jeho otázka zazněla stísněně a byla vyslovena velice váhavým hlasem. Princovy rysy se zasmušily.

"Treskow? Každopádně! Byla to jistá slečna voň Treskow, kterou můj syn miloval, aniž bych o tom věděl. Pocházela ze staré, dobré, ale velice chudé rodiny. Obdivovala krásné šperky a činila si nároky na synovy prostředky, takže jsem byl častěji donucen zaplatit poměrně vysoké směnky. Nakonec toho bylo příliš, přestal jsem platit a Max se dostal do rozpaků, které přiměly soudce uvěřit, že spáchal tento zločin, aby mohl vyrovnat své dluhy. Ta dívka jej přivedla do neštěstí. Ovšem nevím, co se s ní stalo později."

Treskow se zvedl.

"Výsosti, buďte k ní milosrdný! Milovala ho, jak dívka málokdy miluje. Oba byli příliš mladí, než aby dokázali s přesností obchodníka spočítat potřeby skutečného života. Hrozně trpěla a následkem toho téměř přišla o zrak. Já jsem její bratr."

"Vy -jste bratr té - té dámy?!"

"Ano. Znal jsem vašeho syna a měl jsem ho rád, jeho odsouzení na mne učinilo takový dojem, že jsem nastoupil policejní dráhu a složil přísahu, že nenajdu klid dřív, než prokážu jeho nevinu. Konečně jsem po dlouhé době narazil na stopu pachatele, budu sledovat a předám ho spravedlnosti, i kdybych při tom měl projít všechny svěťadily a přeplout všechna moře! Až ho najdu a zatknou, můžete dát průchod vší té zlobě, která ve vás hlodá, Výsosti!"

Princ přistoupil k oknu. Smutné vzpomínky se opět vracely. Tabákový oblak, do něhož se halil, byl stále hustší a čas od času bylo slyšet slabé pokašlávání nebo vrčení, jak se to stávalo vždy, když se ho zmocnily nepřijemné myšlenky. Konečně se trhnutím otočil zpět a přistoupil k Treskowovi se slovy:

"Pane poručíku, pokud temní duchové zestárnou v lidském srdci, nelze je přemoci náraz. Jděte do svého pokoje! Až vyřešíte svůj úkol, určitě vám odpustím. Ještě se uvidíme."

Wanda se zvedla a položila mu ruku kolem krku.

"Strýčku, nezlob se! Udělá svou povinnost a pak bude všechno zase dobré!"

Opustila místnost s Treskowem a na chodbě jej na chvíli zadržela.

"Richarde, opravdu to dokážeš?"

"Nic nezanedbám, Wando!"

"Pak dostaneš odměnu i ode mne. Víš jakou?"

"Nuže?"

"Mě!"

"Děkuju ti, mé sladké děvče! Nemohl bych dostat báječnější cenu! Věř mi, že udělám cokoli, abych šiji zasloužil!"

Přivinul ji k sobě, přitiskl svá ústa na její teplé rty, které mu ochotně nabídla.

KAPITOLA DRUHÁ - Zločin

Vikomt de Latour byl krásný, velice krásný muž. Byl si toho vědom, proto pouze dbal na udržování výhody, kterou mu příroda poskytla, a této Činnosti se vždy oddával tak pečlivě, jako by na tom závisel jeho život.

Právě seděl v křesle holiče, jednoho z oněch zázračných umělců krásy, bez jejichž rukou by všichni motýli salonů, létající z květiny na květinu, byli jen nočními můrami, které ztratily lesk ze svých křídel.

"Jeane, včera jsem nebyl spokojen se svým knírem!" řekl vikomt de Latour svému sluhovi a holiči v jedné osobě.

"Musel jsem ho často uhlazovat, aby jeho špičky nepoklesly. Kdo nese vinu, ty, nebo ružidlo, které přece bylo pravé uherské?"

"Myslím, že to je druhý případ, milostivý pane. Drogisté teď přinášejí na trh samé nespolehlivé přípravky!" odpověděl sluha, ironický úsměv na rtech.

"Také tupé nebylo příliš dobré, vytvářelo mi ohavnou kadeř. Musíš se víc snažit!"

"Nejsem vůbec zkušený holič a kadeřník, milostivý pane, a dělám, co je v mých silách! Víc nemůže nikdo od obyčejného námořníka žádat."

"Vraiment, může být, můj milý Jeane. Ale stejně by ses měl naučit vše, co je nutné pro sluhu v tvém postavení. Eau de Cologne nebo Eau de mille fleurs se nehodí na kapesníček respektu hodného kavalíra. Příště použij Coeur de rosol

Ápropos, vykonal jsi můj včerejší příkaz?"

"Doufám, že milostivý pán se mnou bude spokojen!"

"Nuže?"

"Byla přece míněna ona dáma se světlými vlasy, která se usadila naproti panu vikomtovi po boku mladého blondýna?"

"Právě ta! Byla mimořádně rozkošná, prostě kráska první třídy. Musím se s ní v každém případě seznámit!"

Vikomt de Latour byl krásný,...

"Po představení jsem šel za nimi až k jejich bytu, a už dnes ráno, když milostivý pán ještě spal, jsem vyzvídal, v jakých poměrech ona dáma žije." "S jakým výsledkem?" "Jmenuje se Adela voň Tres-kow a patří ke staré - i když zchudlé - rodině. Má snad už jen matku, pán, který ji doprovázel, je jejím bratrem. Nepodařilo se mi přesně zjistit, čím je, ale pravděpodobně pracuje u soudního úřadu. Jeho plat jenom stěží vystačí pro skromné potřeby těch tří osob."

"To je velice šťastná okolnost! A co srdeční záležitosti té slečny? S touto otázkou bývají vždy spojeny těžkosti."

"Přesto mi byla dostatečně zodpovězena." "Ach!"

"Je milou jistého pana Maxe voň Schonberg-Wildauen, který patří k důstojníkům artilerie a bydlí v přízemním oddělení paláce vé-vodkyně voň Oerstádt." "Je bohatý?"

"Velice! Jeho otec, princ Otto Viktor voň Schonberg-Wildauen, má být vládnoucím knížetem rodiny, ale z lásky k dívce nižšího společenského postavení se toho kdysi dobrovolně vzdal. Má však mít milionový majetek."

"Hm! Láska je nejspíš držena v tajnosti?" "Nebylo možné to zjistit. Jestli chce milostivý pán pozorovat dámu, pak by zde byla vhodná příležitost, protože přímo vis-à-vis stojí cukrárna s kavárnou. Dům má veřejný průchod, takže člověk do něj může vejít i ze zadní ulice."

"Výtečně! Napadlo mne, že bychom tam mohli posnídat! Ty mne samozřejmě doprovodíš."

Jean odstranil pudrový ručník z ramen svého pána a pomohl mu s obléknutím elegantního vycházkového obleku. Poté se vydali do cukrárny. Zde měli skutečně jedinečnou příležitost pozorovat dům, v němž bydlela Treskowova rodina.

Vikomt měl štěstí a několikrát spatřil v okně rozkošnou tvář slečny. Jeho spokojenost ještě vzrostla, když ji spatřil vycházet v doprovodu matky ven na ulici. Dámy se určitě rozhodly pro ranní procházku. Zvedl se, dal sluhovi pokyny a zpovzdálí sledoval obě dámy.

Prošli několika ulicemi a zamířily do parku, jeHož jezírko sloužilo k projížďkám na loďkách pro vyšší společnost. Když nastoupily do jednoho z malých, poměrně vratkých plavidel, obrátil se Latour na svého sluha se slovy:

"Jeane, neznáme se! Vezmeš si také jednu gondolu a narazíš do nich. Pokud se ti podaří dostat ty ženy přes palubu, zajistiš si mimořádnou odměnu!"

Jean se usmál.

"Žádné starosti, pane vikomte! Námořník, jakým je Jean Latri-er, dokáže snadno tuto ořechovou skořápku převrátit! Vy vytáhnete mladou, já si vezmu na starost veslaře, který je veze, a pak se budu věnovat staré. Vbila, a hned tu máme zajímavý úvod k ještě zajímavější známosti!"

Rozešli se. Latour si vzal gondolu a odrazil. Se zručností muže, který se pohybuje na moři od útlého mládí, vedl malou lodici po vlnách. Přihlízející na břehu obdivovali jeho sílu a rychlost, již hnál lodici kupředu, lodníci se zase snažili jeho umění napodobit. Všechny oči byly obráceny na něho, když vzduch prořízlo ostré volání o pomoc. Gondola, v níž seděly obě dámy, se převrátila. Nikdo nevěděl přesně, jak se to stalo. Námořnickova gondola vyrazila jako šíp k místu neštěstí a o okamžik později již muž vytahoval Adelu do své lodice. Její matku vytáhl veslař dalšího člunu. Latour přirazil ke břehu a pokynul drožkaři. Když se obě ženy usadily v kočáru, byly stále ještě vylekané. Konečně se matka vzpamatovala natolik, aby splnila pravidla slušnosti a vděčnosti.

"Odpusťte, pane, jestli vyjádření našeho vděku nebude hned dostatečné," prohlásila. "Mohu vás požádat o vizitku?"

"Milostivá paní, jsem dostatečně odměněn štěstím, když vás smím přesvědčit o své úctě k vám. Prosím o dovolení otázat se po vašem zdraví, a pak jen čekám na vaše rozkazy, abych je bez meškání splnil."

Podal jí svou navštívenku a rozloučil se s dokonalou úklonou s mokřými a leknutím se chvějícími dámami.

Vše dopadlo výtečně. Se spokojeným výrazem se setkal s Jeanem, který se radoval z odměny, kterou si zasloužil, aniž by ho někdo hnál k zodpovědnosti za neopatrnou jízdu.

Následky na sebe nedaly dlouho čekat. Již brzy odpoledne se nechal ohlásit Richard voň Treskow, bratr Adely, aby jménem matky vyřídil pozvání na večeři. Byl to mladý, mimořádně šikovný muž, který se nenechal vyvést z míry sebevědomým jednáním La-toura ani přepychem, jenž ho obklopoval. Naopak si udělal největší pohodlí a zatáhl námořníka do živého rozhovoru, takže vikomta záhy napadlo, že se nedopustí žádného faux pas, pokud se jemně zeptá na srdeční záležitosti jeho sestry.

"Adela je zasnoubená," odvětil Richard. "Samozřejmě se nejednalo o žádné okázalé zasnuby ve vysokých kruzích. Max voň Schónberg-Wildauen si spíš myslí, že má důvod, aby toto sdělil svému otci až v pozdější době. Ti dva lidé se však mají mimořádně rádi a cítí se svázání na celý život."

"Samozřejmě mi bude ctí být představen panu voň Schónberg!"

"Jistě, a já osobně se velice rád zhostím této povinnosti. Pan voň Schónberg je však momentálně nepřítomen, zúčastnil se manévru a vrátí se až za osm dnů k jednotce. Pak si určitě pospíší vyslovit vám dík za mimořádnou službu, kterou jste dnes prokázal mé sestře."

"O, prosím, milý pane Treskove," mínil Latour odmítavě s popovrčlivým výrazem, "neudělal jsem nic velkého a neobvyklého, co by potřebovalo přehnané díky! Každý na mém místě by učinil totéž. Již jsem někde slyšel o rodině voň Schónberg mluvit, prý má být nesmírně urozená a majetná?"

"Obojí je správné. Schónbergové patří k předním rodům země a dělí se na knížecí i hraběcí větve. Majetek knížete voň Schónberg-Wildauen je téměř nespočitatelný, a ke cti tohoto pána musím říci, že dovede se svým majetkem hospodařit. Sám jsem měl možnost zažít výtečný důkaz tohoto tvrzení."

"Ááách?!" protáhl Latour s dobře hranou účastí, zakrýváje mistrně zvědavost.

"Jistě!" odpověděl Richard otevřeně. "Nikdy jsem neměl štěstí disponovat s velkými nebo aspoň dostatečnými prostředky. Otec nám zanechal staré, poctivé jméno a značný dluh, který zdědil, aniž by ho mohl nějakým způsobem vyrovnat. Aby mi mohl zaplatit studia a založit moji řádnou existenci, musel se vydat do rukou věřiteli, z něhož se později vyklubal lichvář. I já jsem si od něho vyžádal několik malých částek, které se však časem změnily v horentní sumy. Postavení, v němž jsem se touto špinou ocitl, bylo doslova nesnesitelné a já byl blízko zoufalství, když se Max voň Schónberg stal mým přítelem a přinesl mi velkorysou pomoc. Jen jeho příspěví vděčím za to, že jsem sehnal pro můj věk mimořádně nezvyklé zaměstnání. Kdybych vám mohl prokázat jakoukoliv službu, vikomte, klidně se na mne obraťte!"

Poté se zvedl, aby svou návštěvu ukončil. Latour mu se spokojeným úsměvem podal ruku.

"Děkuji vám! Nemyslím ovšem, že bych se během svého krátkého pobytu tady dostal do situace, kdy bych potřeboval vaši právníckou pomoc, ale o to víc bych vás žádal o vaši osobní, ano, a také společenskou náklonnost, především v souvislosti s členy vaší rodiny, jež bych srdečně rád přesvědčil o své účasti. Prozatím -adieu! Předpokládám, že se dnes večer opět uvidíme?"

"Každopádně. Už teď se těším, až se Max vrátí, abych vám ho mohl představit."

Odporoučel se. Latour za ním hleděl tabulkami okna.

"Tato zajímavá záležitost je opravdu šťastným začátkem!" mínil se spokojeným úsměvem. "Ta dívka je nejhezčí, jakou jsem kdy viděl, a má v sobě něco neodolatelného! Musím se jí věnovat, třebaže mám dost zkušeností, abych to nedělal příliš viditelně."

Zamyšleně přecházel po místnosti.

"Téměř bych řekl, že na mne učinila podobný dojem jako Clai-ron, když jsem ji viděl poprvé. Ale co na tom? Srdce je nejpošetilejší nádobou v lidském těle. Byl jsem do Clairon bláznivě zamilovaný a teď - teď ji nenávídím, nenávídím ji vši silou a dal bych za to cokoli, kdybych se od ní mohl odtrhnout! Byla mým andělem a stala se mým d'áblem! Ať ji peklo odmění dobrým bodnutím dýkou, které musí jít dostatečně hluboko, protože ta hrozná kočka má život tuhý jako tisíc panterů! Jak často jsem už za jejími zády vytáhl ostrý nůž - a přece jsem ho zasunul zpět do pochvy, neboť jediný tón jejího krásného hlasu mě vrhl do starých vod. Následovala mě ze země do země, od moře k moři. Naštěstí jsem se postaral, aby mě nepřekvapila i tady!"

Sáhl po zvonku.

"Kočár!" nařídil Jeanovi, který vstoupil.

Potom přistoupil k sekretáři a z jedné přihrádky vytáhl velice tenkou peněženku.

"Poslední bankovky! Směnka nepřichází a já jsem už delší čas musel žít z výnosu svých označených karet. Poukázka však už musí přijít! Pak vyměním hotovost za nějakou bižuterii, kterou večer přinesu k Treskowům. Ze zkušenosti znám vliv, jaký má podobný dar na ženská srdce. Nejdřív ale znovu zaútočím na toho bídného kramáře, který si přes svou opatrnost zláme nohy!"

Kočár jej odvezl k bankéři.

Ten ho přijal s přátelstvím člověka, který vystudoval dobré chování za pokladním pultem.

"Ach, pan vikomt! Těší mne, velice mne těší! Čím vám mohu laskavě posloužit?"

"Malou zálohou, pane komerční rado, mám-li být upřímný."

"Zálohou? Jak to? Záloha je obchodním hříchem, jaký nelze odpustit, i kdyby obsahovala jen setinu jediného feniku!"

"Byl mi u vás otevřen kredit, pane komerční rado," řekl Latour, který nedokázal potlačit jisté známky nevole, "a jeho výše -"

"Mé platby vám této výše již dosáhly, pane vikomte," přerušil ho bankéř rychle.

"Velice správně! Jsem však nucen učinit několik nepředpokládaných vydání, proto doufám, že můj kredit může mít následek, že se na vás dnes obracím s malou prosbou."

"Je mi líto, ctěný pane! Obchodník smí věřit pouze svým knihám. Toto chytré pravidlo se vyvinulo do pevného principu, proti němuž jednám jen nerad."

"Neznáte u vás pořekadlo, které tvrdí, že pravidlo musí mít nějakou výjimku?"

"To známe, avšak je věcí každého, jestli mu věří nebo ne. Snad bych byl v tomto případě ochoten k jisté výjimce, kdyby -"

"Nu, kdyby -?"

"Kdyby zde nebyly jisté důvody, které rozhodují naprosto obráceně."

"Smím je znát?"

"Proč ne? První tkví ve vašich návštěvách temných doupat, která -"

"Pane komerční rado!" vyjel Latour zlobně.

"Navštěvujete temná doupata," opakoval bankéř dost lhostejně, "a pro takové muže nemohu mít ohledy, neboť bych tím dával všanc svou obchodní důvěryhodnost. Můžete si u mne proměnit veškeré složenky na hotovost a zůstane vaší věcí, jak s ní naložíte, ale pokud se jedná o zálohu bez jistiny, musím se poradit se svými osobními pozorováními."

"Pane komerční rado!" zaznělo opět výhružně.

Ten odpověděl jen lehkým posunkem.

"Druhý důvod tkví v současném odlivu, v němž se ocitla má pokladna. Musel jsem před několika okamžiky vyplatit nezvyklou částku klenotníkovi Wallersteinovi, aby měl na nákup kamenů. Má prý vyrobit dvě nesmírně drahocenné šperkové kolekce, které si objednala vévodkyně z Oerstádtu. Musím tedy šetřit."

Latour neodpověděl. Narazil si klobouk a s ironickou úklonou se vzdálil. Slova bankéře pro něho byla mnohem cennější než částka, kterou chtěl žádat.

"K zlatníkovi Wallersteinovi!" nařídil, když nastoupil do kočáru.

Muž, proslavený svou zručností, přijal vikomta s mimořádnou vstřícností. Vystupování Latoura, který si rychle vybral a bez smlouvání zaplatil, v něm probudilo tušení dobrého zákazníka. Ten se mezi dveřmi ještě jednou otočil zpět.

"Je dost možné, že se brzy opět uvidíme," poznamenal. "Mám v úmyslu nechat své nevěstě zhotovit šperk, který by odpovídal jejímu zhýčkanému vkusu, a určitě vás navštívím, abych od vás žádal radu a ohodnocení práce."

"Jsem vám zavázán! Mohu vám vřele doporučit svůj ateliér a právě nyní bych mohl ukázat něco skvostného, kdyby váš čas nebyl přesně vyměřen."

"K takovému účelu mám samozřejmě času dost. Je to vskutku něco tak mimořádného?"

"Mým slovům můžete věřit. Půjdete dál?"

Odvedl vikomta do vedlejšího kabinetu a položil před něho množství drahokamů nebývalé velikosti i čistoty.

"Právě jsem zakoupil tyto kameny, které jsou určeny na dvě kolekce šperků pro vévodkyni voň Oerstádt. Jen ony představují celé jmění a sloužily by ke cti samotné císařovně."

Nechal brilianty se zalesknout před očima rozvášněného pozorovatele. Latour si pozorně prohlédl každý z kamenů a poté se zeptal:

"Tyto kameny jsou pouze pro vévodkyni?"

"Jistě! Také bych ji hned ztratil jako zákaznici, kdybych udělal duplikát šperků někomu jinému. Přesto doufám, že dokážu vyhovět i vašim požadavkům."

"Rychle?"

"Ano, rychle, třebaže ne dnes nebo zítra. Tyto dvě kolekce mě zaměstnají nějakou dobu natolik, že před jejich dokončením nebudu moci přijmout jinou zakázku. Po jejich zhotovení vám však mohu být kdykoliv k dispozici."

"Kdy to bude?"

"Vévodkyně má své zvláštnosti a je velmi přesná, až příliš přesná. Dnes je úterý - v pondělí večer, právě o deváté hodině, se mám dostavit. Kdybych přinesl šperk jen o čtvrt hodiny později, nevezme si ho. Člověk se rád poddá takovým mouchám, protože také přesně v devět hodin mi zaplatí v hotovosti, a tato okolnost je bohužel víceméně vzácností."

V obličeji Latoura se objevil krátký, nedefinovatelný úsměšek.

"Pak se musím podvolit," prohlásil. "Dejme té dámě přednost, já se nezapomenu dostavit později."

S těmito slovy se odporoučel.

Venku vikomt nenastoupil do kočáru, poslal jej pryč a sám kráčel pomalu a bez zvláštního cíle ulicemi. Přepadly ho myšlenky, které se lépe probíraly na čerstvém vzduchu než za zvuků kopyt

běžících koní. Byl tak zaměstnán úvahami, že skoro promeškal hodinu, kdy slíbil přijít k Treskowům.

Vrátil se do hotelu, ač ve spěchu, velice pečlivě si vybral vhodnou toaletu a potom jel do bytu dívky, která na něho učinila stejně velký dojem jako Clairon.

Nenašel tam žádnou velkou společnost, nýbrž nejužší rodinný kruh - okolnost, kterou mohl jen a jen uvítat. Kouzlo, vyzařující z Adely, se zde uplatnilo ještě víc než dřív, a když Latour rodinu opouštěl, dělal to s přesvědčením, že bude v nové a vítané známosti pokračovat, aby ke svým dosavadním vítězstvím tak přidal další, snad mnohem závidění hodnější.

Od této chvíle sem přicházel denně, doprovázel dámy na vycházkách a již po několika dnech se činil nárok na práva i povinnosti domácího přítele. Obě dámy to klidně strpěly, ale Richard to pozoroval s menší lhostejností než ony. Měl ostrý zrak a byl připraven prohlédnout vikomta. Max voň Schönberg se měl vrátit velice brzy. Co asi řekne na takového soka? Adela byla svému milému oddána věrnou láskou, o tom se nedalo pochybovat, ale i neúspěšné rivalství má stinné stránky, které mladému muži jistě nezůstanou lhostejné.

V neděli večer zastavila před branou hotelu, v němž bydlel Latour, drožka, ze které spíš vyskočil než vystoupil mladý muž a obrátil se na příspěchajícího číšníka s otázkou?

"Bydlí v tomto domě pan vikomt de Latour?"

"Ano, pane!"

"Mohl bych dostat pokoj s kabinetem, pokud možno pohodlný a co nejbliž k místnostem pana vikomta?"

"Dá se to zařídit."

"Mohu s ním mluvit?"

"Ne, pan vikomt si vyjel."

"Kam?"

"Musel jsem obstarat tři lístky do opery."

"Tři? Pro koho byly dva další?"

"To bohužel nemohu s určitostí říci."

"Jakou třídu jste kupoval?"

"Prostřední lóži nebo první třídu."

"Kdy začíná opera?"

"Začala již před hodinou."

"Kde je sluha pana vikomta?"

"Doprovází pána."

"Dobrá! Zařídte mi bydlení! Nyní půjdu do divadla a po návratu si dám večeři ve svém pokoji. Kdyby se pan vikomt vrátil dřív než já, nemusí se o mém příjezdu dozvědět."

"Jak si přejete, milostivý pane!"

Cizinec se kočkovitým skokem vyhoupl do drožky a nařídil rychle ujíždět k divadlu. O několik minut později seskočil stejně pružně na žádaném místě.

"Budete se zdržovat nablízku a zůstanete mi k dispozici!" nařídil kočmu při placení. "Neodvažujte se nechat mě vás shánět nebo dokonce na vás mávat!"

Dnešní kus nebyl hrán pro takzvané vysoké publikum. Hlediště bylo poloprázdné, takže volných míst k dispozici našel cizinec dost. Vybral si parket, usadil se ve stínu pilíře a potom obrátil svůj pohled ke střední lóži. Jeho měkké rysy se zastřely chladným stínem, v očích mu ostře zajasalo a jeho drobná ruka v rukavici se pevně zatnula. Latour seděl vedle Adely voň Treskow, a aniž by se zajímal o dění na jevišti, snažil se dívce vlichotit.

Skrytý pozorovatel se až na konci dějství obrátil na svého souseda:

"Pardon, pane, mohl byste mi snad říci, kdo je ten pán v prostřední lóži, který právě nyní hovoří důvěrně se svou sousedkou?"

"To vám samozřejmě mohu říci, neboť před několika dny byl v našem ateliéru, něco koupil a nechal tam svou vizitku. Je to vikomt de Latour, nepochybně Francouz, který se zde dočasně ubytoval."

"Nesmímně vám děkuji. Neznáte náhodou také dámu, která sedí po jeho boku?"

"I ji znám. Její snoubenec, princ voň Schonberg-Wildauen, u nás nechal leccos zhotovit. Je to slečna voň Treskow a její bratr je zaměstnán na ministerstvu spravedlnosti."

"Smím se zeptat, v čem pracujete?"

"Jsem vedoucím obchodu dvorního zlatníka Wallersteina."

"Ach!" protáhl tazatel. "Jaký předmět u vás vikomt koupil?"

"Náramek nezvyklé práce a značně vysoké ceny."

"Nechal vám svou vizitku?"

"Jak jsem už řekl. Mluvil o tom, že nechá pro svou nevěstu vyrobit soupravu šperků."

"To ovšem neodpovídá údajům, které jste mi řekl v souvislosti se slečnou voň Treskow."

"Proč ne? Tato dáma pro něho nebude ničím jiným, než čemu se běžně říká známost. Na jeho nevěstu jsme se samozřejmě nemohli ptát. Zdá se, že na něm máte nějaký zvláštní zájem."

"Každopádně. Potkal jsem ho v Paříži, třebaže jen zběžně. Než se na něho obrátím, musím se ujistit, aby nedošlo k omylu."

"Podle způsobu, jakým hovořil o své objedávce, považujeme ho za velice bohatého."

"Pařížská společnost ho za takového skutečně považuje, slyšel jsem mluvit o velkých statcích na jihu Francie."

"To sdělení pro nás má velkou cenu, neboť výdaje pro zmíněnou zakázku nebudou malé."

"Už jste se dohodli?"

"Ne. Zdálo se, že dost spěchá, ale protože do pondělka musíme zhotovit dvě drahocenné kolekce pro vévodkyni voň Oerstádt, rozhodl se obrnit do té doby trpělivostí."

"Dvě drahocenné kolekce pro vévodkyni voň Oerstádt?" zeptal se cizinec tiše.

Dlouhé, krásné řasy zastřely jeho velké, tmavé oči, bledý obličej na sebe vzal zvláštní, ztuhlý výraz, jako by jeho duše na okamžik odešla, aby se nezúčastnila hlubokého zamyšlení.

"Ano," přikývl zlatník přátelsky. "Je to nesmírně drahocenná zakázka, která má být odevzdána přesně v devět hodin večer. Dámy jako vévodkyně prostě mají své zvláštnosti."

Opona se zvedla a ukončila krátký rozhovor.

Cizinec nečekal na závěr představení, nýbrž před ním vstoupil do foyer, vrhl pohled do adresáře a poté nasedl do drožky, aby se nechal odvézt k bytu Treskowových. Tam vystoupil a poslal kočího pryč. Pak se ukryl za portál, aby sám neviděn mohl pozorovat všechny kolemjdoucí.

Po krátké chvíli přijel vikomtův vůz. Jean okamžitě seskočil z kozlíku, kde seděl vedle kočího, a pomohl panstvu při vystupování.

"Ty nyní pojedeš domů a počkáš na mne, dokud se nevrátím!" nařídil mu Latour.

Zmizel s Adelou v chodbě domu. Jean se vesele zasmál.

"Mně je to jedno!" obrátil se na kočího, "alespoň se můžu jednou posadit na místo milostivého pána!"

Chtěl se posadit na polštářované sedadlo vozu, když k nesmírnému úžasu zjistil, že ho někdo z druhé strany předešel.

"Co ho napadá?" syčel. "Okamžitě vystoupí z kočáru a odprejsk-ne! Jinak mu sám ukážu cestu!"

"Ach!"

Odpovědí bylo jen toto jedno slůvko, avšak zaznělo tak ostře a prskavě, jako by se kočka chystala ke skoku. Jean musel tento výhružný hlas znát, neboť se zdrceně přitiskl na dvířka vozu.

"Miss Admirál!"

Také on odpověděl krátce, ale v jeho slovech se skrýval strach, jaký by člověk u tak zručného sluhy nikdy nečekal.

"Na palubu! Odrazíme, Jeane!" zaznělo krátce a velitelsky.

O chvíli později již seděl Jean na kozlíku a vůz se dal do pohybu. Cizinec se opřel do podušek a nejevil známky života, dokud kočár nezastavil před hotelem. Tam vyskočil, aniž by se namáhal otvíráním dvířek, a prskl příkře na sluhu:

"Nahoru!"

Vstoupil do jasně osvětlené chodby, kde na něho čekal číšník, se kterým prve mluvil.

"Je můj pokoj připraven?"

"Podle rozkazu, milostivý pane! Prosím vás o dovolení, abych vás směl doprovodit."

"Co večere?" otázal se v pokoji.

"Je připravena."

"Děkuji! Jean mne obslouží."

Číšník se vzdálil. Zvláštní host svlékl kabát a postavil se před Jeanem s překříženými pažemi na prsou.

"Jeane Latriere!"

Sluha se podíval zvědavě do jiskřících očí svého protějšku.

"Jak se ti líbí na pevnině?"

Jean pokrčil rameny. Neměl tušení, jaký cíl sleduje otázka vyslychajícího.

"Nuže? Když sis chtěl hrát na milostivého pána, mluvil jsi výtečně!"

"Mademoiselle Clairon, ještě jsem se nevzpamatoval -"

Přestříhla jeho slova velitelským pohybem ruky.

"Mademoiselle Clairon je na moři nebo někde jinde. Já jsem chevalier) de Poulettre, to si pamatuj! Jak se má pan vikomt?"

"Děkuju, milostivému pánovi se vede dobře." : "S tím se dá počítat! Kapitán se válí na kotvě, zatímco posádka se dře na moři, že lidem praskají žebra! Napnu ho mezi lana, aby ochutnal mušle na kýlu! Ted' chci jíst!"

Jinak rázný sluha se plazil malomyslně po místnosti a při obsluze chevaliera ukázal horlivost, jakou mohl sám vikomt jen závidět. Večere trvala dlouho, takže Latour se mezitím vrátil. Nenašel Jeana, jenž na něho měl čekat, proto zazvonil.

Teprve po několika pokusech se volaný objevil. V rukou nesl plný podnos a zdálo se, že je mimořádně zaměstnán.

Latour se na něho obořil:

"Jeane, musím ti říct, že mě poslední dobou nesmírně zanedbáváš! Pokud budeš pokračovat tímto způsobem, budu se muset porozhlédnout po jiném sluhovi!"

Latrier odložil podnos a oťel si kapesníkem pot, který se mu peril na čele.

"Pane vikomte, nemám vůbec nic proti tomu, když mi budete chtít zamávat na rozloučenou, poněvadž jak si teď stojíš věci, dá se očekávat velice nepříjemný vítr. Nemohl jsem přijít, protože jsem musel plout nahoru a dolů po schodech jako škuner s ebenovým nákladem, za kterým se ženou angličtí červenokabátníci!"

"To nebylo nutné, Jeane! Přece víš, že tak pozdě v noci sním jen nějakou maličkost! Stáhni mi boty a podej mi župan!"

"Promiňte, milostivý pane, ale na to nemám čas!"

"Nemáš ... nemáš ... čas!" zvolal Latour překvapeně. "Poslyš, člověče, zdá se mi, že ti přeskočilo!"

"Co se týče mého rozumu, pane vikomte, je pod plnými plachtami, i když by nebyl zázrak, kdyby mi spadl přes palubu!"

Vaše večere mě neunavila, milostivý pane, ale musím servírovat někomu jinému!"

"Jinému musíš servírovat ?, ' Skutečně se začínám bát o tvůj rozum!"

"Můj rozum je opravdu v pořádku, milostivý pane! O něj já strach nemám, nýbrž o vás, protože ten druhý, jehož musím obsluhovat, vlastně ta druhá -"

Byl přerušen zvonkem.

"Tady to mám, pane vikomte! Zvoní, musím jít!"

Popadl podnos a chtěl co nejrychleji opustit místnost. Latour ho zadržel za rukáv.

"Zadrž! Zůstaneš tady! Smíš obsluhovat jen mě!"

"Nechtě mě jít, milostivý pane! Pokud hned nepřijdu, dostane vztek, a vy víte sám nejlíp, jak pak řadí!"

"A když nezůstaneš, rozzlobím se já! Víš, že pak nejsem také příliš jemný! Co je vlastně zač ta hrozná ona, která tě tak šíleně rozrušuje?"

"Je to - ach tak, vždyť já jsem vám to ještě nestačil říct! Je tady-je tu"

Opět byl přerušen.

"Jeane!" zazněl jasný, ostrý hlas z blízkých dveří, otevřených do chodby.

Při tom zvuku sebou Latour polekaně trhl.

"U všech čertů!" zvolal a zbledl. "To přece je nebo mě klamou smysly to není nikdo jiný než Clairon!"

"Jasně, je to miss Admirál, milos -!"

Nemohl dokončit větu, poněvadž tvrdý úder pěstí do hlavy ho srazil k zemi.

"Tak, mladíku, to je za miss Admirál, když si nedokážeš zapamatovat jméno chevalier de Poulettre!" zaznělo zlostně.

"Táhni k práci, nebo ucítíš ještě další ránu! Mám snad čekat s večeří tak dlouho, než se ti zlíbí obsluhovat?!"
Sluha se zvedl a vystřelil ze dveří, nechávaje ležet rozbité nádobí na zemi. Cizinec zůstal stát s dvojsmyslným úsměvem na rtech před vikontem.

"Smí si chevalier de Poulettre dovolit pozvat pana de Latour k večeří?"

"Clairon, je možné, že jsi tady? Právě jsem byl připraven tě myslet jsem, že věřil jsem, že jsi na -"

"To stačí, pane vikont! Vidím, že máte nesmírnou radost z mého nečekaného příjezdu, takže jste přišel úplně o řeč! Pojdte do mého pokoje, kde najdeme příležitost vrátit vám ztracený klid!"

Velitelsky ukázal na dveře. Latour poslechl a vstoupil do vedlejší místnosti, kde se Jean snažil dohonit zameškané. Cizinec vrhl pátravý pohled na tabuli.

"Můžeš jít, Jeane! Když tě budu potřebovat, zazvoním."

Sluha se vzdálil a muži usedli proti sobě.

"Poslužte si, vikont!" prohlásil chevalier. "Vaše jemné nervy potřebují posílnit!"

Pohledu, který jako by sršel z tmavých očí, se nedalo odporovat. Latour sáhl beze slova po příboru, a nyní nastala dlouhá přestávka, přerušovaná jen cinkáním nádobí a hlukem nožů a vidliček.

Zdálo se, že vikont ztratil schopnost mluvit. Nezvedl pohled od stolu a zřetelně se namáhal vyhnout se očím svého společníka. Ten konečně odhodil ubrousek a pohodlně se zapřel do měkkého čalounění židle.

Latour následoval jeho příkladu a vzchopil se k otázce:

"Clairon, co znamená tvá přítomnost tady?"

"Nic víc a nic méně než tvoje!"

"Jsi plachetním mistrem na l'Horrible, patříš proto na loď!"

"Ty jsi kapitánem l'Horrible, patříš proto na její palubu!"

"Předal jsem ti velení, protože jsem měl práci v Hamburku, jak víš!"

"A já velení ráda převzala, protože mne nenapadlo, že bys svou cestu prodloužil o zábavní výlet, k jehož vykonání sis nevyžádal mé povolení."

"Neprivědla mě sem zábava, a kromě toho jsem věděl, že 'Hor-rible' je v tvých rukou jistá."

"O důvodu tvého pobytu zde si popovídáme později! Já zde nejsem kvůli zábavě, nýbrž abych ti dokázala, že naše dobrá loď nebyla v mých nikách příliš jistá."

"Jak to?" zvolal Latour a rychle zvedl hlavu.

"Psal jsi mi z Hamburku, abych poslala směnku na tvou současnou adresu?"

"Samozřejmě."

"Dostal jsi ji?"

Vikont přikývl.

"Následující nedošla?"

"Tak je to! Dostal jsem se kvůli tomu do velkých rozpaků!"

"Nebudou tak hrozné, když ti zůstaly prostředky na náramek pro jistou dámu voň Treskow!"

Latour překvapeně vyskočil.

"Odkud to víš?"

"Dokázal jsi někdy udělat něco, aniž bych se o tom nedozvěděla? Nemůžeš mě obejít, stejně jako se ti nikdy nepodaří vyštípat pana voň Schonberg-Wildauen. Co tě znám, trpíš neoprávněnou sebedůvěrou!"

Překvapení vikonta stále rostlo, přesto se však snažil co nejvíc ovládnout rozpaky.

"A tvá chronická nemoc se jmenuje špionáž! Tvé informace nejsou správné. Koupil jsem před několika dny náramek, ovšem nikoliv pro slečnu voň Treskow, jejíž známost se mnou je pouze náhodná. Šperk byl pro tebe. Mám ho mezi zavazadly a je ti hned k dispozici."

Clairon se opovržlivě zasmála.

"Dík! Nikdy bych nepřijala dárek, který byl určen pro jinou. Máš-li ho skutečně ještě u sebe, pak jenom proto, že ho ta dáma odmítla. - Je to čest pro ni a štěstí pro tebe, neboť ten náramek je tvým jediným majetkem. Budeš ho muset prodat, abys nezemřel hladem!"

"Jak to myslíš?" zeptal se vikont de Latour.

"Přesně jak to říkám! To souvisí s mým tvrzením, že VHorrib-le byla ve špatných nikách."

"Mluvíš v hádankách!" zvolal Latour s blednoucím obličejem. "Co se stalo?!"

"Byli jsme chyceni!"

Tato slova dopadla na vikonta tak těžce, jak klidně a lhostejně byla vyřčena. Vyskočil ze židle jako vystřelený, smrtelně zbledl a oči mu hrozily vypadnout z důlků. Koktavě ze sebe vyřčel:

"By - li - jsme - chy - ce - ni?!"

"Ano, chyceni! A vše je pryč, všechno, všechno! Ani nit, ani tříška z naší krásné 'Horrible' nebyla zachráněna. Navíc nezůstal

"Mířili jsme na Ascension, kde jsme se potkali s Colombem... "

nikdo, kdo by ti tuto hroznou zprávu přinesl, pouze já. Ted' alespoň víš, proč ti nedošla směnka."

Latour klesl bez sil na židli a seděl na ní několik minut bez jediného pohybu. Teprve potom vzal chvějící se rukou sklenici, vypil její obsah, opět ji naplnil a podruhé ji jediným douškem vyprázdnil.

"Co říkáš, je nemožné, naprosto nemožné!"

"Je to pravda, a proto je to možné. Nebo si myslíš, že bych byla tady, kdyby to bylo jinak? Domníváš se, že si zasloužíš mou žárlivost a že bych nechala všechno ležet jen proto, abych tě vyrušila při nějakém dobrodružství s Němkou?"

Hahaha!"

Zdalo se, že si vůbec nevšiml opovržení v posledním slůvku, a lačně vyzvídal:

"Vyprávěj! Musím vše ihned slyšet!"

"Ráda, můj zbožňovaný! Má nekonečná láska k tobě mi neumožňuje, abych tu šťastnou zprávu pozdržela byt' jedinou minutu! O tom se hned přesvědčíš. Poslouchej! Podle naší dohody jsem se v Riu postarala o směnku pro tebe. Loď byla nově natřena pryskyřicí, a když byl vybaven prostor pro posádku, vyplula jsem na moře. Mířili jsme na Ascension, kde jsme se potkali s Colombem, z něhož jsme měli naložit několik set černochů, ukořistěných na Zlatém pobřeží. Vzali jsme je na palubu. Kdyby se nám podařilo utéct Angličanům, udělala bych na Antilách výtečný obchod."

"Dostala jsi náklad jako vždy na úvěr?"

"Ne. Španěl tvrdil, že jsou moc zlé časy a červenokabátníci tak pozorní, že podobné obchody lze nyní dělat jen v hotovosti. Pokud jsem si nechtěla nechat ujít zboží, musela jsem vyprázdnit pokladnu do posledního dolaru. Udělala jsem to, poněvadž černoši byli bez výjimky mladí a silní, dokonce měli dobrou náladu. Mezi dívkami bylo několik skvělých kusů, které by se výtečně prodaly."

"Jakým kurzem jsi zamířila?"

"Obrátila jsem na Kubu a dostala se šťastně až na úroveň Ba-hie. Tam jsme potkali anglickou válečnou loď, k níž se připojila fregata s tak výtečnými plachtami, že jsem vůbec nemohla pomýšlet na únik. Vsadili jsme ty černé pacholky do řetězů a nechala jsem připravit zbraně na 'Horrible. Ted' to zkrátím, podrobnosti ti můžu říct později. Angličané nás vzali do středu a my nedokázali zabránit, aby se zahákovali. Muži se bránili jako ďáblové, ale nic to nepomohlo. Byli pozabíjeni i zajati a brzy nato pověšeni na ráhnech. Naše l'Horrible byla ztracena."

"Ztracena!" zařval Latour. "Moje dobrá a báječná 'Horrible ztracena a přemožena! Muži byli pověšeni anglickými suchary, kteří se donedávna třáslí, když slyšeli jméno mé lodi! Ach, kdybych tak byl u toho! Poslal bych je všechny ke svým předkům jako vždy!"

Přecházel dlouhými kroky sem a tam po místnosti a bojoval s rozčilením, které mu hnalo krev z očí. Také Clairon vyskočila, vytrhla nůž a ve vzteku rozřezala drahocenný ubrus na stole. Vzpomínka na porážku zhrůžila její obličej do odpuzující masky, na čele jí vyskočily modré, naběhlé žíly.

"Jestli si myslíš, že na palubě l'Horrible byl jediný zbabělec, vrazím ti tu chladnou ocel mezi žebra!" zlobila se, zatímco v jejích očích se zlostně jiskřilo. "Máš tvrdou pěst a vyznáš se ve vedení loď, a to je jediný důvod, proč tě považuji za snesitelného, ale nemysli si, že dokážu méně než ty! Bylo nemožné loď udržet, a tím to hasne! Ještě jedno urážlivé slovo a někdo z posledních tří posádky, kteří ještě zbyli, tedy já, ty a Jean, potáhne do pekel!"

"Chachacha, Clairon, ještě není dokázáno, že jsi mým mistrem! Navíc jsem ti zatím nic nevytýkal. Takže všichni mí odvážní chlapci vzali za své, všichni!?"

"Všichni!"

"A ty? Jak je možné, že se ti podařilo - to je hrozné slovo - že se ti podařilo uniknout oprátce?"

"Co se týče toho, nebylo to příliš těžké. Když jsem poznala, že přichází náš konec, seběhla jsem dolů, převlékla se do ženských šatů, zamkla jsem se a vyhodila klíč okénkem. Když mne našli, vydávala jsem se za zajatky a vzbudila jsem svým vyprávěním u Angličanů tolik soucitu, že se mnou jednali s nejvyšší ohleduplností a pečlivostí. Při první příležitosti mě vysadili na pevninu."

"Zachránila sis jenom život, nic víc?" zeptal se Latour s ostrým, pronikavým pohledem.

"Jenom!" odpověděla krátce a odmítavě. "Protože jsem znala tvou adresu, napadlo mě hned tě vyhledat, abych ti vyprávěla, co se stalo. Naše 'Horrible je pryč a z nás jsou žebráci!"

Odmlčela se a také vikomt dlouhou dobu nepromluvil. Pokračoval v procházce po místnosti a očividně se namáhal získat ztracenou vnitřní rovnováhu.

"Žebráci!?" zavrčel konečně. "Ne, žebráci ještě nejsme! Loď je pryč, ano, ale jen na krátkou dobu! Vezmu šiji zpět!"

"Nic jiného bych od tebe nečekala," prohlásila Clairon. "My dva jsme dost šikovní, abychom dostali tu dobrou bárku zpátky pod svoje nohy! Přemýšlel jsi o nějakém způsobu?"

"Ne," zazněla zdrženlivá odpověď. "Ale nepochybuj o tom, že rychle na něco přijdu!"

"Tím jsem si téměř jistá, pouze s rozdílem, že jeden způsob mě už napadl."

"Ach! Smím ho znát?"

"Je stejný, na který myslíš ty!"

"Mýlíš se, ještě nemám žádný určitý nápad. Nejjednodušší by bylo vyhledat 'Horrible, která teď bude využita pro vládní účely, nechat se na ni najmout za námořníky a obrátit posádku na naši víru."

"Hm!"

"Co tím myslíš?"

"Jsi dost chytrý, abys vykonání takového nápadu považoval za moc zdoluhavé a nejisté. Takovým způsobem je možné jednat jen tehdy, když není možný jiný způsob."

"Znáš jiný a lepší?"

"Ano. Už jsem řekla, že je týž, na který myslíš ty."

"A já ti opakuju, že se mýlíš. Jsem tvou zprávou tak zaujatý, že nemohu klidně uvažovat."

"Pane vikomte!" zaznělo ostře a rezavě.

Clairon vrhla rychlý, uvážlivý pohled na Latoura a pak rozřízla vzduch ironickým pohybem ruky.

"Pane chevaliere!" zazněla odpověď tónem, který měl imponovat.

Clairon se zasmála.

"Opravdu si myslíš, že přede mnou dokážeš skrýt myšlenky?"

"Opravdu si myslíš, že jsi vševědoucí?"

"Občas ano, alespoň v souvislosti s tebou. Jsi dobrý námořník, ale nevěrný milenec a špatný diplomat. Intriky jsou polem, na kterém se jen blamuješ!"

"Myslíš?" otázal se Latour s hrdým, sebevědomým výrazem. "Jestli jsi skutečně tak chytrá, jak si myslíš, pak mi odhal myšlenku, kterou mám, aniž bych o ní věděl!"

"Dobrá!" opáčila Clairon s nadřazeným úsměvem. "Jak víš, mé mínění o tobě není přemrštěné, ale považuji tě za dost chytrého, abych věděla, že " přiblížila se k vikontovi a pokračovala: "- že dvě kolekce vévodkyně voň Oerstádt nám nabízí prostředky, jak se rychleji a jistěji dostat k cíli."

"Ženská!" zvolal Latour a uskočil o krok. "Ty nejsi člověk, nýbrž satan a ďábel!"

"Velice děkuji za takový kompliment a jsem s ním spokojená, neboť ďábel může být v jistých případech respektovanou osobností."

Kromě toho, tvá hrůza přede mnou je nejlepším důkazem, že jsem uhadla. Wallerstein je silný muž?"

Latour neodpověděl. Překvapení, že s takovou jistotou odhalila jeho nejtajnější myšlenky, ho na okamžik připravilo o řeč.

"Nu? Že by má vševedoucnost připravila pana vikonta o řeč?"

"Jak víš o těch špercích?"

"To je moje věc! Především mi odpověz na otázku!"

"Zlatník našinci ještě nedorostl!"

"To se dá lehce předpokládat. Má šperky odevzdat v pondělí, tedy zítra večer přesně v devět hodin?"

"I to víš? Nepochopitelné!"

"Ty ses samozřejmě rozhlédl pečlivě v domě, v němž bydlí vévodkyně voň Oerstádt?"

Neodpověděl, avšak překvapení zračící se v jeho tváři činilo odpověď zbytečnou. Clairon pokračovala, potěšena dojmem nad její vševedoucností:

"Bydlí tam sama?"

"Ne, má pronajaté jen první patro a část přízemí."

"Kdo bydlí v suterénu?"

"Pouze domovník, pokud tam nejsou i jiné hospodářské místnosti."

"A v další části přízemí?"

"Bydlí tam jakýsi důstojník artilerie, jehož jméno si přesně nepamatuji - snad Schonfeld, Schónherr nebo Schónthal."

"Stále ještě se mnou chceš hrát komedii?"

"Jak to?"

"Znáš poměry mladé dámy voň Treskow natolik dobré, abys věděl, že ten důstojník artilerie je urozený pán voň Schónberg-Wil-dauen!"

Clairon vyslovila své tušení jako jistotu. V Latourově tváři se zřetelně zračil údiv.

"Neznám poměry té dívky tak dobře, jak si myslíš. Jsi démon, před nímž si člověk musí dát pozor!"

"Hahaha! Umění vyvozovat závěry a znát tvůj charakter - to je démon, který ti nahání takovou hrůzu! Mimoto nevidím důvod být tajuplný. Ty tu holku miluješ -"

"Opakuji, že se mýlíš!"

"Takové ujištění si odpusť, vždyť tě dobře znám! Pan voň Schón-berg je její snoubenec -"

"Nepamatuju se, že bych o tom slyšel."

"Nenech se vysmát! Bydlí v domě, který zítra večer přesně v devět hodin opustí zlatník Wallerstein s velkou částkou peněz, která postačí, aby nám pomohla z největší nouze -"

"A dál?" zeptal se Latour téměř bez dechu.

Jeho překvapení nebralo konce, neboť to byl přesně jeho plán, "který vymyslel už ve chvíli, kdy se dozvěděl o kolekcích šperků.

"Nevím, jak vroucný je tvůj vztah k mladé dámě voň Treskow, jsem si však jistá, že seji dvoříš, a to mi stačí. Musí být potrestána a ty s ní! Ty samozřejmě dokážeš takový trest unést, protože se jeho prostřednictvím dostaneš k prostředkům, které nám pomohou zpět k naší krásné a ztracené l'Horrible."

"Nerozumím ti!"

"Nelži! Voň Schónberg přepadne Wallersteina a ukradne mu peníze za šperky."

"To těžko, protože to neudělá."

"Proč ne?"

"Není tady."

"A kde je?"

"Na manévrech."

"Kdy se vrátí?"

"Přesně to nepsal, ale čekají ho každým dnem."

"Dovolíš mi zajisté, abych se o tom ještě informovala. Nyní jsi propuštěn. Vidím, že se potřebuješ sebrat, a tak ti dávám hodinu času. Pak budeme pokračovat."

Latour poslechl a odcházel. Stál už mezi dveřmi, když zazněl tento příkaz:

"Chci vidět ten náramek, nezapomeň ho vzít s sebou!"

Sklopil souhlasně hlavu a odešel.

Ve své místnosti se vrhl na pohovku a ztěžka oddechoval. Ani v poduškách nenašel klid, proto po chvíli opět vyskočil a začal rázovat dlouhými kroky po místnosti.

"Kdo by si to ještě před hodinou pomyslel!" zapřel monolog. "Naše 'Horribleje pryč a miss Admirál je zde! Pravda, v

této chvíli jsem ubohý žebrák a nádherné voň Treskow se musím vzdát. Snad by byla svolná i přesto, že odmítla můj dar, ale Clairon do toho teď vstupila a všemu zabránila. Kde mohla vzít tak přesné informace o poměrech? Snad přijela už dřív a pozorovala, co podnikám. Musím se jí vyptat!"

Přemýšlel, aniž by přestal přecházet sem a tam.

"Myslím si, že většinu z toho uhodla. Zná mě a ví, jak jedná. Na její ostro vtíp si člověk musí dávat velký pozor. Kromě záležitosti s půvabnou dámou voň Treskow mi však může být její přítomnost pouze vítaná. Musím ty šperky nebo vyplacené peníze dostat bezpodmínečně do rukou. Schönberg je mi lhostejný a jeho osud mne nechává chladným, musím si ale přát, aby se vrátil co nejdříve."

Se spokojeným úsměvem zastavil před zrcadlem.

"Hm, vlastně bych měl být hrdý, že ženská jako Clairon dělá vše, aby mě spoutala. Je to anděl i ďábel v jednom těle, a já bych skoro řekl, že krása Adely se musí bát srovnání s krásou té čertice, alespoň co se týká hm, řemesla. Neznám žádnou takovou, která by dokázala zaujmout její místo."

Ztracená duševní rovnováha se mu pomalu vracela, a když uplynula hodina, vyhledal sousední pokoj se zcela odlišnými pocity, než které jej tam doprovázely dříve.

Vstoupil, avšak při pohledu, který se mu naskytl, se zarazil bezděčně mezi dveřmi. Chevalier de Poulettre zmizel a místo něho odpočívala na divánu dáma, jejíž šaty byly zhotoveny tak, aby ukázaly v co nejlepším světle její krásu.

"Clairon!" zvolal.

"Přístup blíží a posad' se ke mně!" poprosila ho a podala mu na uvítanou ruku.

Její hlas teď zněl úplně jinak než dříve, tomuto tónu by neodolal ani pevnější charakter, než jaký měl Latour. Přiskočil k ní, posadil se na divan a přivinul ji k sobě. Nesnažila se uvolnit a zdálo se, že zapomněla na ráz předchozího rozhovoru. Za dveřmi poslouchal muž, který při zvuku milostného šepotu vztekle zatnul pěst a pomalu se odplížil do své místnůstky. Byl to Jean Latrier.

"Uhodila mě!" vrčel, "uhodila, jako bych byl na palubě pod jejím velením! Kapitán je vůči ní slabý! Nenávidí ji, a přece ji nedokáže odporovat. Tuto ránu i jiné mi zaplatí, to je stejně jisté, jako že se jmenuje Jean Latrier!"

Rozzlobený sluha ulehl do postele. Přítomnost ženy, o níž se domníval, že je na palubě 'Horrible', mu dávala mnoho látky k přemýšlení. Usnul až pozdě, ale vstal hned ráno, třebaže věděl, že jeho služby nebudou žádány příliš časně. Dopoledne ještě příliš nepokročilo, když se náhle objevil jakýsi mladý muž v důstojnické uniformě a ptal se na pana vikomta de Latour. Ten se právě oblékl a přijal neznámého s távavým pohledem.

"Musím žádat o prominutí," omlouval se přichozí, "že si dovoluji se sám představit. Jmenuji se Schönberg a myslím, že jste už slyšel mé jméno u paní voň Treskow."

"Ach, pan poručík! Vaše návštěva je pro mne příjemným překvapením. Kdo by si to pomyslel! Posad'te se a přijměte dík, že jste mi dovolil vás poznat!"

"Díky jsou mou povinností, pane vikomte! Vrátil jsem se včera pozdě večer z manévru a dnes jsem navštívil svou snoubenku, od níž jsem se dozvěděl, že vám vděčí za život. Samozřejmě jsem k vám hned spěchal, abych vám vyjádřil, jak jsem vám zavázán. Žádejte vše, co vám může vděčný muž poskytnout!"

"Nejednou jsem se už zmínil, že tak nepatrný čin není ničím mimořádným. Cítím stud, když slyším mluvit o vděčnosti, protože co jsem udělal, mi přineslo neoprávněné ovoce, k němuž musím počítat i vaši přátelskou návštěvu. Pro cizince je jen dobře, když cítí takovou náklonnost, která zaplaší smutek nad touhou po domácím krbu."

"V tom s vámi souhlasím a vřele vás žádám, abych mohl přispět vašemu pohodlí tady. Zde je má vizitka, pane vikomte. Má bytná ji považuje za jakýsipasse partout pro můj byt, který je přátelům vždy k dispozici, i když nejsem doma."

"Ach, taková vstřícnost!"

"Můžete mne kdykoliv navštívit, pane vikomte, a pak si u mne udělejte pohodlí podle vlastního vkusu, kdybych náhodou nebyl přítomen," pokračoval Max voň Schönberg. "U mne neexistují návštěvní hodiny, a každý má u mne lettre blanche, aby si dělal, co se mu líbí."

ZLOČIN -57

Latour sáhl po vizitce téměř příliš rychle. Pro vykonání jeho plánu mu nemohlo být nic vítanějšího. Tato náhoda mu nahrála do rukou největší trumf.

"Děkuji vám, pane poručíku, ačkoliv můj čas pro pobyt zde je óde dneška velice stroze vyměřen. Alespoň jednou využiji tuto příležitost, abych vás pozdravil. Potkám vás dnes u paní voň Tres-kow?"

"Sotva, protože mám v úmyslu ještě odpoledne odcestovat."

Na Latourově čele naskočily vrásky.

"Přísnost služby vám nedopřává čas zotavit se po namáhavých manévrech?"

"Jedná se o soukromou záležitost. Chci navštívit otce," pokračoval otevřeně, "a vy jistě víte, že mládí často cítí pohnutky obrátit se na otcovu štědrost. Bohužel patřím k nešťastníkům, kteří toto dělají poměrně často."

"Už jsem se začínal těšit na naše dnešní setkání. Nemohl byste první večer po toužebně očekávaném návratu věnovat své nevěstě?"

"Ne!" zaznělo stroze a náznak nevole zatemnil jinak příjemné rysy poručíka. "Vím, že mi tím vznikne dluh vůči Adele, leč tato záležitost je příliš neodkladná."

"Nerad bych byl neskromný nebo dokonce dotěrný, ale pokud se záležitost týká jen otcovské štědrosti, rád bych se ujal práva vás tady ještě zdržet."

"To by se vám nepodařilo," prohlásil mladý muž a zvedl se.

Latour viděl, že jeho plán je v nebezpečí. Také se zvedl a podal poručíkovi ruku.

"Pane poručíku, rodina vaší nevěsty mi poskytla přátelskou důvěru a vy jste byl před chvílí tak laskavý, že jste mne připsal ke svým přátelům. Smím snad doufat, že se nejednalo o pouhou slušnost?"

"Můžete být přesvědčen, že k vám chovám velice vstřícné a přátelské pocity!"

"Pak tedy žádám o dovolení jednat jako skutečný přítel!"

"To můžete!"

"Téměř bych předpokládal, že důvod vaší cesty leží v jistých peněžních rozpacích."

"Nemám proč zapírat," vysvětloval mladý důstojník s úsměvem. "Peněžní rozpaky patří jistě k těm nejhorším, jež mohou člověka potkat."

"Kvůli tomu ovšem nesmíte opomíjet svou nevěstu, tím spíš, když by mi bylo ctí pomoci vám ze zmíněných rozpaků na tak dlouho, jak budete potřebovat."

"Pane vikomte!"

"Pardon, vážený pane poručíku, v žádném případě nemám v úmyslu vám předkládat urážlivé nabídky, spíš pokládejte můj návrh za oporu pro naše mladé přátelství. Bud'te tak laskav, zanechte námitek a přijměte nepatrnou službu, kterou vám nabízím."

"Jak velká by měla být tato nepatrná služba a za jakých podmínek ji nabízíte?"

"Lze ji přizpůsobit velikosti vašich potřeb. A co se týče podmínek, nemohu je klást snad kromě jediné, totiž abyste mi poskytli čas do zítřka, kdy bych dal svému kreditu praktičtější podobu."

"Ta částka není bezvýznamná," prohlásil důstojník opatrně, přesto se však zdálo, že Latourova nabídka mu není proti mysli.

"Významná nebo ne, na tom nezáleží. Jsem vám k dispozici, a to ze srdce rád," znělo velkorysé ujištění. "Odjedete, nebo ne?"

"Zůstanu tedy, tady je má ruka. Chci otevřeně přiznat, že vaše vstřícnost mě poněkud osvobozuje z nepříjemné situace. Přijměte tedy mou nejhlubší vděčnost a dovolte mi nechat výši -"

"Teď ne, teď ne!" přerušil ho druhý. "Uvidíme se ještě dnes a pak budeme mít dost času k vyrovnání, jímž bych nechtěl ukončovat náš nynější rozhovor. Měl jsem to štěstí najít vhodné místo, které se pro naše setkání hodí jako žádné jiné, a já doufám, že večer po našem rozloučení u paní voň Treskow se tam půjdeme ještě na chvíli pobavit. Co říkáte, ano?"

"Rád! Takže do té doby na shledanou!"

Opustil místnost i hotel. Latour za ním hleděl z okna, dokud nezašel za roh, a poté sklonil oči k právě přijaté vizitce.

"To je pas na místo, kde budu moci vyzvednout poklad. Využi-ju této kartičky!" Následujícího rána se po městě roznesla zcela šokující zvěst, že zlatník Wallerstein byl nalezen zavražděný v bytě poručíka voň Schönberg-Wildauen.

Nejenže byl oloupen o významnou částku,

kteřou obdržel za dvě kolekce šperků, ale odcizili mu také všechny cennosti, které měl u sebe. Stejného rána platil poručík na několika místech bankovkami, jež prokazatelně patřily vévodkyni voň Oerstádt, než jimi zaplatila za šperky. Důstojníka ihned zatkli a uvrhli do vyšetřovací vazby kvůli loupežné vraždě.

KAPITOLA TŘETÍ - Scoutova přísaha

Širé prerie Severní Ameriky, které se rozprostírají západně od otce vod Mississippi až k patám Rocky Mountains a na druhé straně k pobřeží Tichého oceánu, lze snadno přirovnat k nekonečným dálkám, jež uzavírají vlny moří a světových oceánů. Jako nekonečné prerie, tak i dálavy vodních ploch dokážou zapůsobit svou obrovitou nesmírností a nepoznanou poutavostí na člověka, který se osvobodil od domácí hroudy, aby na delší dobu křížoval vlnami oceánů nebo ujížděl na hřbetě dobrého koně dobrodružstvím naplněnými téměř neobydlená území Spojených států amerických.

Takový starý bouřlivák, který strávil většinu svého života pod plachtami statného trojstěžníku, poletujícími kolem jeho mohutného námořnického širáku, nechce už slyšet o pevnině, a je-li na ni odkázán a začne se mu stýskat po moři, postaví si těsnou malou kajutu co nejbližší u vln oceánu, z níž vrhá toužebné pohledy na stále se měnící a nikdy neutichající příboj, dokud mu ruka neuzavře unavené oči.

A jinak je to s tím, který se odvážně postavil nebezpečím Divokého západu. Když se také on jednou vrátí do míst, nad nimiž civilizace rozprostřela své požehnání a své prokletí stále ho to žene ven, do nebezpečné divočiny, kde potřebuje veškeré duševní i tělesné síly, aby nepodlehł tisícovým a vždy novým nástrahám prerie. Takový člověk najde ve stáří jen vzácně klidné místo, kde by jako zmíněný bouřlivák našel poslední mír u milovaného živlu. Nenalézá tedy klid a pokoj, musí se posadit na hřbet svého mustanga a táhnout do dálek, v nichž jednou beze stop zmizí. Snad najde nějaký lovec po letech jeho vybledlé kosti na vy... musí se posadit na hřbet svého mustanga a táhnout do dálek,... prahlé rovině nebo mezi skalami, sahajícími do nebe, ale projede rychle kolem, aniž by vztyčil kříž anebo se ptal po jménu muže, který tu kdysi zemřel - a snad i hrozným způsobem. Západ je tvrdý a nesentimentální, nestrpí něžnosti ani ohledy, neustále jím zmítají bouře, nezná jinou vládu kromě neotřesitelného přírodního zákona, proto nabízí prostor pouze takovým mužům, kteří hledají svůj smysl ve vlastní sukovité přirozenosti a nepřizpůsobivosti.

Lidský rod, od přírody bohatě nadaný, přesto vytlačovaný ze svého území navzdory veškerým sepsaným smlouvám a zasvěcený nezadržitelnému konci, zoufale bojuje proti národu, který má k dispozici veškeré duševní i fyzické prostředky, jimiž dokáže rozdrtit tohoto odvážného protivníka i přes jeho hrdinnou obranu. Staletí trvající boje mezi umírajícím gigantom a neustále se rozvíjejícím synem civilizace, jež je vůči nepříteli stále mocnější, se nevyrovňají žádným válkám, které kdy dějiny zaznamenaly, a jsou poznamenány hrdinstvím, jaké dokáže ocenit jen málokdo. Kdo se odváží vstoupit na tyto rozlehlé planiny bojů, musí být ozbrojen

vlastnostmi i zbraněmi, jimiž se mnozí nenápadní a přece obdivuhodní muži bijí na život a na smrt.

Kdo si ve tvrzi Fort Gibson na Arkansasu přehodí pušku přes rameno a vydá se několik denních cest proti proudu, dostane se do malé osady, sestávající z mála hrubých srubů, společného pastviska a stranou ležícího nevelkého

stavení, jež se už zdálky dá rozeznat podle honosného nápisu jako Store a Boarding House. Hostinský tohoto domu není zvyklý plnit přehnané nároky a v souvislosti s tím si nevybírá ty, kteří k němu vstoupí a projeví svá přání. Nikdo neví, čím byl dřív a odkud sem přišel, proto se ani on neptá nikoho po jménu, účelu a cíli jeho cesty. Každý se u něho zásobí potřebným, dá si drink podle chuti, zastřílí si a pak pokračuje ve své cestě. Kdo se moc ptá, potřebuje příliš času, a pro Američana je čas mnohem vzácnější než odpověď, jakou si většinou umí dát sám.

V místnosti sedělo několik mužů, jejichž zevnějšek se v žádném případě nedal nazvat salonním. Podle různorodého oblečení ze všech stran světa je každý musel považovat za správné trappery, kteří sotva kdy slyšeli, co znamená dobrý krejčí, a kteří si své potřeby doplňovali vším, co kde našli ležet.

Kde se sejde víc westmanů, tam není nouze o dobrý lok a většinou ani o výtečné vyprávění. Že i tito muži byli zticha a dívali se napjatě před sebe, tkvělo právě ve vyprávění jedné z historek, jaké jsou slýchávány v dark and bloody grounds. Když vyprávěč skončil, každý se ponořil do přemýšlení a hledal podobný příběh. Vtom zvolal muž, který seděl hned vedle malého okénka srubu:

"Zvedněte oči, lidičky, a podívejte se támhle naproti na vodu! Jestli mě neklamou staré oči, jsou tam dvagreenbeacks, jak to stojí v knihách! Jen se podívejte, jak sedí na koních - tak hezky a jemně, jako by jim požehnal sám svatý Petr! Co hledají takoví lidé v našich dobrých lesích?"

Všichni kromě jediného se zvedli, aby si prohlédli oba příjezdějící. Mluvíci se však znovu pohodlně opřel lokty o stůl. Vykonal svou povinnost a dál se nepotřeboval o nic starat. Měl velmi zvláštní postavu, jak se zdálo, příroda z něj chtěla vytvořit kus lana - tak nekonečně dlouhý byl, a vše na něm, obličej, krk, ruce i nohy byly dlouhé, bezmezně dlouhé a přitom zdánlivě slabé a spo... dostane se do malé osady,...

re, že člověk by se musel bát, aby se ten muž nezlomil při prvním trochu silnějším závanu větru. Čelo měl volné, zato na temeni hlavy balancovala nepojmenovatelná věc, která mohla být před mnoha lety cylindrem, avšak dnes by se takovému označení vysmála. Hubený obličej byl zdoben vousem, který však tvořilo sotva sto chlupů, rozmístěných jednotlivě po obou tvářích, na bradě i horním rtu. Byly dlouhé a visely muži až k opasku. Lovecký kabát, jenž měl na sobě, každopádně pocházel z dob jeho raného mládí, neboť dokázal sotva zahalit horní část těla a rukávy sahaly jen několik palců pod lokty. Dvě nešťastné sluky, v nichž vězely nohy, mohly být kdysi párem solidních námořnických bot, ale nyní připomínaly spíš dvě prorezlé roury od kamen, narážející ve výši kotníků na takzvané horše feets, které se hlavně v Jižní Americe zhotovují z ještě teplé kůže stažené z koňských nohou.

"Máš pravdu, Pitte Holbersi," přitakal jeden při pohledu z okna, Jsou to greenbeacks, po nichž nám nic není. Ať si dělají, co se jim zlíbí!"

Zvědavci se vrátili zpět na místa. Zvenčí zazněl dusot koňských kopyt, křikl hlas, který jako by byl zvyklý celý život velet, pak se otevřely dveře, aby vpustily dovnitř oba cizince, o nichž byla řeč.

Zatímco na druhém vstupujícím nebylo nic nápadného, první by na jiném místě musel vzbudit velký zájem.

Nebyl snad nápadně silně stavěný, avšak zvláštní postoj a pohyby prozrazovaly jisté sklony k siláctví a autoritativnosti. Pravidelný, krásně řezaný obličej byl hluboce opálený sluncem. Lemoval jej hustý tmavý plnovous, široký a splývající až na hrud'. Oblečení, které měl na sobě, bylo zcela nové, stejně jako zbraně jeho průvodce musely být teprve nedávno vytaženy obchodníkem z výlohy krámu, tak se leskly a blyštěly novotou i olejem.

Pravý trapper nebo scout má nepřekonatelný odpor ke všemu, na co je zaměřena péče o dobrý vzhled, hlavně se mu nelíbí čištění zbraní, jejichž rez považuje za znamení, že nejsou nošeny jen na ukázkou, nýbrž prokázaly majiteli dobré služby v boji o život. Kdo měří hodnotu člověka jinak než podle vzhledu a oblečení, považuje přehnanou čistotu za jistý druh výzvy, a pak mu stačí málo, aby se rozohnil a dal najevo svůj odpor vůči takovému hejs-kovi.

"Good day, meššúrs!" pozdravil příchozí, strhl dvojhlavňovku z ramene a opřel ji v rohu, což by skutečný westman nikdy neučinil.

Potom se obrátil na hostinského, který jej pozoroval zpola zvědavým a zpola pohrdavým pohledem, a zeptal se:

"Mohu tu najít počestného Mr. Winklaye?"

"Hm, to jsem možná já sám," mnil tázaný ledabyle.

"Možná?" zaznělo mírně uraženým a dost ostrým tónem. "Co to má znamenat?"

"To má znamenat, že jsem skutečně master Winklay, ale občas taky ne - podle toho, jak se mi právě zlíbí."

"Tak? A jak se vám zlíbilo teď?"

"To zase záleží na tom, co masteru Winklayovi chcete, sir, nic jiného."

"Nejdřív pořádný hlt pro mě i pro tohoto muže, a pak taky zprávu, na níž se vás chci zeptat."

"Hlt je tady, jen si poslužte, a taky zprávu můžete dostat, pokud vám dokážu odpovědět. Já vím, jak se mám chovat ke gentlemanovi."

"Nechtě gentlemana být, Winklayi, na takovém místě se na něho příliš nedbá!" nařídil cizinec, zatímco odtrhl od úst s nespokojeným výrazem sklenici. "Má otázka se týká Sama Fireguna."

"Sama Fireguna?" ptal se hostinský překvapeně. "Samuela Ohnivé pušky? Co po něm chcete?"

"To je snad moje věc, pokud dovolíte! Slyšel jsem, že se tady občas objevuje."

"Hm, ano i ne, sir! Co se líbí vám, může se líbit i mně. Když na mou otázku pořádně neodpovíte, nemůžete taky čekat odpověď ode mě. Tady sedí muži, kteří by vám mohli leccos říct. Dva z nich ho docela dobře znají."

Muž se odvrátil a už s ním nebyla řeč. Tážající, pokáraný správně "po americku", se otočil k ostatním:

"Je pravda, co Winklay řekl?"

Nedostal odpověď, proto se po krátké úvaze obrátil přímo na Pit-ta Holberse:

"Byl byste tak laskav a odpověděl mi, Mr. Mlčenlivý?!"

"Poslyšte, sir, mé jméno zní Holbers, Pitt Holbers, pokud si to můžete zapamatovat, a když se ptáte třiceti mužů najednou, nikdo z nich neví, jestli právě on vám má odpovědět. Co vlastně chcete od Sama Fireguna?"

"Nic, co by mu mohlo být nemilé. Přijel jsem z Východu, abych se tak trochu porozhlédl, a potřebuju muže, od něhož člověk dostane leccos pod rukou. K tomu se Sam Firegun výtečně hodí, proto se vás chci zeptat, kam se mám obrátit, abych se s ním setkal."

"Možná se k tomu hodí, ale jestli to chce udělat, je druhá otázka. Nevypadáte, jako byste se k němu hodili!"

"Myslíte? Může být, nebo taky ne. Takže mi povězte, jestli mi chcete a můžete dát nějakou informaci!"

Vyzvaný se pomalu obrátil do rohu, kde seděl muž, který zůstal při příjezdu cizinců tak klidně sedět.

"Co myslíš ty, Dicku Hammerdulle?"

Muž měl skloněnou hlavu a věnoval veškerou pozornost sklenici, takže na přichozí nevrhl jediný pohled. Nyní se pomalu otočil a posunul pokrývku hlavy dozadu, jako by chtěl svému rozumu poskytnout dostatek prostoru k jasné odpovědi.

"Co si myslím, to je fuč! Ať si colonela najde."

Znovu se odvrátil a zahleděl se do sklenice. Černovous se zdál být s touto krátkou a nedostatečnou odpovědí nespokojen, a proto k němu přistoupil blíž.

"Kdo je colonel, Mr. Hammerdulle?" zeptal se.

Tázaný pomalu překvapeně vzhledl.

"Kdo je colonel, to je fuč! Colonel znamená plukovník - Sam Firegun je naším plukovníkem, a tak mu říkáme colonel."

Tazatel se nedokázal ubránit úsměvu nad logikou trappera. Položil mu ruku na rameno a pátral dál:

"Ne tak chladně, master! Když je člověk tázán, měl by odpovídat, tak je tomu všude, a já neznám důvod, proč by to tady na Arkansasu mělo být jinak. Kde colonela najdu?"

"Kde ho najdete, to je celkem putna. Dostanete se k němu, a to vám musí stačit!"

"Hohoho, muži, to mi stačit nemůže! Přece se musím dozvědět, kdy a kde se to má stát!"

Dick Hammerdull se zatvářil ještě překvapeněji než prve. Byl nejmlčenlivějším mužem mezi severními jezery a Mexickým zálivem a nyní měl být přinucen k dlouhé řeči? To si nemohl nechat líbit. Zvedl sklenici, zhluboka se napil a napřimil se. Teprve teď si ho člověk mohl prohlédnout od hlavy k patám.

Zdálo se, jako by jej modelář lidských postav stvořil jako opak Pitta Holberse. Dick byl mimořádně malý a tlustý chlapík, jakými se Amerika nemůže často chlubit a o kterém člověk nevěděl, zda se ho má bát, anebo se mu smát. Krátké kulaté tělo vězelo v pytlí, zhotoveném z bizoní kůže, avšak ta již nebyla původní, neboť každá díra byla opravena přišitím nových kusů vybraných látek, nevydělaných odřezků kůží nebo jiných podezřelých záplat, takže po čase se změnil kabát v záplatu na záplatě, přičemž jednotlivé kusy materiálu byly kladeny přes sebe jako tašky na střeše. Mimoto se pytel zdál být zhotoven pro mnohem větší osobu, takže Dickovi sahal až dolů ke kotníkům. On se nesnažil dlouhé rukávy zkrátit, nýbrž na předloktích jednoduše prořízl otvory, jimiž provlékl své ruce. Nohy trčely ve dvou pouzdrech, která se nedala nazvat ani kamašemi, ani punčochami a už vůbec ne botami. Na hlavu si posadil zvláštní, beztvary předmět, který mohl být před dlouhou dobou koženou čepicí, dnes bez jediného chlupu, připomínající spíš medvědí žaludek obrácený naruby. Z tváře ošlehané větrem zářila dvě malá očka. Tučná kůže nebyla zdobena jediným vousem, zato byla pokryta bezpočtem jizev a památek na boj, které muži dodávaly mimořádně bojovný vzhled. Při bližším pozorování se dalo zjistit, že mu nechybělo jen několik prstů, ale i obě uši, a kdo se pořádně podíval na jeho hlavu, mistry pokrytou cáry zarudlé kůže, vykukující zpod husté kštiny, musel dojít k domněnce, že ten muž nosí paruku, nikoliv však kvůli vypadáním vlasům, nýbrž proto, že při nějaké potyčce s Indiány přišel o celý scalp. Měl při sobě běžné zbraně, ačkoliv puška, ležící před ním na stole, si zasloužila bližší ohledání. Tvarem připomínala starý kus klacku, vyříznutého z keře u cesty, který měl při první rvačce tancovat po hřbetu protivníka. Dřevěná část už dávno ztratila původní tvar, byla samý zářez a vryp, jako by posloužila za nedělní oběd krysám, a mezi ní a hlavní bylo tolik špíny, že dřevo, špína a železo tvořily celek, z něhož se nedaly odlišit jednotlivosti. Nejlep-ší evropský střelec by se neodvážil z tohoto klacku vystřelit ze stra-ého, že se mu ta věc roztrhne v nikách - a přesto i dnes člověk narazí v prériích na zdánlivě neupotřebitelnou zbraň, z níž by jiný nevytloukl jedinou kulku, ačkoliv majitel z ní nevypálí ránu, jež by nezasáhla cíl.

Nyní se tento tloušťák napřimil před cizincem a mžikal na něho malými očky.

"Kdy a kde se to stane, to je úplně fuč, sir! Nebo si snad myslíte, že Dick Hammerdull trávil roky na kolejích, aby se naučil jen řečnit? Co říkám, to říkám, nic víc, a komu to nestačí, ať si dopřeje kázání od někoho jiného! Tady, v zemi prérií, člověk potřebuje dech na důležitější věci než k poštilému žvanění. To si zapamatujte!"

"Dicku Hammerdulle, nějakou dobu jste na kolejích určitě strávil, protože mluvíte líp než mormonský naháněč, akorát jste mi zapomněl říct, na co jsem se ptal. Takže ještě jednou: jakým způsobem a kdy se mohu setkat se Samem Firegunem?"

"All devils, člověče, už toho začínám mít dost! Slyšel jste, že ho najdete, a to musí stačit! Sedněte si nad sklenici a čekejte, co přijde. Nenechám si tady odříkávat katechismus od nějakého greenhorna, zelenáče!"

"Greenhorn! Zelenáč? Máte snad chuť se blíže seznámit s mým ostrým nožem?!"

"Pshaw, sir! Co je mi po vašem perořízku? Kuchejte si s ním sýr nebojím holte žáby, ale Dick Hammerdull není muž, který by se vašeho párátka zalekl! Nechováte se jako westman, proto vám říkám ještě jednou a ať se vám to líbí nebo ne: jste prostě green-horn a starejte se, aby se to změnilo!"

"Well, tak to hned změníme!"

Vrátil se zpět do rohu, kde se opírala jeho puška, natáhl kohoutek a nařídil:

"Mr. Hammerdulle, kde najdu vašeho colonel! Dávám vám minutu času! Pokud mi do té doby nedáte odpověď, neodpovíte už nikdy v životě na žádnou otázku! Jsme v prerii, kde si každý dělá zákony podle svého uvážení!"

Oslovený hleděl lhostejně do sklenice a bylo na něm patrné, že výzvě nevěnuje pozornost. Ostatní se zaradovali nad vítaným sporem, který jim nabízel vítané rozptýlení, a s očekáváním pře létaly pohledy z jednoho protivníka na

druhého. Pouze Pitt Holbers vypadal už nyní, že je přesvědčen, jak spor dopadne. Zastrčil si hubené prsty pohodlně za opasek a natáhl nekonečně dlouhé nohy tak daleko, jak to bylo možné -jako by mu překážely ve vyhlídce na přítele.

"Nuže, master, minuta uplynula! Dostanu odpověď, nebo ne? Budu počítat: jedna - dvě - tři -"

Poslední číslici nestihl vyslovit. Hammerdull seděl během počítání bez jediného pohybu a lhostejně zíral do sklenice, ale při nebezpečné číslici vyrazil rychlostí, jakou by mu nikdo nepřipisoval, popadl starou pušku, bleskurychle namířil, zazněl výstřel, podobající se hromu v tomto malém lokále, a roztrášená puška cizince ležela na zemi. V následujícím okamžiku už ležel i on vedle ní a tlustý Dick mu klečel s taseným nožem na prsou.

"No, greenhorne, řekni tři, abych ti mohl odpovědět!"

"K čertu, master, pusťte mne! Nemyslel jsem to vážně! Nikdy bych nevystřelil."

"To by pak mohl říct každý! Nestřelil? Takže se jednalo o di-vadýlko na starého trappera, kterému říkají Dick Hammerdull? Směšné, doslova směšné! Ale je fuk, jestli bys vystřelil nebo ne, my boyl Namířil jsi pušku na westmana a za to si zasloužíš podle zákonů prerie dýku. Ted' počítám já: jedna - dvě -"

Přemožený se snažil ze všech sil osvobodit a vymanit se z trap-perova sevření - marně.

"Nebodejte, master, colonel je můj strýc!"

Trapper zastrčil nůž, aniž by ovšem protivníka pustil.

"Colonel váš strýc -? To říkejte komu chcete, ale já si rozmyslím tomu věřit!"

"Je to pravda! Určitě by vám nepoděkoval, až by se dozvěděl, co jste mi udělal!"

"Tak? Hm! No, jestli jste skutečně jeho synovec, je mi fuk. Stejně bych vás jen trochu polechtal, abych vás naučil slušnému chování. Můj nůž nikdy nejde po životě greenhorna, na to je příliš dobrý! Vstaňte!"

Zvedl se a vrátil se ke stolu, na nějž prve odhodil svou pušku. Zvedl ji a začal nabíjet vystřelenou hlaveň. Jeho obličej zářil láskou a starostlivostí, když se zabýval touto činností, a jeho pohled dokazoval, jak mu stará puška přirostla k srdci.

"Yes, takovou pušku, jako je tuhle Mary, nikde nenajdete," prohlásil hostinský, který pozoroval celý průběh úplně klidně a nestaral se o dým, jenž zaplnil místnost.

"To bych řekl, starý dryáčnicku!" odpověděl Hammerdull šťastně. "Mary je dobrá a po ruce vždy, když ji potřebuju."

"Pověz, Dicku, proč jsi jí vlastně dal tohle jméno?"

"Proč? Hm, to je vlastně fuk, ale ještě když jsem běhal kolem v prvních legginách, poznal jsem jistou Mary Kronerovou, dívku (KU jako - no i;iko žádnou jinou. Indiáni přepadli farmu jejího otce a zhasli jí život, a od té doby jim běží Dick Hammerdull v patách a nezná větší radost, než vydělat nějakou rudou kůži touhle starou gun. Je to moje Mary, tak proč by se měla jmenovat jinak, he?!"

V tom okamžiku se nehlučně otevřely dveře, aniž by si někdo u oken všiml přicházejícího. Do místnosti vešel muž, na němž bylo na první pohled patrné, že je Indián, třebaže na sobě měl trapperský oděv.

Tmavé oči přelétly zkoumavě přes celou společnost,...

Ten byl čistý a udržovaný, což bylo mezi příslušníky rudé rasy zvláštností. Kabátec i leg-giny byly ušity z bizoní kůže, vydělané doměčka - indiánské ženy se mistrně vyznají v těchto věcech. Švy zdobily třásně, mokasiny byly ušity z jelení kůže, nikoliv však podle pevného tvaru chodidla, nýbrž z jednotlivých proužků, což dávalo botám mimořádnou trvanlivost i pohodlí. Pokrývka hlavy chyběla, místo ní byly bohaté černé vlasy svázané do uzlu, který sedel jako turban na temeni hrdě vztyčené hlavy. Syn divočiny nezakrývá své odvážné čelo.

Tmavé oči přelétly zkoumavě přes celou společnost, potom muž přistoupil ke stolu, u něhož seděl Dick. Kápl však na nepravého, neboť tlustý právě vzpomínal na zavražděnou dívku, a to probudilo jeho hněv.

"Co pohledáváš tady u mě, rudá kůže? To místo patří mně, jdi a najdi si jiné!"

"Rudý muž je unaven, bílý bratr ho nechá odpočinout," odpověděl Indián jemně.

"Unaven nebo ne, mně je to fuk. Nesnesu tvou rudou kůži!" "Nemám ji z vlastní viny, dal mi ji Velký Duch."

"Kdo ti ji dal, to je mi fuk! Jdi pryč, nestřpím tě!"

Indián strhl pušku z ramene, opřel ji pažbou o zem a opřel se o ústí hlavně překříženými rukama. Potom se zeptal vážným hlasem:

"Je můj bílý bratr majitelem tohoto domu?"

"Do toho ti nic není!"

"Říkáš to správně, do toho mi nic není - ale ani tobě ne. Proto smí rudý muž sedět tam, kde bílý."

Posadil se. V jeho důrazné řeči bylo cosi, co nevrleému trappe-rovi zaimponovalo. Už nereptal.

Hostinský přistoupil k Indiánovi:

"Co chceš v mém domě?"

"Dej mi chléb k jídlu a vodu k pití!"

"Máš čím zaplatit?"

"Kdybys přišel do mého vigvamu a žádal o jídlo, dostal bys je i bez zaplacení. Mám stříbro i zlato."

Oči hostinského se zaleskly. Indián, který má zlato a stříbro, je vždy vítán na místě, kde je k dostání ohnivá voda. Po chvíli se vrátil zpět s velkým džbánem pálenky, který postavil před hosta vedle objednaného chleba.

"Bílý muž se mylí, takovou vodu jsem si neobjednal."

Hostinský na něho vrhl překvapený pohled. Dosud nikdy nespátřil Indiána, který by dokázal odolat pachu pálenky.

"A jakou tedy?"

"Rudý muž pije vodu, která vychází ze země."

"Pak můžeš jít tam, odkud jsi přišel! Jsem tady, abych vydělával peníze, nikoliv abych ti donášel vodu! Zaplat' mi za chleba a pak koukej zmizet!"

"Tvůj rudý bratr zaplatí a odejde, až mu prodáš vše, co ještě potřebuje."

"Co je to?"

"Máš store, kde se dá nakoupit?"

"Ano."

"Tak mi dej tabák, střelný prach, kulky a zápalky."

"Tabák můžeš dostat, avšak střelný prach, kulky a zápalky Indiánům nikdy neprodávám!"

"Proč ne?"

"Protože se to k vám nehodí."

"A k tvým bílým bratrům se to hodí?"

"To bych řekl!"

"My všichni jsme bratři, všichni ale zemřeme, když si nebudeme moci zastřelit maso. K tomu potřebujeme střelný prach a kulky. Dej mi, o co jsem tě žádal!"

"To nedostaneš!"

"To je tvá pevná vůle?"

"Nejpevnější!"

Indián ho rychle uchopil levicí za hrdlo a pravou rukou vytrhl lesklý bowiák.

"Pak neprodáš kulky a střelný prach ani svým bílým bratrům! Velký Duch ti dává poslední okamžik. Dáš mi, co jsem žádal, nebo ne?"

Lovci vyskočili a chtěli se vrhnout na odvážného Indiána, pod jehož ocelovým stiskem se svíjel sténající hostinský. On se však hrdě napřímil a zvolal dunivým hlasem:

"Kdo se odváží vrhnout na Vinnetoua, náčelníka Apačů?!"

Tato slova měla překvapivý účinek.

Sotva slova zazněla, ustoupili muži, kteří se na něho chtěli vrhnout, ve vši vážnosti stranou. Vinnetou - to bylo jméno, které ctili i nejdůležitější lovci a trappeři.

Tento Indián byl nejvyšším náčelníkem Apačů. Pocházel z kmene apačských Mescalerů, sídlících v mohutném pueblu na Rio Pe-cos. Po smrti svého otce, náčelníka Inču-čuny, se stal Vinnetou náčelníkem kmene a velmi brzy dokázal nejen svou loveckou a válečnou schopností stát se jedním z nejslavnějších rudých náčelníků amerického Západu, ale svým humánním přístupem k rudým i bílým respektovanou osobností i daleko na Východě. U táborových ohňů, v nejnuznějších noclehárnách i v nejhonosnějších salonech hotelů byl opěvován Vinnetou i jeho Apačové. Každý věděl, že tento inteligentní Indián jednou překonal vody Mississippi, aby si prohlédl vesnice a domy bílých a setkal se s jejich nejvyšším představitelem, prezidentem Spojených států amerických ve Washingtonu. Byl jediným náčelníkem dosud neporobených kmenů, které nechtěly bílým tvářím ubližovat, a mluvilo se o tom, že měl velice těsné a přátelské styky s mnoha slavnými westmany, jako byli Old Shatterhand, Old Firehand, Old Surehand a mnohými dalšími, stejně jako s Firegunem, jedním z nejslavnějších lovců a trapperů Západu.

Nikdo neuměl říci, odkud tento lovec, obávaný mezi Indiány i bílými westmany, vlastně přišel. Shromáždil kolem sebe jen několik vyvolených, vynořil se hned tady, hned zase jinde, a když se někde mluvilo o povedených trapperských příhodách, pak vždy zaznělo i jeho jméno. Vynořovaly se zprávy, o jejichž pravdivosti by člověk mohl často pochybovat. Účastnil se kousků, při nichž by každý jiný nepochybně přišel o život a které jej zahalovaly svatozáří. Byl považován za tak zajímavého a tajemného, že mnozí lovci toužili po setkání s ním.

To ovšem nebylo nijak snadné, nikdo neznal místo, které sloužilo jemu a jeho lidem za letní sídlo a jako výchozí bod jejich výprav - a stejně málo dokázal někdo určit důvod, jenž ho držel na Divokém západě. Když se někdy objevil mezi lidmi, pak nikdy nepřinesl víc kůže a kožešin, než kolik potřeboval k výměně za potraviny a střelivo - a stejně tajemně zase beze stopy zmizel. Nepatřil k lovcům, kteří lovem získávají prostředky k pozdějšímu pohodlnému životu, musel mít zcela jiné úmysly, o nichž však nikomu nic neřekl, neboť se s nikým nestýkal a každému pokusu o sblížení se opatrně vyhnul.

"Pusť mě!" zvolal hostinský. "Jsi-li Vinnetou, dostaneš vše, co jsi žádal!"

"Howgh!" zazněl spokojený hrdelní tón. "Velký Duch ti vložil do úst taková slova! Muž s červenými vlasy by se jinak odebral ke svým otcům a s ním také každý, kdo by mi v tom chtěl zabránit!"

Pustil jej. Zatímco Winklay spěchal ven, aby shromáždil žádané, přistoupil Vinnetou k Dickovi Hammerdullovi.

"Proč sedí bílá tvář tady a pije, zatímco rudí nepřátelé se pokoušejí proniknout do jeho vřtáku?"

Dick zvedl oči od sklenice.

"Jestli sedím tady nebo někde jinde, je vlastně fuk. Velký náčelník Apačů mě zná?"

"Vinnetou tě ještě nikdy neviděl, ale zná znamení svého odvážného přítele a ví, že jsi jeden z dobrých bílých mužů. Má snad

velký lovec Firegun bojovat sám o skalpy Ogallalů, kteří ho chtějí přepadnout?"

"Ogallalové?"

Dick Hammerdull vyskočil ze židle, jako by zahlédl pod stolem chřestýše, a také Pitt Holbers přiskočil jediným skokem dlouhých nohou k Indiánovi.

"Co ví rudý muž o Ogallalech?"

"Spěchej za svým náčelníkem, který ti vše poví!"

Obrátil se k hostinskému, který opět vstoupil, odepnul si od opasku váček na střelný prach a kulky, nechal si jej naplnit, zastrčil chléb do vaku a potom zajel rukou pod košili z jemné kůže.

"Vinnetou dá muži s rudými vlasy žlutý kov!"

Winklay vzal těžký valounek a pozoroval jej pohledem, v němž se zračila nepotlačitelná vášeň.

"Zlato, pravé, lesklé a čisté zlato, kousek bratru za čtyřicet dolarů! Indiáne, odkud ho máš?!"

"Pshaw!"

Indián doplnil toto jediné slovo pokrčením ramen a v následujícím okamžiku opustil místnost.

Hostinský za ním hleděl s pusou otevřenou dokořán, stejně jako ostatní.

"Poslyšte, gentlemen, ten rudý pacholek u sebe musí mít víc zlata než my všichni dohromady! Nikdy jsem nedostal za střelný prach tak dobře zapláceno jako od něho! Vyplatilo by se jet za ním, protože je jisté jako ostří na dýce, že má tady nedaleko svého koně a v jeho brašně další kousky žlutého kovu!"

"To bych vám neradil, muži!" odvětil Dick Hammerdull, zatímco se chystal k odchodu. "Vinnetou není z těch, kteří by si nechali vzít třeba jen brok. Jestli má zlato nebo ne, to je celkem fuk, ale určitě mu ho nikdo nevezme!"

Také Pitt Holbers přehodil svou riflí přes rameno a prohlásil:

"Musíme ujíždět tak rychle, jak jen to bude možné, Dicku! Ten Indsman je vševědoucí a na těch ogallalských psech, ať je vezme čert, musí být něco pravdy! Ale co bude s těmi muži támhle, he?"

Přitom ukázal na cizince.

"Řekl jsem, aby šli s námi, a tak to taky zůstane," opáčil tlusťoch a otočil se na černovouse:

"Jestli chcete vidět Sama Fireguna, je načase vyrazit. Nejdřív mi však řekněte, jak se jmenujete! Pokud máte nějaké jméno nebo ne, to je fuk, leč člověk by měl vědět, jak vám má říkat!"

Tázaný se zvedl z místa, aby se i se svým průvodcem připojil k oběma trapperům.

"Jmenuju se Sander, Heinrich Sander, a jsem Němec."

"Němec? Hm, jestli jste Číňan nebo Turek, to je celkem fuk, ale protože jste Němec z Německa, je mi to milé - a taky pro vás je to lepší. Potkal a poznal jsem už leckoho z téhle země a můžu říct, že mezi nimi byli hodní lidé, kteří se uměli ohánět puškou, že střelili vlka přímo do oka. Takže kupředu, meššúrs, musíme přidat do kroku!"

Čtyři muži vyšli ven. Hammerdull vrazil prsty do úst a vyrazil ječivý hvizd, po němž se vynořili za plotem dva osedlaní koně.

"Tak, tady jsou zvířata! Nahoru a pryč, Mr. Sandere a jak máme říkat vám?" obrátil se na druhého.

"Jmenuju se Peter Wolf," zněla odpověď.

"Peter Wolf? Proklaté špatné jméno! Vlastně je fuk, jestli jste John, Tim nebo pro mě za mě třeba Bili, ale Peter Wolf by člověku zlomil jazyk na dva kusy a snad by utrpěly i zuby! Takže nasedněte a snažte se, abysme co nejrychleji projeli lesem a dostali se na prérii."

"Kam odjel Indián?" otázal se Sander.

"Apač? Kam odjel, je celkem fuk, protože ví nejlíp, kam má zamířit. Vsadím svou starou klisnu proti opelichané koze, že ho brzy potkáme, a to přesně tam, kde to sám bude považovat za vhodné a kde ho budeme nejvíc potřebovat."

Tato sázka v sobě skrývala špetku humoru, neboť nikdo by neměl chuť vyměnit nebo vsadit svou kozu proti této klisně s roztrousenými nohama, na jejímž hřbetě podobném ostří nože leželo hezkých pár křížků. Podobala se spíš kříženci osla a kozy než upotřebitelnému koni. Její hlava byla oproti tělu nesmírně velká, těžká a tlustá, o ocasu nemohla být řeč, protože na místě, kde dřív snad visel solidní ohon, trčel dnes krátký, špičatý kostnatý pahýl, na němž by se ani za pomoci mikroskopu nedala najít jediná žíně. Ostatně i hříva chyběla, místo ní zde byl k vidění hrubý pás kudrnatých chlupů, který splýval dolů jako kus zamotané a nečesané vlny, již bylo zakryto kostnaté tělo. Podle vyšpulených pysků se dalo soudit, že zvíře nemělo jediný zub, a malá, lstivě šilhající očka dávala tušit, že Mirjam, jak Dick Hammerdull nazýval svou klisnu, nemá právě dobrý a přátelský charakter.

Pouze člověk neznalý Západu by se mohl této staré Rosinantě smát. Podobná zvířata slouží většinou svým jezdcům půl generace, v nouzi i nebezpečí, ve větru a nepohodě, v bouři, ve sněhu, horku i dešti, a za dlouhou, věrnou službu jim přirostla tak k srdci, že jejich pánové se od nich nedokážou odloučit. Proto i Dick Hammerdull dobře věděl, proč si nechává svou Mirjam a proč si neobstaral pod své sedlo statného mustanga místo ní.

Ani Pitt Holbers neměl nádherného koně. Seděl na malém, krátkém a tlustém hřebci, který byl tak nízký, že dlouhé, nekonečné nohy jezdce dosahovaly téměř až na zem. Přes značnou obludnost byly pohyby zvířete tak lehké a pružné, že by je od něj člověk nikdy nečekal.

Koně obou ostatních mužů pocházeli nespíš z nějaké klidné farmy na Východě a museli svou užitečnost teprve dokázat průběhem času.

Ostrá jízda probíhala až do večera hustým, vysokým lesem. Pak dorazili k otevřené prérii, pokryté žlutými slunečnicemi, která se táhla na všechny strany jako nádherný koberec a ztrácela se v nedohlednu modrého horizontu.

Koně si dnes odpočinuli, a tak mohli jet ještě hodný kus cesty do prerie, než muži zřídí noční tábor. Poslední paprsek slunce již dávno zmizel a hvězdy stály vysoko na obloze, když Dick Hammerdull zarazil svou Mirjam.

"Stop!" zavelel, "den už skončil, a taky my se zabalíme do dek. Co myslíš, Pitte Holbersi, starý coo"e?"

Coon je používanou zkratkou slova raccoon, mýval, a používá se mezi lovci jako oslovení s různými významy.

"Když myslíš, Dicku," zabručel oslovený, zatímco vrhl pátra-vý pohled do dálky. "Ale nepoložíme si za záda ještě jednu míli - nebo tři - nebo pět? U colonela jsou čtyři silné paže a dvě pušky nutnější než tady na louce, kde bzučí brouci a noční můry jednoho lechtají na nose, jako by v celém světě nebylo rudé kůže, která potřebuje zhasnout!"

"To s těmi brouky a rudými kůžemi je vlastně fuk, protože tu máme dva muže, kteří neochutnali prérii, takže jim musíme dopřát odpočinek. Jen se podívej, jak hnědák Petera Wolfa - proklaté těžké jméno! -jak jeho hnědák funí! Zdá se mi, že má v krku celé Niagarské vodopády! A ryzák, na němž jede Sander, ukapává z vousů jako kohoutek. Takže dolů, při rozbřesku vyrazíme dál!"

Němci nebyli zvyklí na tak dlouhé jízdy na koních, proto byli skutečně unavení. Poslechli výzvu, uvázali koně na dlouhé laso a po skromné večeři s určením stráží ulehli do měkké trávy.

Ráno ujížděli dál. Oba trapperi byli mlčenliví muži, kteří neprohodí žádné zbytečné slovo. Nyní neseděli v bezpečném výčepu, kde lze bez obav vyprávět historky, nýbrž v prérii, kde nelze opomíjet nutnou opatrnost a dbát na bezpečnost.

Zpráva, kterou přinesl Vinnetou, by zaměstnala myšlenky i mnohem hovornějšího člověka. Proto Sander udržel zvědavé otázky, jež ho svědily už od rána na jazyku, a rozhodl se k nim vrátit až večer v táboře. Ale i tam našel zavřené uši, proto se nespokojeně zavrtal do přikrývky a hledal spánek.

Tak to šlo několik dalších dní, beze slova ujížděli přerů, dokud večer pátého dne nezazvil Hammerdull jedoucí v čele náhle svého koně a nesekočil do trávy, aby se pozorně rozhlédl.

"Háve care, Pitte Holbersi, jestli tu někdo neprojel před krátkou chvílí, dám se sebou sežrat! Pojd' dolů a podívej se!"

Holbers spustil levou nohu na zem, potom přetáhl pravou přes hřbet tlustého koně a sklonil se, aby prozkoumal stopu.

"Když myslíš, Dicku," zamumlal souhlasně. "Já bych řekl, že to tu nechal nějaký Indián."

"Jestli to byla rudá kůže nebo ne, to je celkem fuk, ale kůň bělocha by nechal jinou stopu, než je tahle. Tak zase vylez nahoru anech mě jednat!"

Pěšky sledoval stopu, zatímco jeho zkušená a chápavá Mirjam klusala dobrovolně za ním. Po nějakých sto krocích zůstal stát a otočil se zpátky se slovy:

"Slez ještě jednou dolů, starý coone, a pověz mi, koho že to máme před sebou!"

Zamířil ukazováček přímo k zemi. Holbers se sklonil a znalecky zkoumal označené místo.

"Jestli myslíš, Dicku, že je to Apač, máš pravdu. Tyto vytržené trásně na kaktusu pocházejí z mokasinů, které měl na sobě ve s tore. Podobné jsem neviděl u žádné jiné rudé kůže, protože tyje vyřezávají z jediného kusu kůže. Seskočil tady, aby se na něco podíval, a přitom mu osten kaktusu vytrhl tráseň. Myslí si - behold, Dicku, podívej se vpravo! Co to bylo za nohy?"

"Při tvém vousu, Pitte, bude to zvěd, nějaký indiánský holomek, který přijel ze strany a tady odbočil. Co myslíš?"

"Hm! Apač má oči ostré jako pohan, všiml si hned první stopy, a kdo ví, jak dlouho po ní už jedeme, aniž bysme si jí všimli!"

"Jestli jsme šiji všimli nebo ne, to je celkem fuk. Našli jsme ji, a to nám stačí. Ale rudá kůže neběhá uprostřed prerie sama, to není zvykem. Určitě má nedaleko svou kobylu, a řekl bych, že tam můžeme čekat větší počet lučišmíků, kteří mají za lubem nějakou čertovinu. Podívejme se ještě jednou kolem, zda nenajdeme to či ono, čeho bysme se mohli zachytit."

Rozhlédl se pečlivě po obzoru, potom nespokojeně pokýval hlavou.

"Poslyšte, Sandere, u vašeho boku se houpe takové pouzdro - proč ho neotevřete? Máte tam snad ptáka, který by vám mohl ulétnout?"

Sander otevřel pouzdro a vytáhl dalekohled, který podal trap-perovi. Ten jej roztáhl a přiložil k oku, aby začal nanovo s pozorováním.

Po chvíli pokrčil obočí a prohlásil se lstivým úšklebkem:

"Tady máš sklo, Pitte Holbersi! Podívej se nahoru a řekni mi, jaká přímá čára se tam táhne od východu podél severního horizontu až dozadu na západ?"

Holbers poslechl jeho radu. Když odtáhl dalekohled od oka, zamyšleně se škrabal na svém dlouhém, špičatém nose.

"Jestli myslíš, že to je railway), Dicku, kterou natáhli až do Kalifornie, pak nejsi tak hloupý, jak by se dalo předpokládat!"

"Hloupý -? Dick Hammerdull a hloupý?! Chlape, asi tě budu muset polechtat ostrým mezi žebry, že ti tvůj dlouhý dech poleze z huby jako ztrouchnivěl námořnické lano! Dick Hammer) Železnice

duli a hloupý! Slyšel někdo něco takového?! Ale jestli hloupý nebo ne, to je celkem fuk, protože kdo chce koupit laciněji, než je cena, musí si dávat pozor, aby se nepočítal! Co má railway společného s rudou kůží, která se připlížila z této strany? Co myslíš, Pitte Holbersi, výkvěte všech rozumbradů, he?!"

"Hm, kdy přijíždí příští vlak, Dicku?"

"Nevím to přesně, ale myslím, že ještě dneska."

"Pak na něj mají rudoši spadeno!"

"Můžeš mít pravdu, starý coone\ Ale z které strany přijede, z této, nebo z druhé?"

"Musíš si zajet do Omahy nebo Saň Franciska, aby ti to řekli, na mém kabátu nevisí jízdní řád!"

"Na takový hadr by ho taky nikdo nepověsil! Ale jestli přijede od východu nebo od západu, je celkem fuk. Když přijede, budou ho mít. Jinou věcí je, zda dovolíme, aby ho zastavili a připravili cestující o skalpy a životy. Co na to říkáš?"

"Myslím, zeje naší povinností udělat jim nějakou čáru přes obličej!"

"Věry well! Takže dolů z koní a - go ahead\ Muže v sedle si ti špióni všimnou dřív než chlapa, který skromně pokračuje v cestě po vlastních nohách. Musíme zjistit, v jaké díře vězí. Připravte si Zbraně, muži, protože když si nás všimnou, je puška první, co budeme potřebovat k životu!"

Opatrně a docela pomalu se plížili kupředu. Stopy, jež sledovali a k nimž se připojily stopy Apače, mířily nejdřív ke kolejm a potom podél nich na vyvýšený násep.

Dick Hammerdull opět zastavil.

"Kde jsou ti lotři, je vlastně fuk, ale nechám se navěky smažit u mučednického kůlu, dokud nebudu hubený jako master Holbers, jestli se nestáhli za ty trpasličí pahorky. Nemůžeme dál.

Slovo mu zůstalo třet v ústech a ve stejném okamžiku přiložil pušku k lici - avšak vzápětí ji sklonil k zemi. Přes násep se přehoupla postava a se zručností jaguára se přiblížila k mužům. Byl to nejvyšší náčelník Apačů.

"Vinnetou viděl přicházet dobré bledé tváře. Objevil stopy Ogal-lalů a zachráni ohnivého oře před zkázou."

"Heigh-day, " prohlásil Hammerdull, "štěstí, že to nebyl nikdo jiný, protože by ochutnal mou kulku a my bysme se výstřelem prozradili! Kde má slavný náčelník Apačů svého koně? Nebo projíždí touto divokou zemí bez zvířete, tedy po svých?"

"Kůň Apače je jako pes, který si poslušně lehne a čeká, dokud se jeho pán nevrátí. Vinnetou spatřil Ogallaly již před několika slunci, a šel tedy k řece, již mí bílí bratři nazývají Arkansas, protože věřil, že spatří svého bílého přítele Sama Fireguna, velkého lovce, jehož nenašel ve vigvamu. Potom pronásledoval špatné rudé muže a bude varovat ohnivého oře, aby se nezřítíl z cesty, kterou chtějí vytrhat."

"Lack-a-day!" protáhl Pitt Holbers. "Vida, jak chytře to ti ho-lomci navlékli! Kdyby tak člověk tušil, ze které strany přijede příští vlak!"

"Ohnivý oř přijede z východu, neboť ten západní už projel, když slunce stálo nad hlavou náčelníka Apačů."

"Hm, takže víme, jakým směrem se musíme vydat. Kdy tudy bude vlak projíždět, co myslíš, Pitte Holbersi?"

"Hm, pokud si myslíš, Dicku, že u sebe přece jen mám jízdní řád, tak mi prozrad', kde ho hledat!"

"No, ve tvé hlavě určitě ne, starý coone, protože tam to vypadá jako v Liánu Estacadu, jak se jmenuje oblast, kde není nic kromě písku a kamení, které se nanejdě s střídají s kamením a pískem. Ale podívejte, meššúrs, slunce zašlo a za čtvrt hodiny přijde tma. Budeme moci pozorovat rudé darebáky, když -"

"Vinnetou už jim byl za zády," přerušil jej Apač, "a viděl, jak ze země vytrhávají cestu ohnivého oře, aby se zřítíl."

"Je jich hodně?"

"Vezmi jich desetkrát deset, a přece nebudeš mít ani polovinu bojovníků, kteří očekávají vleze na zemi příchod bílých tváří. Koní je ještě víc, protože předměty, které veze ohnivý oř, mají být naloženy na zvířata a dopraveny pryč."

"Přepočítají se! Co hodlá slavný náčelník Apačů udělat?"

"Zůstane na tomto místě, aby hlídal rudé muže. Mí bílí bratři ať jedou kupředu, vstříc ohnivému oři, jehož zastaví v dálce, aby ogallalské ropuchy nic neviděly a nevšimly si, jak zavírá své ohnivé oči a zůstává stát na místě."

Hned bylo této dobré rady poslechnuto. Muži nevěděli, kdy vlak přijíždí, mohl tu být každou chvíli, a protože Ogallalové nesměli nic zpozorovat, nezbylo než jet vlaku daleko naproti. Hrozilo nebezpečí z prodlení. Vinnetou zůstal na místě, kdežto čtyři muži vyskočili na koně a klusem ujížděli podél kolejí směrem k východu.

Pádili tak asi čtvrt hodiny, když tu Dick Hammerdull zarazil svého koně a otočil se zpět.

"Good luck," prohlásil, "neleží tam v trávě jelen nebo ach, Pitte Holbersi, řekni mi, co by to mohlo být za hovado?"

"Hm, jestli myslíš, Dicku, že to je kůň Apače, který tu leží jako přikovaný, dokud si ho pán nevyzvedne, pak bych s tebou výjimečně souhlasil."

"Uhodl jsi, starý coonel Ale pojedeme! Nebudeme plašit mustanga, protože máme na starost důležitější věci! Jestli potkáme vlak nebo ne, je celkem fuk, jenže varovat ho musíme. A čím dál se to stane, tím líp! Rudi lotři nesmí poznat podle světél, že zastavil a že jejich plán byl prozrazen!"

Ujížděli dál. Světlo dne rychle zmizelo, neboť v těchto šířkách panuje jen krátký soumrak, a ještě neuběhlo víc než půl hodiny, když se prerie zahalila do tmavé noci a hvězdy začaly sesílat dolů své matné paprsky. Trochu měsíčního světla by jezdcům nyní uvítali, ale později by jim ztížilo přiblížení k Indiánům. Těšilo je tedy, že vrchní osvětlovač Země vstoupil do své nejužší fáze a nevysílal k nim ani stopu po svém magickém světle.

Pronikavé lampy amerických lokomotiv se dají zpozorovat už z velkých dálek, takže přijíždějící vlak je vidět na několik mil. Muži museli urazit značný kus cesty a Dick Hammerdull popoháněl svou Mirjam k největšímu spěchu. Ostatní se přizpůsobili.

Konečně zastavil a seskočil z koně. Jeho průvodci učinili totéž.

"Tak," řekl, "myslím, že náš předstih je dost velký. Spoutejte zvířata a najděte několik otepí suché trávy, aby smě mohli dát znamení strojvůdcům!"

Poslechli jeho příkaz a zanedlouho měli k dispozici značnou zásobu suché trávy, již snadno zapálí za pomoci několika špetek střelného prachu.

Nyní se muži natáhli na své přikrývky a zaposlouchali se do tiché noci, aniž by na okamžik odvrátili zrak od směru, z něhož měl

přijet vlak. Oba Němci byli nezkušení v souvislosti s událostmi na Divokém západě, přesto se neodvážili přerušit mlčení a nechali oba lovce v klidu. Kromě šramotu způsobeného pasoucími se zvířaty nebylo slyšet ani hlásku. Jen tu a tam zašustil křídly noční pták, vydávající se na lov - a minuty se protahovaly v bolestné čtvrt hodiny.

Teprve po celé věčnosti se v dáli zablesklo světlo, zprvu jen stěží zpozorovatelné, ale postupně silící a získávající na intenzitě.

"Pitte Holbersi, co říkáš té světlušce, he?"

"Hm, právě to, co jí říkáš ty, Dicku Hammerdulle!"

"To je zaručeně nejchytřejší myšlenka, kterou jsi v životě dostal, starý coone! Jestli je to lokomotiva nebo ne, je celkem fuk, ale jisté je, že okamžik rozhodnutí se přiblížil! Heinrichu Sande-re, až se vlak přiblíží, budete křičet tak nahlas, jak to dokážete, a taky vy, Petere Wolfe - prokletě těžké jméno, člověku to trhá hubu! - taky vy budete dělat kravál a křičet podle libosti z plna hrdla! To ostatní obstaráme my sami."

Vzal do ruky předem připravený doutnák, slepený z dlouhé trávy, a zasypal jej střelným prachem. Poté vytrhl z opasku revolver.

Přibližující se vlak vydával silící rachot a dunění, zanedlouho musel být tady!

"Roztáhni své nekonečné paže, Pitte Holbersi, otevři svou milovou hubu a řvi, jak budeš moci, starý coone! Vlak je tady!" zvolal Hammerdull a starostlivě se ohlédl po koních.

Ti se polekali silícího hluku, divoce rzali, vzpínali se a snažili se přetrhnout řemeny, jimiž byli přivázáni ke kolíkům.

"Petere Wolfe - čert aby vzal tvé ostatní jméno! - dávej pozor, aby nám zvířata neutekla! Křičet můžeš i při tom!"

Rozhodující okamžik nadešel. Vlak přijížděl, vrhaje před sebe oslňující světlo. Hammerdull nyní přiložil revolver k vyrobenému doutnaku a stiskl spoušť. Střelný prach se ihned vznítil a podpálil vyschlou travu. Tlustých mával pochodní, aby se rozhořela, a v jejím jasu se rozběhl naproti vlaku.

Strojvůdce si ho musel přes skleněné okénko ihned všimnout, neboť sotva spatřil plápolající louč, zapískal několikrát ostře na piš-;| ťalu lokomotivy a zároveň zatáhl za brzdu stroje. Kola skřípala a naříkala pod silným tlakem brzdových desek a řada vozů prolétla l

s ohlušujícím rachotem kolem čtyř mužů, kteří spěchali za zřetelně zpomalujícím vlakem.

Konečně zůstal stát. Hammerdull spěchal přes svou tloušťku k lokomotivě, aniž by se staral o úředníky sedící na svých vysokých stanovištích, oběhl stroj a přehodil deky trapperů přes reflektor i světla. Přitom volal zplna hrdla:

"Zhasněte světla - taky ve vagónech!"

Lampy bleskurychle zmizely. Zaměstnanci na Union Pacific jsou velice duchapřítomní a ke všemu odhodlaní lidé.

Museli předpokládat, že tato výzva má dobrý důvod, a hned ji splnili.

"S'death!" zvolal někdo dolů ze stroje, "proč zakrýváte naše světla, muži? Doufám, že se neděje nic zvláštního? Kdo jste a co má znamenat vaše počínání?"

"Musíme zůstat potmě, sir," opáčil opatrný trapper. "Před námi jsou Indsmeni, a já věřím, že vytrhali koleje."

"AU devils! Jestli je to pravda, pak jste nejsprávnější chlap, který brázdí tuhle požehnanou zemi!"

Seskočil na zem, stiskl mu pravici a nařídil otevřít vozy.

Vzápětí byli lovci obklopeni davem zvědavců a velice se podívovali nad vysokým počtem přepravovaných lidí, kteří se toužili dozvědět, proč vlak zastavil.

"What goes on? Co se stalo? Proč jsme zůstali stát?" zaznívalo ze všech stran.

Hammerdull jim krátkými slovy vysvětlil potřebné, čímž mezi přítomnými vyvolal velký rozruch.

"Well, výtečně!" zvolal inženýr. "Sice se zdržíme, ale to není nic proti tomu, jakou dnes máme příležitost vyprášit těm rudým lotrům kožichy! To je v poslední době potřetí, co se odvážili napadnout vlak, a vždycky to byli ti prokletí Ogallalové z kmene čer-tovských Siouxů, jejichž nenávisť a odvaha může být zastavena jen dobře mířenou kulkou. Ale dneska se zmýlili, a my jim proplatíme jejich mstu v plné výši! Každopádně si mysleli, že tento vlak veze jako vždy mnoho zboží a že v něm bude jen pět nebo šest hlídačů. Naštěstí v něm sedí několik set dělníků, kteří jsou určeni pro stavbu mostů nahoře v horách, a protože tito dobří lidé u sebe mají dost zbraní, nebude pro nás ta záležitost obtížná a spíš nám přinese radost z odplaty."

Vrátil se nejdřív na stroj, aby vypustil přebytečnou páru, jež se s ječivým sykotem hnala zpod ventilů a zahalila vozy do bílého oblaku. Pak seskočil na zem, aby si pořádně prohlédl síly, které mu dnes stály k dispozici.

"Nejdřív mi řekněte, jak se jmenujete, muži! Musím vědět, komu vděčíme .za toto šťastné varování!"

"Mé jméno zní Hammerdull, sir, Dick Hammerdull, a to už od narození, pokud vím."

"Well! A ten druhý tady?"

"Je celkem fuk, jak se jmenuje, ale protože čirou náhodou má taky jméno, pak nikomu na světě neuškodí, když se ho dozví. Říká si Pitt Holbers, vážený sir, a je to chlapík, na kterého se člověk může spolehnout."

"A ti dva další? Muž támhle a ten druhý u koní?"

"To jsou dva muži z Evropy, z Německa tam naproti, sir, a jme-nujou se Heinrich Sander - Harry by určitě znělo lip - a proklaté těžké jméno Peter Wolf. Ani to po mně nezopakujete, sir, protože byste si mohl zlámat jazyk!"

"Well!" zasmál se úředník. "Ne každý jazyk je tak tuhý jako ten váš, Mr. Hammerdulle!"

"Hammerdull? Dick Hammerdull?" zazněl hluboký, sytý hlas a jeden muž se protlačil davem k nim. "Welcome, starý coone! Myslél jsem, že tě potkám až v hidespotu, ale narážím na tebe už tady! Jaká záležitost tě sem přivála?"

"Co mě vyhnalo, colonele, je vlastně fuk, hlavní je, že jsem potřeboval střelný prach a olovo pro svou Mary, říkám střelný prach a olovo, protože ona nesnese kdejaký šmejď. Starý Pitt šel se mnou, víte, colonele, přímo k Mr. Winklayovi, Irovi, a přivedli jsme s sebou dva z Německa, kteří hledají Sama Fireguna, tedy vás."

"Sam Firegun!" zvolal strojvůdce a přistoupil k cizinci. "Jste to skutečně vy, sir?"

"Říkají mi tak," zaznělo krátce a jednoduše.

Mluvčí byl mužem obrovské postavy, jak se dalo rozeznat i přes tmu. Na sobě měl trapperský oděv. Kolemstojící se při zaznění jeho jména stáhli v úctě zpět.

"Good luck, sir, pak u sebe máme muže, kterému klidně můžeme předat velení. Chcete se toho ujmout?"

"...leží nedaleko Indsmanů na levé straně od kolejí."

"Když gentleman budou souhlasit, pak klidně ano." Kolem zazněly souhlasné výkřiky. Mnozí touží poznat některého slavného muže Západu, aniž by se jim toto přání splnilo, a dnes se právě jeden takový lovec objevil přímo v jejich středu! Proto mu rádi přenechali hlavní velení a cítili k němu plnou důvěru.

"Samozřejmě že budou souhlasit! Připravte se co nejrychleji! Nesmíme ztrácet čas a nutit rudé gentlemany, aby na nás čekali!"

"Well, sir, pak mi dovolte, abych prohodil pár slov s tímto mužem! Dick mi řekne, kdo z hidespotu je ještě s nimi."

"Nikdo, colonele. Ostatní jsou doma nebo jeli do hor." "Musí s vámi být ještě někdo, Dicku, protože jak tě znám, neodešel bys od rudochů, aniž bys tam nenechal strážce, prostě chlapa, který je pozoruje."

"Jestli jsem odešel nebo ne, je celkem fuk, ale pokud byste považoval Dicka Hammerdulla za tak hloupého, že by jim tam nenechal strážce, pak byste se proklaté zmýlil! Jeden u nich zůstal, a lepšího bysme k tomu nenašli."

"Kdo je to?"

"Lepšího bysme k tomu nenašli, sir, tak jsem to řekl, a to snad stačí, protože existuje jen jeden jediný, o němž se dá mluvit tímto způsobem. Jeho kůň leží kus cesty odtud a čeká, až si ho jeho pán vyzvedne."

"Jeho kůň čeká? Dicku Hammerdulle, pak by to mohl být jediný, totiž Vinnetou!"

"Uhodl jste, colonele, uhodl! Slavný Apač se s námi setkal u Ira a varoval nás. Nejdřív narazil na stopy Ogallalů a před nedávným jsme se s ním opět setkali."

"Vinnetou, náčelník Apačů?!" ptal se strojvůdce, zatímco zástupem mužů kolem zaznělo spokojené mumlání.

"Heigh-day, to je dneska setkání! Ten muž je ceněn za celou skupinu lovců, a pokud stojí na naší straně, vyprášíme těm rudým kůžím kožichy, že na to budou dlouhou dobu vzpomínat! Kde je?"

"Kde je nebo není, sir, je celkem fuk, ale leží nedaleko Indsmanů na levé straně od kolejí. Určitě je tam všechno v pořádku, jinak by už nás přijel varovat."

"Well," mnil Sam Firegun, "tak vám řeknu můj názor: vytvoříme dva oddíly, které se po obou stranách kolejí připlíží k Indiánům. První oddíl povedu já a druhý hm, sir, jdete s námi?"

"To se rozumí!" prohlásil inženýr. "Je pravda, že bych neměl opustit stroj, ale proč bych jinak měl pár zdravých a tvrdých pes-ti? Topič je dost šikovný, aby mne zatím zastoupil. Jakmile bych zaslechl štěkání vašich zbraní, nevydržel bych na lokomotivě proto raději půjdu hned s vámi!"

Otočil se na své podřízené a pokračoval:

"Vy zůstanete u vozů a budete dávat dobrý pozor - člověk ni-' kdy neví, co se může stát! - Tome!"

"Sir?" odpověděl topič.

"Umíš zacházet s lokomotivou - abychom se nemuseli vracet:' pěšky, přijedeš za námi, jakmile ti dáme znamení zapáleným ohněm, i Pojedeš ovšem pomalu a opatrně, neboť předpokládám, že bude me muset opravit vytrhané koleje. - Co se týče toho druhého vůdce, Mr. Firegune, nedoufám, že byste mi chtěl poskytnout nějakou výhodu. Budu rád spolupracovat, jistě, ale nejsem westman. Měl byste si najít někoho vhodnějšího, komu rád toto postavení přenechám."

"Well, sir," přitakal Sam Firegun, "nechtěl jsem vás opomíjet."

Vím o jednom, který vykoná svou věc stejně dobře jako já. Klidně mu můžete své muže svěřit. Co o tom soudíš, Dicku Hammer-dulle?"

"Co o tom soudím, je celkem fuk, colonele, ale věřím, že nerozhodnete špatně."

"Taký dobře! Povedeš tedy druhý oddíl?"

"Hm, když za mnou ti chlapi poběží, rád je povedu. Mary dostala nový střelný prach i olovo a promluví si s Indsmany rozumně slovo. Ale koně musíme nechat vzadu, colonele, a pohlídat by je mohl ten chlapík z Německa, totiž Sander"

"Ani mě nenapadne!" zvolal jmenovaný jen krátce. "Jdu s vámi."

"Co vás napadá nebo ne, je vlastně celkem fuk, ale jestli nechcete, může s nimi klidně zůstat někdo jiný. Například Peter Wolf- proklaté těžké jméno!"

Také ten se zdráhal, proto postavili na stráž ke koním jednoho z mála dělníků, kteří neměli zbraně.

Muži byli rozděleni do skupin, Sam Firegun a Dick Hammer-dull se postavili do jejich čel, vlak zůstal na místě a ozbrojenci se vydali kupředu. Nad prérií se opět snesl klid a sebemenší hluk neprozradil, že na zdánlivě spící prerii se konají přípravy k nesmírně krvavé řeži.

Značnou část cesty urazili vzpřímeně, avšak když se dostali do blízkosti předpokládaného místa střetnutí, položili se okamžitě na zem a pak se plazili kupředu, jeden za druhým, po obou stranách náspu.

"Uff!" zaznělo tiše u ucha Sama Fireguna. "Jezdci ohnivého oře ať tu zůstanou ležet a počkají, až Vinnetou, náčelník Apačů, odejde pryč a vrátí se zpět!"

"Vinnetou?" otázal se lovec, zpola se napřimiv. "Zapomněl můj slavný rudý bratr na svého přítele, že ho již nepoznává?"

"Sam Firegun!" zaznělo překvapeně. "Budiž pochválen Velký Duch, který dnes Apačovi ukazuje tvou tvář! On také požehná tvé ruce, aby dopadly jako kladivo na hlavy tvých nepřátel. Můj bílý bratr přijel na hřbetě ohnivého oře?"

"Ano. Odvezl zlato, za něž vděčí přátelství Apačů, k východu slunce a nyní se vrací, aby našel další. Proč chtěl můj rudý bratr odejít a opět se vrátit?"

"Duše noci je temná jako duch večera. Vinnetou nemohl poznat svého bratra, který ležel na zemi, zato spatřil muže, stojícího na vršku, který vyhlíží ohnivého oře. Apač odejde, aby zavřel tomuto Ogallalovi oči, pak se zase vrátí!"

V příštím okamžiku se ztratil ve tmě noci.

Dva slavní muži prerie, od přírody tak různě vybavení, a přece se těšící vzájemnému přátelství, se opět sešli po dlouhém rozloučení, avšak jejich povahy neznaly hlasitou radost ze shledání, běžnou a obvyklou, přestože jejich city nebyly o nic menší.

Na vršku, ležícím nedaleko, bylo možné i přes tmou rozlišit postavu, která se pro ostré oko westmana odrážela od oblohy, poseté hvězdami. Ogallalové tedy postavili strážce, který měl vyhlížet světla přijíždějícího vlaku. Pro obyčejného člověka by bylo nesmírně těžké nebo dokonce nemožné se k někomu nepozorovaně připlížit, avšak Sam Firegun znal Apačovo mistrovství v plížení a věděl, že Ogallala v krátké chvíli zmizí.

Ležel těsně vedle železničního náspu a upřeně hleděl směrem, kde stála stráž - skutečně, po několika minutách se vedle strážného vzpřímila druhá postava, aby vzápětí obě klesly k zemi. Nůž Apače vykonal svou nezbytnou povinnost!

Vinnetou se vrátil zpět až po delší době, neboť se plížil kolem Indiánů, aby si zapamatoval jejich postavení. Nyní sdělil Firegu-novi výsledek svého pozorování.

Ogallalové vytrhli několik kolejnic, které položili napříč přes ko-lejiště včetně pražců. Vlak i jeho cestující by čekali hrozný osud, kdyby přijel na toto místo bez varování. Indiáni leželi nedaleko odtud na zemi, koně měli upoutané opodál. Přítomnost zvířat ztěžovala připlížení k Indiánům, protože koně prerie předčí v bdělosti psy a oznámí přiblížení každého tvora svým pánům zafuněním.

"Kdo je vede?" otázal se Firegun.

Nůž Apače vykonal svou nezbytnou povinnost!

"Riccarroh, Medvědí Tlapa."

"Můj bratr ho zřetelně zahlédl!"

"Vinnetou se dostal tak blízko za jeho záda, že by ho mohl srazit tomahavkem."

"Takže Riccarroh! Je nejodvážnějším ze Siouxů-Ogallalů, nebojí se nikoho a určitě nám dá zabrat!"

"Vinnetou mu vezme skalp!" opáčil Apač jednoduše.

"Sam Firegun ví, že náčelníkovi Apačů se nikdo nevyrovná. Ale Ogallala Riccarroh je silný jako medvěd a lstivý jako lišák. Nemá u sebe všechny bojovníky, část jich nechal vzadu v prérii. Stejně by si počínal každý chytrý bojovník."

"Howgh!" potvrdil jeho slova Vinnetou hrdelním tónem.

"Můj rudý bratr počká, než se vrátím!"

Plížil se přes trať k Dickovi Hammerdullovi.

"Ještě tři sta délek lidského těla kupředu, Dicku, pak budeš přímo proti Indiánům. Já rozdělím své muže, polovinu pošlu s Vinnetou ven do prerie, aby -"

"Jestli je pošlete ven nebo ne, to je celkem fuk," přerušil ho tlus-t'och šeptem v řeči, "ale co tam mají dělat, colonele?"

"Ogallala vede Riccarroh -"

"Medvědí Tlapa? Zounds, pak proti nám stojí nejodvážnější muži kmene. Věřím, že venku na té staré požehnané louce nechal stát záložní tlupu o mnoha bojovnících."

"To si myslím taky, proto pošlu Vinnetou, aby tuto tlupu odřízl. Se zbytkem mužů půjdu přímo na koně. Pokud se nám podaří se jich zmocnit nebo je rozehnat, budou Indiáni ztraceni."

"Well, well, colonele, a Dick Hammerdull se svou Mary k tomu přispějou. Pak naložíme plný vlak skalpů!"

"Počkáš se svými muži, dokud na druhé straně nezazní první výstřel. Indiáni poznají, že jsme za nimi, a poženou se k tobě. Přivítáš je, Dicku, jen počkáš, až budou dost blízko, abyste mohli rozeznat jednotlivé postavy. Střílejte tak, aby žádná kulka neminula!"

"Bez obav, colonele! Dick Hammerdull ví přesně, co má dělat. Jen si dávejte pozor na koně, protože takový indiánský mustang cítí bělocha na deset mil daleko!"

Firegun se odplížil a tlustý trapper se obrátil ke svým mužům, aby jim sdělil, na čem se domluvil.

Když se vrátil, položil se vedle Pitta Holberse, který poslední hodiny téměř nepromluvil.

"Pitte Holbersi, starý coone, brzy začne tanec!"

"Hm, když myslíš, Dicku! Pověz, těšíš se na to, he?"

"To se rozumí samosebou, tak proč se ptáš?"

"Hm, kvůli tvé paruce, Dicku!"

"Heigh-ho, starý coone, na tu jsem vůbec nepomyslel! My God, byl to skutečně Ogallala, kdo mi sebral kůži z hlavy, když mě tam nahoře zajali! Pamatuju si toho chlapa dobře a chtěl bych, aby tu > byl s nimi! Když se mi podařilo dostat se dolů, koupil jsem v Te-kamě věc, kterou nazývají parukou. Je to výtečná kožešina a stála mě čtyři balíky bobřích kůží. Jestli ho chytну, bude mi je muset proplatit, a já mu navíc přetáhnu přes uši tu jeho rudou kůži!" ;

"Můžeš mu ji uříznout a dát ji tam, kde jsi ji taky míval!"

"Jestli jsem ji měl nebo ne, to je celkem fuk, ale chceš-li si ze mě dělat legraci, stará tyčko, vjedu ti do vlasů, že ti ty pačesy budou viset až dolů na paty! Už teď jimi máváš jako stará mula hřívou!"

"Když si myslíš, Dicku, že jsem tě chtěl urazit, pak jsi úplně vedle! Pitt Holbers-ví docela přesně, že jsi své uši ztratil se ctí u Čer-nonožců."

Hammerdull mu chtěl odpovědět, když tu stranou spatřili jasný záblesk, po němž následovala rána než mohl být proveden plán Sama Fireguna, spustila bohužel předčasně puška některého z dělníků.

Ogallalové hned vyskočili na nohy a hnali se ke svým koním. Jakmile však zaslechl trapper zrádný výstřel, spěchal zažehnat následky této neopatrnosti.

"Go ahead, muži, ke koním!"

Dlouhými skoky se řítíl ke zvířatům a dostal se tam se svými lidmi ještě před Indiány. Bleskurychle rozvázali jejich řemeny a rozehnali funicí a řehťající koně do tmavé prerie.

Zaznělo několik výstřelů, které zarazily přibíhající Indiány. Jejich koně byli pryč a ve tmě nemohli upozorovat, jak malý počet bojovníků proti nim stojí, takže na nějakou dobu zůstali bezradně stát. Záhy si uvědomili, že tvoří terč pro zbraně protivníků - na varovný výkřik náčelníka se otočili a řítíli se zpět, aby si našli ochranu na druhé straně náspu, kde se chtěli poradit.

Sotva však dorazili ke kolejí i, zvedla se před nimi tmavá hradba, jako by vyrostla ze země. Záblesk z padesáti pušek prosvětlil na okamžik temnotu noci a řev zasažených dokazoval, že skupina Dicka Hammerdulla výtečně mířila.

"Všechny kulky ven a na ně!" zařval odvážný tlus-t'och, vystřelil z druhé hlavně Mary a odhodil starou pušku, která mu nyní k ničemu nebyla, pak vytrhl tomahavk, tuto hroznou zbraň Západu, a následován Holbersem a nejodvážnějšími dělníky se vyřítíl na Indiány, kteří zde stáli naprosto ztuhlí děsem.

Překvapení z nenadálého útoku je na nějakou dobu připravilo o rozvahu - před nimi i za nimi stáli nepřátelé, takže záchrana se naskýkala pouze v útěku. - Opět zazněl hlasitý výkřik Riccarroha,

a vzápětí nebylo vidět žádného z Indiánů. Vrhli se na zem a snažili se propířiti mezi útočníky do volné prerie.

"K zemi, muži, a nože ven!" zvolal Firegun dunivým hlasem a obrátil se k opuštěnému táboru Indiánů.

Předpokládal, že zákeřníci si určitě připravili dostatečné množství hořlavého materiálu, aby v případě útoku na vlak měli nutné osvětlení. Nemýlil se, několik vysokých hromad suché trávy se tyčilo kolem. Za pomoci stříelného prachu zapálil oheň, a noc se prosvětla jasnými plameny. Ihned si všiml haldy zanechaných kopí a dek. To byla výtečná potrava pro oheň, o nějž nařídil pečovat několika dělníkům, a pak se vrátil na místo, kde se noční útok změnil v hrozný boj muže proti muži.

Takový boj by dopřál nezúčastněnému divákovi zážitek, jaký snad ani nepatří do civilizovaného světa.

Zástup železničních dělníků byl složen především z mužů, kteří své síly cvičili v každodenním životě, ale nyní si také Indiáni ve světle ohně všimli, že proti nim nestojí početně silnější nepřítel, proto se pustili do boje s novou vervou, a

bojiště se pokrývalo mrtvolami, padlými pod ranami tomahavků.

Pouze tři běloši bojovali touto zbraní: Sam Firegun, Dick Hammerdull a Pitt Holbers. Nyní se ukázalo, že inteligentní a cvičený běloch může mít převahu i s touto ryze indiánskou zbraní.

Firegun stál uprostřed početného klubka Indiánů, které převyšoval o celou hlavu, a nyní se daly pozorovat jeho tvrdé rysy, ošlehané počasím. Při pohledu na něho si člověk musel připomenout ony zašlé doby, kdy staří hrdinové bojovali proti přírodě i nepřítelům, jak to zaznamenala historie. Dlouhé, sněhobílé vlasy, které létaly jako hřiva kolem hlavy, jiskřící oči, postava osvětlená mihotavým světlem plamenů - to zřetelně budilo úctu a dojem, že boj mu působí radost, což se dnes sice považuje za nemožné, avšak v tomto případě to musela být pravda. Stál vzpřímeně na široce rozkročených nohách, jako by vrostl do země, a nechával si od ostatních hnát Indiány pod jeho tomahavk, který svíral obrovitou dlaní a který s každým úderem rozbil hlavu jednoho z nepřátel.

Nedaleko od něj stál téměř směšně vypadající pár hrdinů, kteří se k sobě přes rozdílné tělesné proporce přitiskli zády, což byl způsob, kterým se oba lovci chránili před útokem zezadu: byli to Dick

...kde se noční útok změnil v hrozný boj muže proti muži.

Hammerdull a Pitt Holbers. Malý Dick, jenž musel na každého cizince působit ve svém obleku dojmem jisté neohrabanosti, tady předváděl kočkovitou zručnost. V levé ruce držel dlouhý dvojbrý-tý nůž, v pravici pak těžký tomahavk, jímž se odvážně stavěl proti nepřítelům. Jeho dlouhý kabát, záplata na záplatě, byl štítem, který odvrátil všechny rány nožů Indiánů od majitele, jenž neztratil v zápalu boje jen svou pokrývku hlavy, nýbrž i paruku, takže všichni mohli vidět jeho lebku zbavenou kůže a vlasů - a pohled na něho naháněl hrůzu i odvážným Indiánům. Dlouhý Pitt stál za ním a mával rukama ve vzduchu jako chobotnice, která roztahuje svá dlouhá chapadla, aby k sobě přitáhla oběť. Jeho tělo, vypadající jako vytvořené pouze z kostí a šlach, vykazovalo teď obrovskou výdrž a sílu, jeho tomahavk dopadal na hlavy Indiánů z dvojnásobné výšky, a třebaže dosáhl mnohem dál než ostatní, jeho nohy se nepohnuly ani o píď z místa. Kdo se odvážil příliš blízko k němu, byl beznadějně ztracen.

A ještě dva se vyznačovali mezi bílými bojovníky: oba Němci. Sebrali tomahavky padlým Indiánům a oháněli se jimi s takovou lehkostí a jistotou, jako by se naučili tomuto způsobu boje na některé válečné lodi, na nichž se ovšem používají mnohem těžší lod-nické sekery.

Také mezi dělníky bylo mnoho těch, kteří se vyznamenali odvahou i silou, a bojovali proti Indiánům, zavrhuje boj muže proti muži, jako hrdinové. Vítězství se přiklánělo na stranu bílých a Indiáni se začali stahovat - tu však zazněl hlasitý pokřik ve tmě prerie a přivalila se ničivá vlna Sam Firegun měl pravdu, Riccarroh, chytrý náčelník Ogallalů, nechal v prerii dostatečný počet bojovníků, kteří se nyní přitřítli s čerstvými silami, aby dali boji jiný obrat. Když uprchlí Indiáni zjistili, co se děje, vraceli se zpět na bojiště a s novou vervou se pouštěli do dalších šarvátek. Útoky lovců a dělníků se znenáhla měnily v obranu, která byla minutu od minuty stále neúspěšnější.

"Zpátky za val!" nařídil Sam Firegun, jenž se začal prosekávat mezi Indiány a dal se na ústup.

Pitt Holbers potřeboval jen několik skoků, aby se dostal za ním. Dick Hammerdull nyní vytrhl revolver, aby kolem sebe vytvořil prostor, vystřílel všechny rány do nepřátel a spěchal k náspu. Zakopl však o prázec, upadl po hlavě a kutálel se přímo pod nohy Sama Fireguna. Zvedl se a podíval se na předmět, jehož se při pádu bezděky držel a teď ho svíral v ruce. Zdálo se, že je to kus klacku.

"Mary, skutečně, je to moje Mary, kterou jsem prve odhodil! Co tomu říkáš, Pitte Holbersi, starý coone?"

"Jestli myslíš, Dicku, že to je dobře, pak tvoje Má -"

Nemohl pokračovat, neboť Ogallalové běželi za nimi a boj vypukl nanovo. Ohně zářily přes násep a osvětlovaly scénu, jež se zdála skončit podlehnutím bělochů. Vůdci již chtěli nařídít, aby se stáhli do tmy prerie, když tu v zádech Indiánů zazněly výstřely a velký zástup mužů, mávajících zbraněmi, vtrhl na bojiště.

Byl to Vinnetou a jeho skupina.

Protože mu tma zabránila v nalezení stop, nevedlo jeho pátrání po skryté záloze k výsledkům. Zpozoroval však plameny a zaslechl střelbu, z čehož usoudil, že jeho přítomnost na bojišti je nutná, přispěchal tedy a v posledním okamžiku přivedl rozhodující pomoc.

Náčelník Ogallalů Riccarroh stál v nejhustější vřavě. Jeho široká, nezraněná postava byla oblečena v lovecké košili z kůže, vyčiněné dobřelou, nyní ovšem potříštěnou prolitou krví, přes záda měl přehozenou kožešinu prérijního vlka, jehož část lebky kryla hlavu náčelníka. V levici svíral štít z bizoní kůže a pravici se oháněl tomahavkem. Na kom spočinula jeho malá očka, byl vzápětí zasažen jeho zbraní a skácel se mrtev k zemi.

Už už věřil ve vítězství a povzbuzoval své muže bojovým vytím, když tu na místo přispěchal Vinnetou. Riccarroh se otočil a zahlédl jej.

"Vinnetou, pes z kmene Pimů!" zvolal.

Z jeho očí vylétl blesk smrtelné nenávisti, jeho odvaha však zakolísala a napřažená ruka s tomahavkem klesla, aniž by mrštila zbraň. Zdálo se, že pohled na nepřitele jej připravil o rovnováhu i duchapřítomnost.

Také Vinnetou si ho všiml.

"Riccarroh, ogallalská ropucha!"

Jeho úzká, tvárná a mimořádně silná postava se protahovala mezi bojovníky jako vodní příval a vzápětí se napřímila před Ogallalou. Oba se zároveň rozpráhli k smrtícímu úderu, sekery se srazily a rozdrčená zbraň vypadla Riccarrohovi z ruky. Ten se rychle otočil a klesl si silnými pažemi ústupovou cestu.

"Riccarrohu!" zvolal Vinnetou, aniž by se pohnul ze svého místa. "Stala se z ogallalského psa zbabělá fena, která prchá před Vin-netouem, náčelníkem Apačů?! Ústa země musí pít tvou krev a drápy supů rozervou tvé srdce i tělo! Tvůj skalp pak ozdobí opasek Apače!"

Ogallala musel na takovou výzvu odpovědět. Vrátil se a ze všech sil se tlačil k nepříteli.

"Vinnetou, kňučící pes bledých tváří! Tady je Riccarroh, náčelník Ogallalů, který zabije medvěda jedinou ranou a

dokonce přemůže i bizona! On zašlápne i hada, ještě nikdo mu neodolal! Nyní bude žádat život Vinnetoua, zbabělce z kmene Pimů!"

Vyrval jednomu ze svých bojovníků tomahavk a řítil se na Apače, jenž jej klidně očekával. Oči obou silných mužů se do sebe hrozivě vpily, sekera Ogallaly zakroužila vzduchem a s nesmírnou silou dopadla na nepřítele - ne, Vinnetou se jeho ráně obratně vyhnul

a nyní zamával zbraní, aby odpověděl na útok. Byl však zezadu napaden dvěma Ogallaly, kteří mu v tom zabránili. Bleskurychle se otočil a zasažení nepřátel se skáceli na zem - tomahavk Ric-carroha však opět zakroužil nad jeho hlavou.

Sam Firegun, který všechny převyšoval, zpozoroval svého přítele v nebezpečí. Odhodil Indiány, stojící před ním, jako stébla trávy a vrhl se holýma rukama na náčelníka, jehož popadl za hrdlo a bok a mrštil jím vši silou o zem, až to zapraštělo. Vinnetou poklekl nad bezvědomým a ponořil mu nůž do srdce - potom uchopil jeho bohatou kšticí - tři mistrovské řezy - silné trhnutí - a skalp byl uvolněn. Zamával s ním nad hlavou a vyrazil z hrdla vítězný pokřik, pronikající až do morku kostí, který na protivníka vždy zapůsobí.

Když Ogallalové spatřili skalp svého náčelníka, vyrazili ze sebe nepříčetně vztekly řev a obrátili se na útěk.

Dick Hammerdull stál opět u Pitta Holberse - byli prostě nerozluční - a teď sháněli uprchlíky dohromady.

"Pitte Holbersi, starý coone, vidíš, jak utíkají, he?!"

"Hm, když myslíš, Dicku, tak je vidím!"

"Jestli je vidíš nebo ne, to je celkem fuk, ale chtěl bych zounds, Pitte, podívej se na chlapíka, který chce proklouznout mezi těmi Němci! Nechám se usmažit, jestli to není ten, který mě tam nahoře připravil o vlasy! Damned, toho chlapa zhasnu!"

Spíš se kutálel než běžel k místu, kde se několik Indiánů snažilo proběhnout kolem obou Němců, kteří je chtěli zadržet. "Háve care, rudá příšero! Znáš Dicka Hammerdulla, he, znáš ho?! S'death, moje skutečná kůže mu visí u opasku! Pojd' sem, dar-ling, musím tě totiž obejmout!"

Ogallala se polekaně zahleděl na namodralou lebku lovce, potom se mu pátravě podíval do obličeje.

"Jen si mě prohlídni, rudý lumpe, a dej mi svou vlnu!"

Než se mohl Indián vzchopit k obraně, trčel mu nůž Dicka Hammerdulla až po rukojeť v srdci a on klesl k zemi. Lovec se nad ním sklonil, vytáhl nůž z rány a chytil chlapa za vlasy - tři řezy, trhnutí potom se opět napřímil.

"Pitte Holbersi, kde vlastně vězíš? Podívej se sem a řekni, jestli je ta věc, kterou nazývají parukou, zaplácena?"

"Hm, když myslíš, Dicku, že jste vyrovnáni, nemám nic proti tomu!"

"Jestli jsme vyrovnáni nebo ne, je celkem fuk, jen se podívej na opasek toho rudého darebáka! Znáš snad ten starý, milý kožich, mývale, he?! Je to moje kůže, kterou mi tehdy přetáhl přes uši - a já mám teď jeho! Taky si můžu pověsit tu jeho noclehárnu vši na pupek!"

Muži měli dost času k výměně názorů, neboť vítězství bylo nepochybné, a kdo z nepřátel nebyl mrtvý nebo zraněný a nezůstal ležet na zemi, uprchl do tmavé prerie.

Na východním obzoru se objevilo ostré světlo blížící se lokomotivy. Topič si všiml jasu ohně a považoval jej za smluvené znamení. Uvedl vlak do pomalého pohybu.

Inženýr, který patřil do Vinnetouova oddílu a právě si převazoval zraněnou ruku šátkem, přistoupil k Apačovi.

"Jste - Vinnetou?"

Indián přitakal a zavěsil si Riccarrohův skalp na opasek.

"Vděčíme vám za záchranu! Napišu zprávu, která se dostane až k prezidentovi americké Unie ve Washingtonu, a odměna vás nemine!"

"Náčelník Apačů nepotřebuje odměnu, má rád své bílé bratry a pomáhá jim v boji. Sám je však silný a bohatý, bohatší než Bílý otec z Washingtonu. Nepotřebuje zlato ani stříbro, nepotřebuje statky nebo majetek - nebere, nýbrž dává. Howgh!"

Vlak zastavil těsně před vytrhanými kolejemi.

"Thunder, sir!" zvolal topič a seskočil ze stroje. "Tady muselo být práce! My God, vypadá to tu jako na jatkách!"

"Máš pravdu, muži - dneska večer tu bylo trochu horko a já sám jsem obdržel tuhle malou díru, jak vidíš! Ale teď hoďte dolů nářadí a dejte koleje do pořádku, abychom mohli jet dál. Postarej se o to, já se zatím podívám po padlých."

Právě chtěl ustoupit, když se ve vysoké trávě naspů vzpřímila tmavá postava a běžela kolem něho. Byl to jeden z Ogallalů, který prve neměl příležitost k útěku a schoval se tady, aby počkal na vhodnější okamžik.

Dělník, jemuž byli svěřeni koně, následoval pochopitelně vlak a nyní s nimi čekal nedaleko vagónů. Indián, kterému dodal pohled na zvířata naději na útěk, k němu přispěchal, vytrhl mu z ruky opratě jednoho zvířete, vyšvihl se do sedla a ujížděl pryč.

Všichni si všimli odvážného útěku Ogallaly, jemuž nemohli zabránit, poněvadž měl významný náskok a zbraně vítězů nebyly dosud nabitě.

"Pitte Holbersi, starý coone," prohlásil Hammerdull, "vidíš, jak ten Indsman skáče? All devils, běží ke koním!"

"Když myslíš, Dicku, že jednoho z nich dostane, nemám nic proti tomu, protože jejich hlídač vypadá dost zeleně!"

"Jestli vypadá zeleně nebo ne, je celkem fiik, protože Pitte Holbersi, podívej rve mu uzdu z ruky, naskakuje a good heavens, vždyť je to Mirjam, na kterou si vyskočil - no, my boy, to byl nejlepší nápad, který jsi ve svém životě dostal! Budeš mít štěstí si promluvit s mou Mary!"

Indián se skutečně vyšvihl na starou klisnu a vrazil jí paty do slabin, aby co nejrychleji zmizel v dálce. Přepočítal se, neboť Dick Hammerdull zasunul prsty do úst a vyrazil hvízd, který se nesl nad prérii. Poslušné zvíře se ihned otočilo a klusalo přes veškerou námahu Indiána přímo ke svému pánovi. Indián neviděl jinou možnost záchrany než včas seskočit ze sedla, avšak tlustý trapper přiložil pušku k líci, zahřměl výstřel a Indián zasažený do hlavy klesl.

"Viděl jsi, Pitte Holbersi, jak je Mirjam odvážná? Jen bych chtěl vědět, jestli se dostane šťastně do svých věčných lovišť i bez ní. Co myslíš ty, he?!"

"Nemám nic proti tomu, Dicku, jestli myslíš, že našel správnou cestu. Nechceš si vzít jeho kůži?"

"Jestli si ji chce vzít nebo ne, je celkem fuk, ale dolů musí, to je jisté! Já jsem tu svou taky musel dát!"

Aby se dostal k padlému, musel projít kolem obou Němců, kteří stáli po namáhavém boji stranou a hovořili spolu.

"Ať se nejmenuje Jean Latrier, kapitáne, jestli to nebyl boj, jaký se stěží vidí při přepadení na moři!" slyšel říkat francouzsky jednoho z Němců.

Byl však příliš zaměstnán svými záležitostmi, než aby těmto slovům přikládal nějakou důležitost - alespoň prozatím.

Když stáhl mrtvému skalp a vrátil se zpět k zastavenému vlaku, spatřil v blízkosti těch dvou mužů Sama Fireguna.

"Dicku Hammerdulle," zeptal se ho, "je to tak, že jsi tyto dva gentlemany potkal u Winklaye?"

"Well, je to tak, colonele!"

"Drželi se statečně a dělají ti čest! Ale proč jsi je bral s sebou? Přece znáš můj názor na nové známosti?"

"AU right, sir, ale jeden z nich, který si říká Heinrich Sander, prohlásil, že jste jeho strýc!"

"Jeho strýc? Zbláznil ses?"

"Hm, jestli jsem se zbláznil nebo ne, to je celkem fuk, ale dostali jsme se do malého rozporu a já už mu skoro dal nůž na krk, když řekl, že byste mi špatně poděkoval, kdybych mu ho zastrčil trochu hlouběji do vlny. Vyřídíte si to s ním sám, colonele!"

Slavný scout přistoupil k oběma Němcům.

"Přijeli jste z Německa, jak mi bylo řečeno."

"Ano."

"Co chcete v prérii?"

"Vás, sir!"

"Mne? Pročpak?"

"Strýčku, ty se ptáš?"

Sam Firegun o krok ustoupil.

"Strýčku? Nemám žádného synovce jménem Heinrich Sander."

"To vím, ale já jsem se tak představil, protože jsem nemohl vědět, zda by ti jméno Wallerstein bylo milé."

"Wall -! Je to možné, jsi to ty, Heinrichu?!"

"Není to možné, nýbrž jisté, strýčku! Tady je dopis, v němž jsi mi psal, abych přijel. Ostatní papíry ti ukázu třeba zítra."

Sáhl pod svůj lovecký kabát a vytáhl pečlivě opatrovaný list, který mu podal. Starý lovec vrhl ve světle dosud hořících ohňů pohled na řádky, pak přitáhl muže na svou hrud'

"Je to pravda! Bůh žehnej mým očím, že je mi dopřáno vidět ještě někoho ze svých příbuzných! Jak se vede tvému otci? Proč mi nenapsal? Vždyť jsem mu dal adresu do Omahy!"

"Už nemůže psát."

"Nemůže? Proč ne?"

"Protože - protože je mrtev."

"Mrtev heavens, je to možné? Kdy a jak zemřel?"

"Byl prosím, nelekej se, strýčku byl zavražděn."

"My God! Mluvíš pravdu? Kým a proč?"

"Jedním zruinovaným důstojníkem, poručíkem voň Schónberg, a to kvůli bídné loupeži! Stal jsem se žebrákem!"

"Žebrákem? Z Little Big Hornu jsem přinesl zlato za víc než sto tisíc dolarů a tuto částku jsem mu poslal směnkou."

"To je pravda, dear uncle, a my ti děkovali, protože jsi otce vytáhl z pomocného dělníka bez prostředků na nejváženějšího zlatníka ve městě. Museli jsme však celou tuto částku vložit do výroby drahého skvostu a cena za něj byla ukradena při vraždě."

Tento zvláštní rozhovor probíhal hned vedle řady vozů, aniž by na něj někdo ze zaměstnaných přítomných dbal. Ani Sander, ani Sam Firegun si nevšimli, že se v jednom kupé za jejich zády nalézala osoba, již neušlo jediné slovo. Byla to dáma, jediná, kterou vlak vezl a na niž si při boji nikdo nevzpomněl. Se zatajeným dechem naslouchala rozhovoru mužů, a když se konečně vzdálili, vytáhla malý zápisník.

"Mille tonnerre! Po čertech zvláštní setkání!" šeptala si. "Jedu do Kalifornie, kde konečně najdu l'Horrible, a setkám se cestou přes prérii a po nočním indiánském přepadu se svým nejmilovanějším, jemuž jsem vzala roha i s penězi za šperk paní vévodky-ně voň Oerstádt! Není to báječné dobrodružství?"

Chichotavě se zasmála a pokračovala v samomluvě:

"Ten starý scout, Sam Firegun se jmenuje, musí být bratrem zavražděného Wallersteina, jak jsem slyšela mimořádně zajímavé! a má báječné znalosti o zlatých polích v horách - to si za-pamatuju pro vhodnější dobu! pomohl svému bratrovi z bídy a přitom sám zůstal obyčejným lovcem. Hm, ti lidé jsou všichni stejní, kdo jednou ochutnal vzduch prerie, už z ní neodejde! - ale příbuzného chtěl ještě vidět, proto mu napsal. Synovec tedy přišel - chez dieu, u Boha, to je zvláštní! - a on padne do rukou pana vikomta de Latoura, který ukradl veškeré papíry, aby využil této zlaté známosti pro sebe! Hm, co se asi stalo tomu chudákovi z Německa? Udělám svému panu vikomtovi takovou čaru přes rozpočet, že z toho nevyvážené se zdravou kůží! Prospěje mnohým i mně, pokud jeho svíce zhasne právě tady v tom zapadákově. Zdá se mi, že Sam Firegun je docela vhodný k tomu, aby se o to postaral!"

Plameny dosud jasně svítily, proto si vzala tužku do ruky a psala. Právě s tím byla hotova a překládala stránku ze zápisníku, když zazněl hlas vlakvedoucího.

Mrtvolý zůstaly ležet na zemi, zranění byli opatrně uloženi do vlaku a ostatní nastoupili. Protože každý vlak veze nutné nářadí, byly zničené koleje rychle obnoveny a přerušená jízda mohla nyní pokračovat dál. Ztratili mnoho času, který

musel být dohnán, proto se inženýr snažil odjezd uspišit.

Rozloučení bylo velice dojemné. Cestující sice nestrávili s lovci dlouhou dobu, zato velice bohatou na události. Parní pískala se ozvala, když se dáma vyklonila z okna svého kupé a přivolala k sobě dlouhého trappera, který stál opodál na svých nekonečných nohách.

"Halo, master!" volala, "nechcete na chvilku ke mně?"

"Hm, když myslíte, miss nebo mistress, tak proti tomu nic nemám. O co vám jde?"

"Znáte toho muže vpředu, kterému říkají Sam Firegun?"

"To bych řekl! Co je s ním?"

"Nechtěl byste mu předat tento papír? Jen to nesmíte udělat dřív, než vlak odjede!"

"Well, madam, stane se!"

"Jen jemu, nikomu jinému!"

"Když myslíte, mylady, nic proti tomu nemám a je mi to vhod. Smí si to Pitt Holbers přečíst?"

"Pitt Holbers? Kdo je to?"

"Pitt Holbers? - Hm, přece já sám, mistress!"

"Ne, ani vy to nesmíte číst!"

"No, když myslíte, tak to nechám být! Ale velkou škodu byste si s tím neudělala, protože Pitt Holbers v životě neslyšel, jak se písmena malují nebo jak se z toho papíru slízávají. Dick Ham-merdull to taky neumí, tak proč bych se to měl učit já?"

Dáma se pobaveně zasmála a opatrně zatáhla zahalenou hlavu zpět, řada vozů se dala do pohybu, který se rychle zvyšoval, dokud se vlak nerozjel do temné noci a záhy nezmizel z pohledu mužům, dívajícím se za ním a naslouchajícím odeznívajícímu dunění kol. Svazek, jenž spojil tyto westmany na krátkou dobu s vnějším světem, byl opět rozdělen. Pitt přistoupil dlouhými kroky k Firegunovi, který přikázal sesbírat roztroušené zbraně uprchlých i padlých mužů.

"Něco tu pro vás mám, colonele!"

Ten si vzal lístek a vrhl na dlouhána tázavý pohled.

"Co je to, Pitte Holbersi?"

"Hm, papír, jak vidíte!"

"Od koho?"

"Pokud myslíte, že je od miss, která seděla ve vlaku, pak jste uhodl, colonele!"

"Od miss? Žádnou jsem neviděl."

"Pitt Holbers ji taky neviděl dřív, dokud nevytáhla hlavu z kupé. Pak mi kladla na srdce, že to písmo je jen pro vás."

Nesměl jsem si to přečíst - hahaha, Pitt Holbers a čtení!"

"Neřekla, kdo je, odkud a kam jede?"

"Ani slovo, colonele! Bude to jedna z emancipovaných ladies, nebo jak se jim říká, které nebudou chytré dřív, než bude příliš pozdě. Přečtěte si to, sir, ale mějte soucit s odpovědí! Už nemám co říct."

Sam Firegun přistoupil k ohni a rozložil papír. Pak četl následující řádky:

Sir!

Právě jste připraven stát se obětí velice rafinovaného podvodu. Váš bratr, zlatník Wallerstein, byl zavražděn a oloupen. Pachatelé byli námořní kapitán Francois Latour a jeho spojenec. Ten první byl pod maskou vikomta v Německu, kdežto ve Spojených státech amerických si říká Heinrich Sander. Setkal se s Vaším synovcem, jehož oloupil stejně jako jeho otce, a nyní se legitimuje ukradenými doklady, aby Vás také přelstil. Jeho spojenec se jmenuje Jean Latrier a sloužil s ním na pirátské plachetnici l'Horrible. Zúčastnil se i vraždy. Ostatní nechám na Vás.

Clairon

Scout hleděl dlouho na osudový lístek, potom jej složil a zastr-

čil do kapsy. sf

"Dicku Hammerdulle!"

Volaný přistoupil blíž.

"Víš přesně, že ti dva muži jsou z Německa?"

"Jestli to vím nebo ne, je vlastně fuk, ale skutečností zůstane, že to tvrdili."

"Jak se jmenujou?"

"První, který chce být vaším synovcem, si říká Heinrich Sander - Hany by asi znělo lip - a druhý se jmenuje Peter Wolf proklatě těžké jméno, sir, člověk si na něm div nezlomí jazyk!"

"Neslyšel jsi od nich žádné jiné jméno?"

"Jiné jméno? Hm, ne!"

"Mluvili anglicky, nebo německy?"

"Anglicky nebo německy, to je celkem fuk, ale - stop, colone-le, když na to přijde, zaslechl jsem před chvílí takovou věc, která zněla docela francouzsky! Němčině Dick Hammerdull ani zbla nerozumí, ale s francouzštinou si přece jen drobet poradí."

"Kdo z těch dvou mluvil?"

"Peter Wolf- proklatě nepříjemné jméno, ať ho vezme čert! Ti Němci musí mít jazyky jako mravenečník, stejně dlouhé a tenké!"

"A co říkal?"

"Hm, co říkal, to je celkem fuk, ale tvrdil, že dneska zažil boj, jaký není zvykem ani na moři."

"Ach, Dicku Hammerdulle, vzpomeň si přesně! Neřekl snad nějaké jméno nebo název?"

"Hm - hm - egad, sir, nyní mě napadlo, že Heinricha Sandera nazval kapitánem!"

"Takže skutečně! Ale jméno, Dicku, nějaké jméno! Přemýšlej!"

"Yes, jméno tam padlo, ale já na to nedbal, protože jsem měl práci s rudou kůží, která se zmocnila mé Mirjam - hahaha, colo-nele, nebylo to snad -"

"Musím znát to jméno!" přerušil jej scout. "Neznělo snad La-tour?"

"Latour? Ne."

"Nebo Latrier?"

"Latrier? Hm, byl-li to Latrier nebo ne, to je celkem fuk, ale to slovo to bylo a ještě jedno k němu."

"Jean - Jean Latrier?" zeptal se Sam Firegun napjatě.

"Goodheaven, colonele, jste snad vševědoucí? Jean Latrier, tak to znělo a ne jinak!"

Nyní byl rozhovor přerušen. Vinnetou přivedl svého koně a mustanga, jehož odchytil cestou a který patřil některému z poražených Indiánů.

"Můj bílý bratr přijel na ohnivém oři - ať si vezme toto zvíře na cestu do svého vigvamu!"

Odvedl obě zvířata na místo, kde byla přikolíkována ostatní, a poté se natáhl u ohně.

Ogallalů rozehnaných do okolí se nemuseli bát, proto dali do pořádku místo a položili se vedle Apače, aby si chvíli odpočinuli a pak pokračovali v cestě.

Sander se posadil vedle Sama Fireguna. Zdálo se, že čeká rozhovor o soukromých a rodinných záležitostech, avšak v tom se zmýlil, neboť scout mluvil pouze s Vinnetouem a používal jazyk Apa-čů, jenž byl pro cizince zcela nesrozumitelný. Teprve když se chtěli vydat na další cestu, obrátil se k nim.

"Heinrichu Sandere, musím vás pozdravovat od jisté Clairon!"

Tato nečekaná slova zasáhla dotyčného, jako by jej trefil nenadálý blesk, ale rychle se sebral a zeptal se hlasem ochraptělým úlekem:

"Clairon? Kdo to je, strýčku?"

"Kapitán z 'Horrible nebo pro mě za mě taky vikomt de La-tour musí znát Clairon stejně dobře jako já. Peter Wolf nezní dobře pro muže, jako jste vy, jméno Jean Latrier by vám sedělo mnohem líp!"

Sluha byl stejně ohromen jako jeho pán. Pitt Holbers a Dick Ham-merdull nemohli samozřejmě hned situaci porozumět, ale Sam Firegun držel ruku na revolveru a Vinnetou si pohrával s lasem, což bylo znamení, jaké pochopí každý westman.

"Nerozumím ti, strýčku, prosím, vysvětli mi to!"

"Toho strýčka nechťe být, Latoure, znám vraha svého bratra a budu ho soudit! Ven s legitimacemi mého synovce!"

Sander otevřel kulatý váček a vytáhl z něho smotek papírů, který mu podal.

"Tady jsou mé doklady, ostatní mi snad vysvětlíš!"

Sam Firegun zastrčil papíry, aniž by se na ně podíval.

"Vysvětlení čekám od vás, Francois Latoure, ale ne teď, kdy by nám Indsmeni mohli pořádně zatopit, nýbrž později.

Uvědomte si následující: vraha svého bratra odvedu na místo, kde spáchal zločin, a pokud se stane něco taky mému synovci, vynesu rozsudek, jaký svět ještě neviděl. Na to přísahám, a co scout odpřisáh-ne, to taky doslova splní! Nyní na koně, cesta nás povede do hi-despotul"

Heinrich Sander učinil k Peteru Wolfovi gesto, které pokládal za nezpůsobované, a kráčel ke koním. Jakmile vyskočil do sedla a jeho kumpán udělal totéž, zabodl zvířeti ostruhy do slabin, že se napřímilo jako svíce, otočil jej na zadních a následován Peterem ujížděl pryč do prerie. Myslel si, že jejich nečekaným útekem budou lovci překvapeni, a to jim mohlo dopřát značný náskok, než dojde k jejich pronásledování ale v následujícím okamžiku za sebou zaslechli dusot kopyt dalších dvou koní, hřebce Vinnetoua a klisny Dicka Hammerdulla, kteří je pronásledovali.

Popoháněl koně k nejvyšší rychlosti, ale tu se již několik kroků za ním objevil Apač, který zatočil obávaným lasem - krátký hvizd, jako by řemen prolétl vzduchem hrozné trhnutí kůň i jezdec se váleli na zemi.

Opodál zazněl druhý výkřik. Stará klisna vykonala svou práci, Hammerdull se sklonil nad Peterem Wolfem, ležícím na zemi, a svázal mu ruce. Sam Firegun a Pitt Holbers se spolehli na zručnost obou pronásledovatelů a jeli pomalu za nimi. Nyní dospěli k místu, kde leželi spoutaní uprchlíci.

"Pitte Holbersi, starý coone, podívej se!" zvolal Hammerdull. "Dostane se ten greenhorn z pout? Je ten řemen dost pevný, co říkáš?"

"Když myslíš, Dicku, nic proti tomu nemám. Stáhni laso z jeho koně, aby se nám neudusil!"

"Jestli se nám udusí nebo ne, je celkem fuk, ale mohli bysme ho ještě potřebovat, proto ho uvolním."

Také Apač uvolnil laso ze Sanderova koně. Jezdec byl spoután ještě dřív, než se mohl vzpamatovat, a nyní byl předveden před Sama Fireguna, aby jej soudil.

"Pane vikonte de Latoure, jste špatný jezdec, už to nikdy nezkoušejte, jinak místo lasa promluví naše pušky. Tímto jste přiznal vinu a dozvíte se, jak dokáže scout dodržet přísahu. Dicku Hammerdulle a Pitte Holbersi, předávám vám tyto muže! Připoutejte je k sedlům a postarejte se, abychom je dopravili v pořádku do našeho hidespotu. Come on, cesta je ještě dlouhá!"

Malý průvod se dal opět do pohybu. Osud zde napsal jednu z tisíce epizod, které nevěřící člověk nazývá náhodami, ale citlivější pozorovatel v nich vidí vůli všerhídi-ciho osudu.

KAPITOLA ČTVRTÁ - Na stopě

Matka Thicková z Hobokkenu -jaký zvuk má toto jméno pro námořníky všech národností, kteří plují po oceánech světa a alespoň občas vyhodí kotvu v New Yorku! Žádná druhá matka Thicková prostě neexistuje, kam až sahají vlny a létají větry. Kdo ji jen jedinkrát navštívil, umí vyprávět o jejích libůstkách i její lásce, a nejen to, chlubí se svým pobytem u ní a touží zase někdy vstoupit na prkna její "paluby".

Jistě, musí to být hodný člověk, jinak o něm nechce nic slyšet a vykáže jej za dveře dřív, než může vstoupit dovnitř. Ona má totiž zvláštní názory a hlídá renomé svého domu tak vehementně, že leckterý starý námořník už pocítil sílu jejích silných pěstí a ne-odolatelnost jejích tučných paží na vlastní kůži. Koho prostě nesnese, tomu jednoduše doporučí, aby odešel, a pokud hned neposlechne, popadne jej za zadnici a vynese ho ven rychlostí a silou lokomotivy - přímo na ulici. Komu se však poštěstilo získat si její důvěru, může počítat v každém případě s její ochranou a pomocí - neopustí jej v žádné nouzi.

Dům, v němž se nacházela hospoda U matky Thickové, je sice jen jednopatrový, zato dlouhý a rozložitý. Širokou předsíní se člověk dostane do rozlehlé hostinské místnosti, jejíž očázený strop nesou dřevěné pilíře. Vepředu jsou místa pro "kdekoho", ke stolům vzadu se smí posadit ti, kterým hostinská na znamení přátelství tyká, a dveře v zadní stěně vedou do místnosti, kde si sedají jen kormidelníci a kapitáni, kteří mezi sebou musí občas strpět i obyčejného stopaře nebo námořníka, jehož matka Thicková vyznamenala zvláštní náklonností.

Dnes tady zakotvilo několik plachetnic stejně jako parníků...

Takové hosty potom s největší radostí obsluhuje sama, zatímco ostatní se musí spokojit pouze s obsluhou od obyčejného personálu.

Dnes tady zakotvilo několik plachetnic stejně jako parníků, a tento nízký dům, nad jehož dveřmi visí velký poutač s tlustou hostinskou, ne nepodobnou samotné matce, byl mimořádně zaplněný. Matka Thicková se opírala pevně o pult, ruce měla zaklíněny do širokých boků a dirigovala svůj personál jako vojevůdce jak pohledy, tak pokyny, které pro lepší pochopení doplňovala krátkými slovy.

U jednoho z nejpřednějších stolů seděla společnost mužů, které znalec ihned odhadl na runners, loafers a rowdies. Bavili se tak silně, že jejich hlasy překřičely i ostatní hosty, dávali najevo politické názory, které byly příliš odvážné pro New York a především pro dobrou matku Thickovou.

"Máš pravdu, Tommy," křičel jeden z nich, "negři nejsou lidi, ale poloviční zvířata, která se hodí jenom pod bič! Ať vezme čert Sever, který z nich chce udělat gentlemany!"

"Gentlemany? To nebude příliš snadné! Jih má svá práva, kterých se nevzdá, a kdybych mohl velet, poslal bych kamarády negrů na šibenici! Matko Thicková, ty stará čarodějnice, dej mi sklenici!"

Měl bledý, mluvný obličej,...

V lokále náhle zavládlo naprosté ticho, neboť každý, kdo znal hostinskou, dobře věděl, co nyní bude následovat. Pomalu opustila místo, kde zatím stála, a tlačila se mezi hosty k výtržníkovi.

"Wille, otevři trochu dveře!" nařídila suše domácímu čeledínovi, který právě přivalil sud piva.

Jakmile byl její příkaz vykonán, popadla nevídaného křiklouna za ramena.

"Poslyš, mladíku, tady na Severu plachtíš se svou čarodějnici přímo proti proudu! Pošlu tě na tvůj Jih a útratu ti daruju!"

Jako by se strhla letní bouře, byl odfouknut ven z místnosti a předsíní na ulici.

Odvážná žena se otočila, ale to již vyskočili na nohy kumpáni muže, vyhozeného na vzduch, a výhružně ji obklopili.

Několika silnými ranami si vytvořila místo a zvolala na hosty kolem:

"Přátelé, pomozte mi od těch dotěrů!"

Všichni bez výjimky se zvedli, a v příštím okamžiku byla místnost vyklizena. Matka Thicková věděla dobře, že nikdy neapeluje na dobrotu svých hostů nadarmo.

Už dávno stála zpátky na obvyklém místě, když se otevřely dveře a vstoupil mladý muž. Přes nepříliš jemný, dokonce poněkud obnošený oblek působil dojmem, jako by vůbec nepatřil do lokálu, v němž sedávají námořníci a podobní lidé.

Měl bledý, strhaný obličej, jako by se musel potýkat s těžkými starostmi nebo jako by prodělal velice těžkou nemoc.

Zřejmě se chtěl posadit vedle dveří, ale hostinská jej vyzvala:

"Good evening, Mr. Wallersteine! Nechtěl byste se posadit do místnosti?"

Sama jej vedla, aby vyloučila odpor, takže ji musel následovat mezi stoly hostů, kteří se při jeho jednoduchém zevnějšku divili, že ho posílá do zadní místnosti, jež byla dosud prázdná.

"Láhev portu, sir?"

I kdyby si přál něco jiného a levnějšího, bylo by pozdě, neboť vzápětí zmizela, aby přinesla jmenovaný nápoj.

"Už jste u mne dlouho nebyl, sir, proto jsem měla strach, jestli se vám něco nepříhodovalo!"

"Musel jsem pracovat, hodně pracovat, matko Thicková, a nechtěl jsem přijít dřív, než budu schopen zaplatit svůj dluh."

Sáhl do kapsy, ale ona mu zadržela ruku.

"Buďte upřímný, Mr. Wallersteine!"

"To jsem!"

"Vydělal jste si za tři týdny tolik, že by vás ty peníze příliš tlačily?"

"Hm, to zrovna ne, ale rád -"

"Vím, vím, vím! Tak to má být. Mám vás jistého, časem mi zaplatíte, ale teď peníze nechci, později je dost času. Včas vás upomenu. Takže jste psal?"

"Ano, noty."

"Dobrý začátek. Později se najde něco lepšího. Musíte počkat a pak po tom rychle skočit. Tak to v téhle zemi chodí."

"Hm, jen kdyby to bylo tak snadné!"

"Jak to? Bylo vám něco nabídnuto?"

"Ano."

"Co?"

"Víte, matko, že jsem vlastně zlatník a šperkař. Vyznám se v řemesle, teď bych dokonce mohl mít dobré místo, kdyby -"

"Nu, kdyby -?"

"Kdyby - kdybych ho mohl přijmout."

"Proč byste nemohl, he?"

"Kvůli kauci."

"Ach! Je to u nějakého zlatníka?"

"Ano."

"Kolik máte složit?"

"Dvě stě dolarů."

"Mr. Wallersteine, líbí se vám člověk, který vám to místo nabízí? To je hlavní věc!"

"Ano."

"Well, sir, dostanete ty peníze - ode mne ještě dnes večer."

"Matko Thicková neznám důvod, proč byste měla -"

"Vím, vím, sir! Znáám dobře vás i vaši minulost. Bůh neopustí nikoho, kdo se snaží. Pamatujte si to a nyní se napijte! Jistě dovolíte, abych si odskočila dopředu?"

Vrátila se do velké hostinské místnosti a přišla právě včas, aby si všimla muže, jehož příchod v ní probudil obrovskou radost.

Byl vysoký, široký a mimořádně svalnatý postavy, na hladce vyholené hlavě měl posazený klobouk, jehož obrovská krempa vzadu kryla krk, zatímco přední část byla nad obličejem odtržena. Tělo zakrýval krátký, široký pytlovitý kabát, jehož rukávy dosahovaly stěží k loktům, rukávy čistě vyprané košile zpolu kryly opálená předloktí, jeho ruce jako by patřily obrovské předpotopní nestvůře. Nohy trčely v kalhotách z lehké látky, pod nimiž byly vidět dvě boty, na které musela být kůže vyříznuta ze zad nějakého slona.

Muž ve starém klobouku, mechově zeleném kabátě a žlutých kalhotách vypadal jako postavička z maškarního bálu, která se zatoulala ze sálu, a nyní kráčel na široce roztažených nohách a s balancujícíma rukama mezi stoly -jako by prolézal člunem, jinž pohazují vlny.

"Matko Thicková!" zvolal a roztáhl náruč k hostinské, "halte -lá heigh-day holá, lidičky, nechtě mě projít! Good evening, matko Thicková, tak jsem tady! Jak se vede, mon bijou - můj skvoste?"

"Peter -? Skutečně, to je Peter Polter, který -!"

"Jasně, Peter Polter, svého času poddůstojník na anglické královské válečné lodi Nelson, pak kormidelník na clipperu Spojených států amerických Swallow a teď hallo, matko Thicková, pojd' na mou hrud' a nech se políbit!"

Popadl ji za pas, přitiskl ji k sobě a vlepil ji mlaskavý polibek na rty, který klidně strpěla.

"Ty jsi pořád a navždycky ten starý Peter! Nikdy nepohrdneš dobrým větrem a -"

"A ještě lepší sklenici! Vytáhni mi pár loků toho mého, než ti budu vyprávět! Nejdřív musím propláchnout průlez!"

Vstoupil do zadní místnosti, a teprve nyní hostinská zpozorovala, že nepřišel sám. Byl s ním mladý muž, prozrazující gentlemana na sto honů. Vlastně bylo zvláštní, že starý mořský medvěd se nechává vidět v tak urozené společnosti. Matka Thicková byla hned při ruce. Přinesla žádané a současně postavila na stůl tři sklenice.

"Jednaje pro mě," prohlásila. "Rozumí se samosebou, že si musím připít s novým hostem. Welcome!"

"Jasně, ty stará, milá fregato! Ale nejdřív poslouchej! Musím se chovat jako gentleman a představit ti Mr. Treskova, který je mým čertovsky dobrým přítelem."

Uklonila se před mužem a Peter pokračoval:

"Setkali jsme se na druhé straně u mého bratra, který -"

"U tvého bratra? Ještě žijou ti, které máš na druhé straně?"

"Žijou? Alas, to je ani nenapadne, jen Heinz ještě stojí pod plachtami duce, lorda nebo prince voň Schönberg, s nímž jsem navinul nejedno krásné lano! Ale abych se vrátil tuhle k poddůstojníkovi Treskowovi - nemáš tu jednu nebo dvě prázdné kajuty, kde bys-me mohli několik nocí bez bouře přespát?"

"To se rozumí, Petere! Koho mi přivedeš, ten je vždycky vítán. Připravím vám ložnici, kde se vyspíte lip než stevard nebo dokonce komodor! Půjdeš znovu na palubu?"

"Taková otázka! Kam jinam? Můžeš mi snad říct, jakým kurzem plula SwallowT1

"Tak to ti můžu říct docela přesně: odplula pod poručíkem Par-kerem před třemi týdny do New Orleansu."

"Znáš toho poručíka?"

"Proč bych neměla, když tak často sedává v téhle hospodě? Je to výtečný důstojník, v jehož kůži už dneska trčí admirál."

"Well, to si myslím taky! Budeme muset do New Orleansu, abys-me ho našli, neboť pan policejní poručík voň Treskow má -"

"Stop, Petere Poltere!" nařídil Treskow s varovným pohledem na zlatníka. "Viš, že o takových věcech se nemluví! Kdo je ten muž u stolu, matko Thicková?"

"Němec."

"Přistěhovalec?"

"Yes."

"Odkud?"

"Z Berlína."

"Z Berlína? Co je zač?"

"Zlatník, šperkař, klenotník, nebo něco takového. Je to velice slušný mladík, ale potkala ho smůla. Jeho otec měl velký obchod, byl ale zavražděn a oloupen -"

"Zavražděn a oloupen?"

"Yes, Mr. Wallerstein mi vyprávěl, že mu zloděj ukradl velmi významnou částku."

"Jmenuje se Wallerstein?" otázal se Treskow překvapeně.

"Yes, Wallerstein. Znáte to jméno?"

"Hm, bylo by to možné. Uvidíme!"

Zvedl se a přistoupil ke stolu, kde seděl mladík.

"Promiňte mi, pane," řekl mu německy, "že si dovoluji vás oslovit!"

"Přejete si?" odpověděl Wallerstein a zvedl se ze židle.

"Nic víc a nic méně než vaši společnost. Byl byste tak laskav a posadil se k nám?"

"Čemu vděčím za takovou čest, že mne zvete?"

"Jisté záležitosti, která je vám velmi blízká. Právě jsme se dozvěděli od hostinské, že jsme ze stejné země. Já jsem policejní poručík voň Treskow a -"

"Voň Treskow? Richard voň Treskow?"

"Právě ten."

"Děkuji vám, pane poručíku, a už vím, proč jste mi byl tak povědomý, když jste vešel! Už jsem měl tu čest se s vámi setkat, třebaže to bylo jen letmo."

"Vzpomínám si. Bylo to při krátké návštěvě, kterou jsem u vás vykonal, abych se nechal zpravit o jistém případu, který se vás tak hluboce dotkl a měl nedobré následky. Také vy jste mi připadal známý, leč váš zevnějšek - doufám, že mi prominete tuto poznámku

- váš zevnějšek se natolik změnil, že jsem si hned nemohl vzpomenout. Ale prosím vás, nechcete se posadit k nám?"

Wallerstein byl velice napnutý, co asi přijde po tomto přátelském pozvání.

"Je záležitost, o níž mluvíte, pane poručíku, v souvislosti s vaší tehdejší návštěvou?"

"Jistěže. Jistý mladý důstojník byl přece zatčen za vraždu vašeho otce?"

"Ano, poručík voň Schönberg-Wildauen. Bohužel však utekl."

"Bohužel? Já bych spíš řekl: naštěstí."

"Jak to? Útěk loupežného vraha přece nemůžete považovat za nic jiného než za další zločin!"

"Považujete ho tedy za pachatele?"

"Byl to on, dokázali mu vinu! Nemohl přednést žádnou polehčující okolnost a utekl! Právě to mluví jasněji než všechny důkazy. Byl jsem kvůli němu zruinován, bez prostředků jsem opustil vlast, abych si tady založil novou existenci. Chci upřímně poznamenat, že k mému rozhodnutí velmi přispěla myšlenka, že bych se tu s ním mohl náhodně potkat. I to byl důvod, který mne přiměl k cestě do Spojených států amerických."

"Měl jsem stejný nápad, který mne sem vede - totiž najít skutečného pachatele!"

"Skutečného pachatele?! Vykonal jste tuto cestu jenom proto? Tušíte, že zločin udělal někdo jiný? Máte důvody k takové myšlence? Musí být značně významné, pokud vás přiměly k tak dlouhé cestě!" sypal ze sebe Wallerstein překvapeně.

"Je to tak! Byl byste tak laskav a věnoval pozornost jistému předmětu, který vám ukážu?"

Rozepnul si převlečník a ukázal na vestu.

"Řetízek od hodinek? Zdá se - proboha, vždyť patřil mému otci! Jak jste k němu přišel, pane poručíku?"

"A co říkáte hodinkám, které k němu patří? Zkuste šije také pořádně prohlédnout!"

Vytáhl je a podal muži, aby si je prohlédl.

"Také ony patřily mému otci. Jsem - jsem z toho unesen, pane poručíku! Žádám vás o vysvětlení! Vidíte, jak se chvěji rozčilením?!"

"Vzal jsem řetízek i hodinky muži, jemuž je daroval jeho bratr. Tento muž byl v době zločinu v Berlíně, dokonce vás navštívil. Pokud mě neklamou domněnky, je vrahem!"

"Jak se jmenuje? Prosím, řekněte mi jeho jméno!"

"Latour, Fran9ois Latour z Le Havre de Grace, námořní kapitán, obchodník s otroky, pirát a vikomt, právě když vykonal tuto loupežnou vraždu."

"Latour - vikomt de Latour! Bože, točí se mi hlava! Dejte mi čas, abych se trochu sebral! To jméno ve mně budí myšlenky, které má nebohá hlava nemůže v tomto okamžiku pojmut!"

Vytáhl kapesník, aby si otřel pot z čela. Teprve po delší přestávce požádal:

"Smím se snad dozvědět něco bližšího o vašem setkání s jeho bratrem, pane poručíku?"

"Samozřejmě jsem vám k dispozici!"

Vyprávěl mu nejnutnější o průběhu setkání na nádraží a potom pokračoval:

"Pochopitelně jsem si hned zajistil osobu toho muže a telegrafoval do Le Havre. Po nějaké době jsem obdržel tuto fotografii, dotyčné dopisy a několik dalších předmětů, které se zdály být tamní policii důležité. Mohl jsem Francouze propustit, a protože jsem věděl, že jeho bratr odjel do Ameriky, a měl jsem ještě další důvody, o nichž pomlčím, udělal jsem to. Šel jsem také k vám, abych se dotázal na některé body, ale bylo mi řečeno, že jste opustil Berlín. Hodinky a řetízek jsem si vzal s sebou, abych je měl stále při ruce, a neopomenul jsem ani zmíněnou fotografii, která je -"

"Matěji tady?"

"Přirozeně, nemohl jsem ji postrádat, třebaže jsem měl pochybnou čest potkat i originál."

"Smím ji vidět?"

"Tady je!"

Vytáhl náprsní tašku, otevřel ji a podal zlatníkovi fotografii k nahlédnutí.

"Je to on, ano, je to on! Obrázek je výtečný!"

"Vzpomínáte si na jeho návštěvu u vás, kdy jste ho viděl?"

"Ach, nemusím se rozpomínat tak daleko, potkal jsem ho totiž tady."

"V New Yorku?"

Poručík bleskurychle vyskočil ze židle. Zdálo se, že našel první stopu po hledaném.

"Ano, tady v New Yorku, dokonce přímo tady v Hobokkenu -ano, tady v hospodě U matky Thickové!"

"Yes, tady u mne, sir!" potvrdila hostinská, jež sledovala rozhovor s rostoucím zájmem.

"Kdy a za jakých okolností, pane Wallersteine?"

"Před několika týdny. Slyšel jsem o matce Thickové a rozhodl se u ní ubytovat. I on zde docela krátkou dobu bydlel, a to pod německým jménem Heinrich Sander. Byl s ním ještě jeden muž, který si říkal Peter Wolf. Později mi sám řekl, že ten muž je jeho sluha."

"Bydlel v tomto prostém námořnickém domě? Bylo jistě podivné, že jste se setkali tady, a on musel najít nějaký rozumný důvod, aby vám vysvětlil svou přítomnost!"

"Takový důvod měl, jak mi sdělil pod slibem mlčenlivosti."

"Jaký?"

"Spojené státy americké prý stojí před politickou a snad i válečnou zápletkou. Byl vyslán svou vládou, která ho pověřila tajnou misí, ukládající mu nejpřísnější inkognito."

"Áách!" protáhl Treskow, "docela chytrá, leč běžná výmluva! Sluha byl Jean Latrier, člověk, o kterém -"

"Jean Latrier?" zvolala hostinská. "Zlý Jean, který se plavil s Černým kapitánem, jak o tom námořníci vyprávějí? Ti že u mne byli? Ach, kdybych to tak věděla, kdyby je alespoň jeden z přítomných mužů poznal, pak by bylo jinak!"

"Ano, to je on, matko Thicková, ty stará mořská panno!" minil Peter Polter. "A Labour nebo Latour, který si nechal říkat Heinrich Sander, je Černý kapitán, jako je pravda, že jsem byl poddůstojníkem na anglické královské válečné lodi Nelson a pak kor-midelníkem na clipperu Spojených států amerických Swallow!"

"Co to říkáš, Petere!" zvolala polekaně. "Ó, kdybych to tak věděla, kdybych to tak věděla! Postarala bych se o tučt řetězů a pout! Taková lotří pošpinili můj dobrý dům!"

"Předpokládám, že se po setkání s vámi co nejrychleji vypařili, že ano?" pokračoval Treskow.

"Kdepak! Projevil velkou účast s mým osudem, poskytl mi příležitost se s ním blíže seznámit a dokonce mne přesvědčil, abych se zdržel v New Yorku, ačkoliv jsem tu chtěl zůstat jen několik dnů."

"K tomu ovšem musel mít nějaký zvláštní důvod, důvod, který zastíral jeho strach z odhalení."

"Jak jsem zjistil k vlastní škodě, ten skutečně měl!"

"Nu?"

"Byl jsem omámen jeho účastí a sdělil jsem mu vše o našich poměrech, o nichž jsem se dřív jen zmínil."

"Jaké poměry? Nebo jsem příliš indiskrétní?"

"Ne. Smíte a musíte se všechno dozvědět! Můj otec nebyl vždycky bohatý, poštěstilo se mu jen v posledních letech, než byl připraven o život. Chudí rodiče sice podpořili oba syny při studiích, ale nic víc pro ně udělat nemohli. První toužil po práci se zlatem a šperky, druhý se věnoval lesnictví. On později přijal místo na pozemcích knížete -jeho jméno jste sám už poznamenal - pracoval totiž jako hajný u knížete voň Schönberg-Wildauen."

"Good heaven!" vyjel Peter, "takže znal mého Heinze?"

"Kdo je to?"

"Kdo je to?! No, kdo by to mohl být jiný než můj bratr Heinrich Polter z Langendorfu, který šmajdá s crutch, protože má jednu nohu ze dřeva! Je komorníkem nebo jak se to řekne u ministra Schönberga - nebo čím ten starý ludrián vlastně je!"

"Ach tak! Potom došlo tady naproti k takovému kvasu, který vyhnal mnohé vystěhovalce za moře, a můj strýc byl stržen tímto proudem. Ztratil vlast i práci a zmizel. Teprve po několika letech nám napsal. V Americe se jako výtečný střelec připojil k jedné kožešinové společnosti. Výnosy jeho snah posílal rodičům, a když zemřeli, nezapomněl na bratra. Jemu tyto dary velice pomohly v obchodech. Pak přišel čas, kdy jsme o něm dlouho neslyšeli, až jednoho dne byl můj otec povolán k významnému bankéři, který mu vyplatil částku, jejíž výše nám doslova zamotala hlavu. Dopis od mého strýce vše vysvětlil. Seznámil se s jistým slavným náčelníkem Indiánů jménem Vinnetou a -"

"Vinnetou?!" zvolal Peter Polter. "Mille tonnerre sacré de shit, to je slavný náčelník Apačů, kterého jsem potkal u Sama Firegu" Vinnetou ukázal strýci místo v horách,...

na, když jsem se plavil na Západ, abych se rozhlédl po těch starých prériích, o nichž jsem tolik slyšel!"

"Sam Firegun?" otázal se Wallerstein překvapeně. "Znáte ho?"

"Jestli ho znám? To bych řekl! Jeho, Dicka Hammerdulla, Pit-ta Holberse, Billa Pottera a všechny, kteří trčí v jejich hidespotu jako námořníci ve své kajutě!"

"To je setkání! Jméno Sam Firegun totiž dostal můj strýc od lovců právě kvůli zručnosti, s níž zachází s puškou!"

"Váš strýc? Cheer up, mladý muži, podejte mi ještě jednou svých deset prstů, abych je zmáčk! Matko Thicková, přines pár kapek té hnědé vody, protože když se Peter Polter raduje, nesmí u toho chybět dostatek tekutin!"

"Co jste minil tím hidespotem!"

"To je skryš, kterou si ten starý bouřlivák vyhledal, aby nebyl s jeho muži vyštípán rudochy. Říkám vám, to je úkryt, kde člověk

leží stejně bezpečně jako v lůně Abrahámově - nebo v posteli U matky Thickové!"

"Víte, kde ho najít!"

"Hm, to je dost zlá věc. Popsat se taková cesta nedá, ale když jeden ví, jaký má držet kurz, pak tam může i zakotvit."

"Dobrá, pak se k tomu vrátíme. Musím to nazvat štěstím, že jsme se tady potkali. A nyní ještě k mé zprávě. Vinnetou

ukázal strýci místo v horách, kde se dalo najít mimořádné množství zlata. Strýc šel nahoru a vše, co našel, poslal nám - to byla právě ta vysoká suma. Dostali jsme se do situace, která velice prospěla našemu obchodu, ale později přispěla k zavraždění a oloupení mého otce. Toto neštěstí způsobilo delší odmlku ve výměně dopisů se strýcem, dokud jsem před časem nedostal pozvání přijet a osobně přijmout další značnou částku. Strýc toužil spatřit někoho z příbuzných, ale sám je tak zvyklý na Západ, že by Ameriku už nikdy neopustil. Chtěl jsem nahoru po Arkansasu do Fort Gibson, kde bych od jistého Winklaye"

"Mr. Winklay, starý Irčan? Thunderstorm, toho taky znám! Je to prokletě nudná duše, má nejhorší žvejkač tabák, jaký jsem kdy na vodě i na zemi dostal!" poznamenal kormidelník.

"Správně! U něho jsem se měl poptat na Sama Fireguna."

"No, Mr. Wallersteine nebo Wallerstone, proč tedy dřepíte tady u mola a proč jste už neodplul nahoru po starém, dobrém Arkansasu?"

"Protože - ano, to se zase vracím k panu vikomtovi de Latour. Sdělil jsem mu své úmysly a vše, co s nimi souvisí. Ptal se mě, jestli se známe se strýcem osobně a jestli se u něho můžu dostatečně legitimovat. Řekl jsem mu, že mám policejní pasy a taky strýcovy dopisy. Upustil od pochybností, a mne teprve později napadlo, že zavedl rozhovor na naši rodinu jen proto, aby se dozvěděl vše potřebné, co mu mělo prospět. Druhého dne, když jsem se vrátil z procházky, byly mé papíry, všechny peníze a další věci - včetně pana vikonta a jeho sluhy - vše bylo pryč!"

"Ach!" zvolal Treskow. "Byl jste to doufám hned oznámit na policii?"

"Jistě, ale bez výsledku. Zůstal jsem bez prostředků, neboť ten den jsem si nevzal do kapsy ani dolar a neměl jsem ani na zaplacení účtu. Jen dobré matce Thickové musím vděčit za to, že jsem se nedostal do mnohem větší nouze."

"Chachacha, Mr. Wallersteine! Vaše útrata není tak významná a já nic neriskuju, protože vím, jak to s vámi stojí."

Treskow hleděl zamyšleně před sebe.

"Dneska mi byla nabídnuta celkem výhodná práce," pokračoval zlatník. "Snad by se mi podařilo ji přijmout, ale po všem, co jsem se dozvěděl, bych nerad zůstal v Hobokkenu třeba jen o okamžik déle, než je nutné, protože -"

"Nu, protože -?" otázala se hostinská.

"Protože kdybych měl dostatek prostředků," pokračoval mladý muž smutně, "mohl bych pronásledovat oba lumpy. Než si je vydělám, bude na činy pozdě."

"S tím si nedělejte starosti, my dear! Co potřebujete, to budete mít, a já doufám, že neodmítnete!"

"Stop, matko Thicková!" prohlásil kormidelník, "než přijde k řeči ženská, musí znít hlas Petera Poltera! Trojstěžník je náramná věc, a teprve když dostane díru, přestoupí člověk na kutr! Já jsem trojstěžník a ty jsi kutr, tak je to, a doufám, že mě chápeš! A díru, goddam, díru ještě dlouho mít nebudu! Peter Polter si nějakou tu guinei uklidil stranou, aby udělal radost kamarádům, ale protože všichni z nich už odplachtili do věčných lovišť a Heinz nic nepotřebuje, tak mi ten hloupý mamon trčí v kapse, jak jsem ho tam zastrčil! Musí ven, a Mr. Wallerstein nebude takový bubák na Poltera, aby nepřijal jako půjčku jeho dolárky a nenechal je odplout do prérie!"

"Stop, Petere!" namítl Treskow s úsměvem. "Oba to myslíme stejně dobře, přesto tu věc budete muset nechat na mně, navíc musíme nejdřív mluvit o jiných otázkách. Jste naprosto přesvědčen, že vašich dokladů se zmocnil Latour, nikdo jiný?"

"Ovšem, naprosto. Ubytovatel ho dokonce viděl vyjít z mého pokoje."

"Pak tedy jel na Západ, aby se představil vašemu strýci jako synovec. To a okolnost, že se tady musel omezovat, mne přivádí na různé myšlenky. Kam zmizel lup, obrovská částka, kterou před časem uloupil vašemu otci?"

"Tato otázka je na místě!"

"Rozházet, propít nebo projíst se takový majetek nedá za krátký čas. Že by peníze ztratil - to je nepravděpodobné že by je ukryl snad - ale pak by si nechal aspoň tolik, aby mohl žít na vysoké noze. Mně připadají jako možné pouze dvě varianty: buď jsme na špatné stopě a on není pachatelem, nebo má nějakého komplice, snad i víc, kteří ho nějakým záhadným způsobem připravili o podíl. Sám se přikláním k druhé možnosti. V hotelu, kde bydlel, se v sousedním pokoji ubytoval mladý muž, s nímž se důvěrně stýkal a pak společně s ním odcestoval. To jsem se dozvěděl až později. Jak je do celé věci namočen Jean Latrier, zatím nemohu přesně říct. Každopádně mám před sebou dva úkoly: co nejrychleji najít pana poručíka voň Schönberga a právě tak pseu-dovikonta, jednoho abych očistil od hrozného podezření a druhého abych předal trestající spravedlnosti. Matka Thicková řekla, že poručík Parker se Swallow odplul do New Orleansu, takže můžu oba úkoly skloubit dohromady. Odjedeme do New Orleansu a odtamtud nahoru po Arkansasu a do hideospotu, o němž nám kormidel-ník vyprávěl. Jsem zcela přesvědčen, že tam najdeme Latoura i Latriera. Doufám, že se této namáhavé výpravy zúčastníte, pane Wallersteine?"

"Z celého srdce rád!" odpověděl tázaný a radostně se nadechl. "Ale už jsem se zmínil -"

"Prosím, o tom se nyní nebudeme bavit! Je nutné, abychom dostihli Swallow."

"Jistě, pane poručíku, ale mluvíte o jistém Parkerovi, zatímco se jedná o prince voň Schönberg-Wildauen."

Treskow se zasmál.

"Bývá tomu tak, že když vrah uprchne, ze všeho nejdřív si změní své jméno, aby se vyhnul stíhání. Parker a Schonberg je jedna a táž osoba. Matko Thicková, jakou máme nejlepší příležitost dostat se na Jih? Myslíte, že bychom měli jet vlakem, nebo raději lodí?"

"Yes, sir, vlakem byste tam vlastně byli trochu rychleji než lodí, ale dneska je cesta černošskými a otrokářskými státy dost nebezpečná. Válka stojí přede dveřmi. Na moři se takových potíží nemusíte bát a navíc máte naději potkat Swallow, jakmile zamíříte podle nového kurzu."

"V tom s vámi souhlasím. Nevíte snad o nějaké lodi, která brzy zvedne kotvy?"

"Hm, spojenecký parník Leviatan vypluje ještě dneska v noci na otevřené moře. Kapitán má práci na zemi a zaskočí sem, aby řekl své matce Thickové farewell. Lod' má ostrý kýl a kapitán je velice schopný. Je to vlastně válečná loď, bez

zařízení pro cestující, ale dá na má slova, a já s ním promluvíím."

"Udělejte to, matko Trucková!"

"Samozřejmě to udělám, ačkoliv by mně bylo milejší, kdybyste se tady zdrželi. Jen doufám, že až se vrátíte, nabereíte kurz přímo sem, protože se chci přesně dozvědět, jak pokračovala nit, kterou jste tady navázali!"

Milence, matko Zvědavá!" mnil Peter, „já ti to lano rozmotám coul po coulu, jakmile přijedeme, protože vím, že ty -"
"Ty, Petere? Chceš jet taky?"

Starý námořník otevřel svá ústa jako podpalubní prostor a zíral na ni vyvalenýma očima.

"S'death, stará šalupo, a co bych měl dělat? Mám se tu snad uskladnit a klidně čekat, dokud náš pan policeman a master Wald-stone nebudou sežráni žraloky nebo napíchnuti na špízy a opečeni od Indiánů? Vždyť to jsou ubohé suchozemské krysy, proto musím s nimi. A kdo by jim ukázal cestu k Mr. Winklayovi a do hideshow, kdybych to neudělal já? Starý lord Schönberg mi přivázal tohoto mistra přímo na duši, a Heinz a jeho crutch taky, takže ho ani na okamžik nespustím z očí a popluju s ním z paluby na palubu, ať jede, kam chce!"

Hodnou ženu přepadl smutek, že svého přítele zase tak rychle ztratí, ale nemohla proti tomu nic dělat.

Rozhovor byl u konce. Postupně přicházeli další hosté, také kapitán Leviatanu, jak slíbila matka Thicová. Dodržela slib a promluvila s ním, a on byl ochoten odvézt tři muže do New Orleansu, třebaže na palubě válečné lodi neměli co pohledávat.

Museli se rychle připravit, neboť nebyl čas nazbyt, a po srdečném rozloučení s hostinskou následovali kapitána na palubu. Parník opustil přístav při rozbřesku a vyrazil na moře. Cesta uběhla rychleji, než Treskow předpokládal.

Zasněným pohledem pozoroval moře, jehož vlny omývaly na východě útesy vlasti. Přemýšlel o těch,

Zasněným pohledem pozoroval moře,...

jmž chtěl vrátit klid a mír - i na štěstí, které jej čekalo, bude-li si moci vybrat odměnu, kterou mu starý princ nabídl.

Jak bylo řečeno, cesta uběhla velice rychle, a když dorazili do jižní metropole, opustili okamžitě parník, aby se porozhlédli po Swallow.

Město našli velice rozrušené, politické rozkoly mezi Severem a Jihem byly den po dni silnější. Jižané diskutovali, zbrojili a dívali se na každého severana nedůvěřivě, takže pobyt každého usazeného a přemýšlivého člověka byl nejen nepříjemný, ale hodinu po hodině rostlo nebezpečí útoku horkokrevných jižanů.

Po krátkém vyptávání se dozvěděli, že poručík Parker dostal ihned po příjezdu rozkaz obeplout se Swallow Hoornův mys a jet do Kalifornie. Nepochybně se jednalo o důsledek současné politické situace, ale na moři nemohli Parkera dostihnout. Treskow musel od jeho stíhání zatím upustit a usilovat o dopadení vraha.

Poněvadž zdržování by jim jen uškodilo a New Orleans se jim neukázal z příznivé stránky, opatřili si nutné zbraně, své šaty vyměnili za praktické trapperské oděvy, nastoupili na první missis-sippský parník, který je dovezl až k ústí Arkansasu.

Dostali se tam bez zvláštních zážitků, vystoupili, a malým par-níčkem pokračovali až k Fort Gibson, kde si koupili pořádné koně a své váčky naplnili dostatkem střeliva i proviantu. Potom ujížděli několik dní podél řeky, dokud se nedostali k osadě, v níž master Winklay otevřel svůj store a boarding house.

Treskow i Wallerstein byli docela dobrými jezdci, alespoň podle evropského měřítka, zato Peter Polter seděl na koni nepopsatelným způsobem, kolena držel až pod bradou, jako by se zvíře brodilo bahnem, sahajícím až po sedlo. Právě on si vybral mimořádně jankovitěho valacha, který mu dával zabrat, třebaže hodný kormidelník získal při dřívějším pobytu v prérii dost zkušeností při jízdě na koni.

"Háve care - pozor - attention - hop, protivná obludo!" nadával, když jeho ryzák vyskočil do vzduchu.

Svou mohutnou pěstí udeřil koně ze všech sil mezi uši, což bylo pro zvíře poučením, že kromě něj je zde ještě jeden tvor, jehož vůli by stálo za to respektovat.

"Tumáš, jestli myslíš, že Peter Polter z Langendorfu je nějaký provazochodec nebo podobné individuum! Ta bestie běží s vystrčeným ocasem, jako bych na něj měl pověsit zářovou vlajku troj-stěžníku, a mlátí kolem sebe ušiskama, jako by do nich chtěla nacytat mořské kraby. Kdybych tě měl mezi předním a prostředním stěžněm trojstěžníku, pak bych ti ukázal, co znamená dobrý kormidelník! Grace á dieu - heigh-day - tady je přece kajuta, v níž bydlí Irčan Mr. Winklay! Dolů z prámu, Petere Poltere, a ty, ďábelská kobylo, ty budeš přivázaná na řemen k téhle laťce! Tak, Mr. Treskowe a Mr. Wallerstone, jsme ve správném přístavu!"

Seskočil ze sedla a s nesmírně roztaženými nohama se sunul chodbou -jako by dostal mořskou nemoc. Potom prošel otevřenými dveřmi do Irčanovy nálevny.

"Goodday, starý bručoun! "pozdravil jej. "Přines mi něco mokrého, jinak vyschnu, protože mi leží sucho v plachtách!"

Ostatní mluvili méně, mlčky se totiž posadili a přenechali rozhovor svému společníkovi.

"Hello my good haggler, ještě znáš Petera Poltera?!" pokračoval tento.

Hostinský pokrčil obličej do grimasy, jež měla být úsměvem.

"Jasně že tě znám! Kdo umí pít tak hodně a silně jako ty, na toho člověk hned tak nezapomene!"

"Well doně - bon! Nevěřím, že by sis mě tak dobře pamatoval! Pamatuješ, když jsem tu pil s Dickem Hammerdullem, Pittem Hol-bersem a několika dalšími na rozloučenou a musel jsem tu čekat o dva dny déle, protože se ostatní nemohli probrat?"

"Yes, yes, to byl drink, jaký jsem ještě v životě nezažil! Taky už nic podobného nevidím. Kdepak ses zatím potuloval?"

"Šel jsem na východ a na moře. Podíval jsem se tady i tam a teď chci na týden nebo dva ke starému Firegunovi. Snad ještě najdu toho starého trappera, he?"

"To bych řek! Toho žádný Indsman hned tak nezhasne, a ti, co jsou s ním, vědí, jak se o něho i o sebe postarat! Dick Hammer-dull byl před nedávným zase tady a dlouhý Pitt byl s ním. Pak odjeli pryč a narazili na rudochy, jak se říká.

Ogallalové prý přepadli vlak a dostali dobrou porci olova od Sama Fireguna a Vinnetoua."

"Vinnetou? Apač se dá taky najít?"

Ir přitakal.

"Jasně, dokonce byl tady u mě a popadl mě za krk, že mě skoro opustila duše!"

"Heavens, oldfriend, asi jsi mu překřížil kurz!"

"Tak nějak! Neznal jsem ho a nechtěl jsem mu prodat munici. Kápnul jsem však na nepravého. Nechceš vidět Billa Pottera?"

"Billa Pottera? Je tady na palubě?"

"To bych řekl! Jen se šel drobet projít do lesa a koně nechal stát za domem."

"Lack-a-day, to se hodí! Kam plachtí? Od nebo ke co owe ovz?"

"K - němu. Byl na chvíli dole u Missouri, kde má příbuzné, a teď chce zpátky do hor."

"Kdy si pustí vítr do plachet?"

"Co? Mluv jako normální člověk a jak ti zobák narostl! Kdo má tvému žvanění rozumět?!"

"Jsi dullman, hlupák, jak to stojí v knize, a asi jím už nadobro zůstaneš! Myslím, kdy odjede!"

"To nevím, ale určitě tu nebude trčet věčnost."

"Odsedlal?"

"Ne."

"Pak myslím, že se ještě dneska opře do vesel, a my samozřejmě odrazíme s ním."

Jak se zdálo, hostinský byl tomuto originálnímu námořníkovi velice nakloněn, protože jinak zdrženlivý a zamlklý muž již celé roky nepřenesl tak dlouhou řeč jako dnes.

Treskow se připravil na otázku. Sáhl do kapsy a vytáhl fotografii Latoura.

"Nechcete mi říci, jestli u vás nedávno nebyli dva muži, Němci, Mr. Winklayi, kteří si říkali Heinrich Sander a Peter Wolf?"

"Heinrich Sander - Peter Wolf hm, spolknou svůj střelný prach a pěknou porci hubky, jestli to nebyli ti dva greenhorni, kteří chtěli k Samovi Firegunovi!"

"Jak vypadali?"

"Zeleně, velice zeleně, muži, víc nemůžu říct! Jeden z nich - myslím, že to byl Heinrich Sander - si udělal legraci a šel se svou komáří stříkačkou na tlustého Hammerdulla, ale ten ho pěkně podle pravidel poslal k šípku! Myslím, že by mu Dick nechal ochutnat několik coulů železa, kdyby ze sebe nevysypal, že plukovník je jeho strýc."

"Už se objevil!" zvolal Treskow vesele. "Kam ti dva odjeli?"

"Ven do prerie s tlust'ochem a dlouhánem. Víc toho nemůžu říct, už nic nevím."

"Podívejte se na ten obrázek, master! Znáte toho chlapa?"

"Jestli je to někdo jiný, než ten, co si říkal Heinrich Sander, můžete mě na místě natřít volejem a posypat peřím!"

Potom však učinil krok, jako by se v jeho hlavě zrodila nová myšlenka, a zeptal se zdrženlivě:

"Hledáte toho muže, sir?"

"Proč?"

"Hm! Westman s sebou nikdy nenosí obrázky - a vypadáte tak dobře a čistě, že - že -"

"Nu, že -?"

"Že bych vám dal docela dobrou radu," opravil se hostinský za- | myšlené.

"Jakou?"

"Mě vlastně nezajímá, co se u mne děje, pokud se někdo nedotkne mého domácího práva. Nikoho se nevyptávám a taky nikomu neodpovídám, u vás jsem udělal výjimku. Kdybyste nepřišli s tímhle," ukázal na námořníka, "nikdy byste se nedozvěděli ani slovo. Obrázky tady nikomu neukazujte a neptejte se dřív, než se dostanete ven na prerii, jinak tu bude jinak -"

"Dál! Jinak?"

"Jinak by vás mohli považovat za detektivního špeha, a to je velice zlé! Westman nepotřebuje policajty, soudí sám a podle svého, a když se do toho někdo připlete, může se mu přihodit nepříjemná věc s nožem mezi žebry!"

Treskow mu chtěl odpovědět, ale tu se otevřely dveře a vstoupil muž. Při pohledu na něho dobrák kormidelník vyskočil s hlasitým zvoláním:

"Bille Portere, starý scout, jsi to skutečně ty?! Pojď sem a napij se! Dobře si pamatuju, že v tvém úzkém krku je docela obrovská a bezdná díra!"

Oslovený byl malý, drobný mužíček, na jehož těle by člověk stěží hledal půl kila masa. Vrhel na mluvícího překvapený pohled, potom se jeho obličej stáhl do tisíce směřících se vrásek a vráseček.

"Bili Potter - scout pít bezdná díra - hihhi, kde jsem jen toho chlapa viděl, že mi připadá tak povědomý?!"

"Kde bys ho asi viděl? Samozřejmě tady! Jen si trochu namáhej ten svůj mozek!"

"Tady? Hm! Nemůžu si hned vzpomenout. Byl jsem tu často a s různými muži, takže toho jednoho nedokážu z tak velké haldy jen tak bez ničeho vytáhnout! Jak se jmenuješ, he?!"

"Damned, vždyť ten mladík seděl u Mr. Winklaye po mém boku a pil, že dva dny nedokázal pohnout ani prstem, a nyní se mě ptá, jak se jmenuju! A přece jsem s ním byl v hideshow, kde jsme u Sama Fireguna -"

"Stop, starouši, hihhi, už to mám!" přerušil ho malý. "Jmenuješ se Peter Folter - Wolter - Molter -"

"Polter, Polter, Polter z Langendorfu, bývalý důstojník na anglické královské válečné lodi Nelson a potom kormidelník na clip-peru Spojených států amerických Swallow, kdyby sis to chtěl zapamatovat!"

"Vím - vím - vím! Byl jsi s námi a nakonec jsi mě málem přivedl do hrobu tím pitím a litím do hrdla! Hihhi, ty máš splávek,

jaký jsem ještě neviděl, a piješ jako - jako jako sám tatíček Mississippi! Kde jsi byl a kam cestuješ?"

"Ach, chvíli jsem se toulal po světě a teď chci zase k vám, jestli ti to je vhod!"

"K nám? Pročpak?"

"Tito gentlemani musí mluvit s vaším kapitánem nebo colone-lem. Bude taky doma?"

"To si myslím! Kdy chcete odjet?"

"Co nejdřív, jak to půjde. Pojedeš s námi, ne?"

"Chtěl bych, když mě nenecháte příliš dlouho čekat."

"Čím dřív vypadneme, tím líp! Najež se a napij, stará kocábko, pak můžeme vyplout!"

Netrvalo dlouho a čtyři muži seděli na koních, aby opustili Sto-re and Boarding House ctěného mastera Winklaye.

Vyrazili stejným směrem, kterým se obrátil Dick Hamnerdull se svými průvodci. Jejich stopy už pochopitelně nebyly čitelné.

Bili Porter se ukázal jako výtečný vůdce. Malý mužiček dokázal vyvinout takovou výdrž, pohyblivost a ostrovtip, že si rázem získal důvěru všech ve skupině.

Po několika dnech dorazili ke kolejišti, kde došlo k přepadem Ogallalů. Bylo časně zrána, když Bili Porter zarazil svého koně a pozorně se zadíval do dálky.

"Vidíte, meššúrs!" zvolal, namířiv paži před sebe, "to jsou hrobaři) a kojoti, takže v těch místech někdo dostal poslední ránu nebo kulku! Doufejme, že to byli jen rudoši, hihhi! Pojedme, podíváme se tam!"

Čtyři jezdcí nasadili koním ostruhy, takže ujížděli kupředu rychlým klusem a brzy dosáhli bojiště. Mrtvoly zabitých zde ležely již zpola ožrané od supů a kojotů. Vlaky projížděly kolem, aniž by cestující dávali najevo údiv nad takovou scénou. Potter se pečlivě rozhlédl.

"Lack-a-day!" zvolal konečně, "tady došlo k ohromnému boji. Vidíte tyto koleje? Byly opraveny. Indiáni chtěli přepadnout vlak, ale bílí jim v tom zabránili. Byli to Ogallalové, jak vidím podle tetování. A tato rozpolcená lebka - takovou ránu svede snad jen

colonel, Sam Firegun! Dick Hamnerdull a Pitt Holbers u toho byli taky. Stáli tuhle jako vždycky obrácení zády k sobě, jak vidím podle stop. Jsou hluboce vtlačeni do země. Tamhle hořel oheň a naproti měli Indiáni koně, připevněné ke kolíkům - vidíte ty díry v zemi? a tady, pojdte sem - tady dva utekli a byli pronásledováni."

Táhl koně za sebou a sledoval stopy, které zde zanechali přehající Heinrich Sander a Peter Wolf. Pro jejich hloubku byly zřetelné ještě dnes po několika dnech.

"Halo, tady to končí! Koně byli chyceni do las a - egad, meššúrs, byli to dva běloši. Nepronásledovali je však rudoši, nýbrž tři bledé tváře a jediný Indián. Hihhi, tyhle otisky bych měl poznat! Nechám prvního grizzlyho, aby mě sežral, jestli to nebyl Sam Firegun, Dick Hamnerdull a Pitt Holbers a - a skutečně, to nebyl nikdo jiný než Vinnetou, nejvyšší náčelník Apačů!"

Ostatní se velice podívovali jistotě, s níž malý lovec četl ve zmeti zpola smazaných stop a vyvozoval závěry.

"Takže to byli dva běloši, kteří jimi byli pronásledováni?" otázal se Treskow.

"Dva běloši, sir, to je jasné, protože jejich stopy na tomto místě, kde stáli, zřetelně ukazují otisky palců od sebe, zatímco Indiáni chodí s palci k sobě. A tady, podívejte, jak byly jejich kroky nejisté. Předpokládám, že je přivázali ke koním, protože od tohoto místa jdou zvířata v párech a vítězové je vedli za uzdy."

Třebaže se tušení Treskova blížilo pravdě, nikdo z nich si neuměl vysvětlit, proč po boji s rudochy byli dva běloši pronásledováni svými společníky. Vyjadřovaly se různé názory, dokud Bili Potter neukončil zbytečné úvahy:

"Vyrazili k hidespotu, ale vsadil bych se, že Indsmeni se sebrali, aby je pronásledovali. Uděláme nejlíp, meššúrs, když se budeme i nadále držet jejich stop."

Ostatní souhlasili a rozjeli se vesele za malým mužičkem.

"Behold!" zvolal asi po půlhodině, "měl jsem pravdu? Tady přijely dvě skupiny lučištníků zprava i zleva! Indiáni objevili bojiště, aby našli směr, jímž běloši zamířili, a tady se spojili, aby je pronásledovali! Písek udrží stopy dlouho, takže myslím, že mají náskok několika dnů. Naši koně jsou dobří, kdežto oni nepochybně vezou zraněné, kteří nevydrží rychlou jízdu, proto si myslím, že je doženeme, než se dostanou do blízkosti hidespotu."

Ujížděli dál, nejenom hodiny, nýbrž celé dny, stále po nalezené stopě, která byla dost dobře viditelná, jen někdy se ztratila ve vysoké trávě nebo mezi kameny. Bili Porter ji vždy znovu našel.

Dostali se do oblasti, kde řeka Arkansas činí velký oblouk směrem ke Smoky Hills, z jehož svahů stékají nesčetné potoky a bystřiny, aby dole napojily řeku.

Otevřená prerie přecházela v křovinatou pláň, jež se postupně změnila v prales vysokých stromů. Vůdce malé společnosti byl minutu od minuty opatrnější, neboť sledovaná stopa byla stále čerstvější a jezdci mohli za každým stromem čekat nepřátelského Indiána.

Vtom Bili Potter zastavil koně a s nejvyšší pozorností zkoumal mechovitou půdu.

"Vskutku, tady vyjždí stopy bělochů z lesa. Setkali se s rudo-chy, aniž by došlo k boji. Podívejte sem! V tomto kruhu seděli oba vůdci a jednali spolu, potom vykourili kalumet. Zde vidíte zbytek punks, což je préríjní zapalovadlo, v tomto případě zpola zuhel-natělné. Určitě šlo o skupinu bushhawkers, kteří se tu spojili s ru-dochy, aby našli náš hidespot, přepadli ho a získali pořádnou kořist!"

"Mille tonnerre - milion hromských pytlů!" nadával Peter Pol-ter. "Tak do toho budu muset vjet svými sakramentskými pěstmi, aby běloši zrudli radostí a rudoši aby zbledli vztekem! Jestli mě neklame obzor, nemusíme už dlouho plachtit, abysme zakotvili v hi-despotu. Ale co uděláme s našimi čtyřnohými kocábkami? Už mám té své až po krk! Klepe se a hází sebou sem i tam, až mi rozum v hlavě přechází, a všech mých dvě stě třicet ošum kostí napadalo do mých vysokých bot!"

Potter se zasmál lamentování odvážného námořníka.

"Tomu rád věřím, myfriendl Vždyť sedíš na koni, jako bys z ně
ho chtěl udělat amoletu! Zvířata samozřejmě nemůžeme brát dál
s sebou, byla by nám na obtíž, avšak znám místo, kam je může
me strčit, aniž by je Indsmeni našli. Pojdte, meššúrs!" C

Zamířil stranou do lesa. Po nesmírných útrapách, způsobených hustým porostem, se dostali na nevelkou, dobře
skrytou mýtinu,

kde svázali koním přední nohy nakrátko. Potom se vrátili na místo, kde opustili stopy setkání.

Nyní pokračovali ve směru odjezdu skupiny, bowiáky a pušky připravené k obraně. Tu se Porter zarazil a naslouchal.

"Poslouchejte, muži! Neznělo to jako zařehťání koně?"

Také ostatní zastavili a naslouchali do hlubokého ticha pralesa. Ze strany opět zaznělo lehké zařehťání.

"Buď se tam utábořili, nebo tam nechali své koně, aby mohli postupovat rychleji dopředu. Ten hloupý dobytek nás
zvěští a prozradí! Musíme je obejít proti větru!"

Lehl si na zem a začal se plížit velkým obloukem kupředu. Ostatní jej následovali. Po nějaké době jim pokynul, že se mají
vyvarovat veškerého hluku, a ukázal mezi křovisky na volné prostranství ležící před nimi. Tam se páslo asi třicet koní,
které hlídali dva Indiáni.

"Vidíte ty rudé holomky, meššúrs! Měl bych obrovskou radost, kdybych jim mohl dát ochutnat svou dýku a rozehnat
koně do všech stran, hihihi! Ale nejde to, nesmíme se prozradit, protože oni šli pěšky dál, aby přepadli
pronásledované. Go ahead, musíme se co nejdřív dostat k nim, nikoliv však po stopě, nýbrž stranou."

Malý muž se otočil se zručností hada, aniž by byl slyšet nejmenší šelest. Cesta byla nesmírně těžká, uplynuly hodiny a
večer se začal snášet nad vysokými stromy. V lese nastala tma dřív než venku na otevřené préríi, což ztěžovalo udržet
se na neviditelné stopě. Vtom Potter napřímil hlavu a dlouze nasál vzduch.

"Cítím kouř a oheň! Utábořili se. Go ahead, ale tiše, tiše, protože jsme velmi blízko!"

Podrost již téměř zmizel a obrovské kmeny se zvedaly přímo z nízké trávy jako sloupky chrámu se zelenou střechou. Ti
čtyři muži se plížili od stromu ke stromu blíž k tábořišti, přičemž se za každým kmenem zdrželi, aby se přesvědčili, že
nebyli zpozorováni a že prostranství před nimi je volné a bezpečné.

Tak se dostali na okraj gutteru, jak zálesák nazývá trhlinovitou prohlubeň, úzce a dlouze řezanou, s nimiž se lze setkat i
v nejhustších pralesích. Peter opatrně vysunul hlavu dopředu a díval se dolů. Právě pod nimi, v hloubce zhruba
čtyřiceti stop, plápolal oheň, kolem něhož sedělo asi třicet rudých i bílých mužů, zatímco opo... vysunul hlavu dopředu
a díval se dolů.

dál ležely tři postavy, spoutané na nikách i nohách a střežené bedlivými pohledy sedících.

"At length, tady je máme!" mnil malý trapper. "A oni netuší, že jsou odtud tak nádherně pozorováni, hihihi! Ale kdo
jsou ti tři? j Vystrčte se trochu víc dopředu, meššúrs, až k té skupině kapradin! Odtamtud uvidíme obličje."

Kapradí se táhlo až k okraji gutteru a poskytovalo jim vynikající úkryt, kde nemohli být objeveni.

"Zounds!" šeptal Potter, když se znovu podíval dolů, "to je co-lonel s Pittem Holbersem a Dickem Hammerdullem, které
přepadli a zajali!"

"Colonel?!" zeptal se kormidelník, dívaje se mezi kapradina-mi. „JHeavens - vraiment - skutečně! Mám skočit dolů a
pěstmi | ho vytáhnout z té kaluže?!"

"Počkej chvíli, starouši, nejdřív musíme zjistit, co se má stát. Nevidíš, že ti darebáci se sesedli k sobě tak, aby se
poradili o osudu zajatců? Předsedá jim lovec s černými vousy. Ogallalové to trpí, takže jejich náčelník Riccarroh musel
padnout u kolejí. Podívejte, už skončili a černovous se zvedá!"

Měl pravdu, jeden z bílých lovců, podle všech známek vůdce, vstal a přistoupil k zajatcům. Uvolnil jim pouta, ovinutá
kolem nohou, a pokynul jim, aby se zvedli.

"Vstaňte a poslechněte si, na čem jsme se ujednali!"

Tři muži se napřímili.

"Vy jste Sam Firegun, vůdce a náčelník lovců, kteří si v lese zbudovali hidespotT"

Jmenovaný přikývl.

"Zabil jste Riccarroha, náčelníka těchto hodných a neškodných Indsmanů?"

Stejně přikývnul.

"Říká se, že jste dopravili hodně zlata z hor do vaší skrýše. Je to pravda?"

"Velice hodně zlata."

"Ve vašem úkrytu prý leží několik set bobřích kůží?"

"Well, master, máte dobré informace!"

"Tak poslouchejte, co vám mám říct. Indiáni žádají vaši smrt, s čímž jsem pochopitelně souhlasil. Nerozumí však
našemu jazyku, proto vám chci učinit jistý návrh."

"Mluvte!"

"Odvedete nás do vašeho hidespotu a dáte nám své zlato a kožešiny. Pak vás pustíme na svobodu."

"To je vše, co od nás chcete?"

"Vše! Rychle se rozhodněte!"

"Zdá se, že jste o Samovi Firegunovi slyšel příliš málo, jinak byste mu nemohl předložit tak pošetilý návrh, master!

Spřáhli jste se s rudými lotry, dokonce je ještě v tom darebáctví překonáváte, protože jste se s nimi spojili jen kvůli
našemu zlatu - běloch s rudými proti bílým! Proklínám vaše duše za takovou ničemnost! Nebo mě skutečně máte za tak
hloupého, abych uvěřil, že nás opravdu pustíte, až vám dáme věci, které požadujete?"

"Své slovo dodržím, ale urážky si vyprošuju!"

"To můžete nakukat nějakému greenhornovi, ne mně! Víte dobře, že bych svou svobodu využil, abych vás dostal před

svou hlaveň a lup vám opět sebral. Zastřelte nás, jestli k tomu máte odvahu!"

Sam Firegun jistě věděl, proč mluví tak odvážně. Jeho zrak se během řeči zvedl k okraji rokliny, přelétl bleskurychle přes dlouhou část a pak znovu klesl. Na jeho rtech zahrál sotva znatelný uspokojivý úsměv.

Jeho pohled neunikl pozornému policejnímu zraku Treskova. Podíval se na okraj srázy, kde se oči colonela na okamžik zastavily, a bezděky sebou trhl.

"Podívejte se tam naproti!" šeptal Billu Porterovi, jenž ležel vedle něho. "Vidím hlavu Indiána!"

Jmenovaný se tam zadíval.

"Heavens, to je přece apačský náčelník Vinnetou! Vzpomněl jsem si, že byl s colonelem, a když ho s nimi nezajali, pronásledoval Indiány, aby zajatce osvobodil. Musím mu dát znamení."

Přiložil ke rtům list trávy a nechal zaznít vrzání amerického cvrčka. Tento zvuk nemohl být nepříteli nápadný, protože cvrčkové se ozývají jen v noci. Vinnetou však vrhl překvapený pohled na tuto stranu a pak zmizel. Také tři skrytí muži se zaposlouchali, ale neprozradili se ani nejmenším pohybem v tváři.

"Zastřelit vás?" odpověděl mezi tím Černovous colonelovi a pokrčil rameny. "Předám vás Indiánům a ti vás přivážou k mučednickým kůlům! Vaše zlato a kožešiny dostaneme tak jako tak! Musel by v tom být čert, kdybysme nenašli stopy vašich lidí! Mějte rozum, master, a podvolte se této podmínce!"

"Ani mě nenapadne! Nechci mít nic darováno od muže, který své bratry zákeřně přepadl a prodal nepříteli! Jste lotr, master, to si laskavě zapamatujte!"

"Dávejte si pozor na jazyk, nebo vám ho vytrhnu z úst, ještě než vás předám rudochům!"

"Dokažte, že jste lepší, než si myslím! Dejte nám zpátky zbraně a nechte nás bojovat - tři proti třiceti, ovšem pokud nejste baby, nýbrž skuteční westmani!"

"To není nutné, master, duše z těla vám vyfoukneme i bez boje. A co se týče toho lotra, vytahejte se za uši! Nebo jste nezajali

tyto dva muže, nespoutali je a nevedli s sebou, dokud jsme je ne-osvobodili?"

Ukázal na Heinricha Sandera a Petera Wolfa, kteří seděli poblíž.

"Ti dva si nic jiného nezasloužili - ale vám jsme ani v nejmenším neublížili!"

"O tom se nechci přít. Zkrátka a dobře: přistoupíte na můj návrh, nebo ne?" Ne!"

"A druzí dva?"

"Hm," odvětil Dick Hammerdull s opovržlivým leskem v malých očkách "jestli na něj přistoupíme nebo ne, to je celkem fuk, ale pro vás z toho v žádném případě nevzejde nic dobrého, to mi můžete věřit! Kdybych tak měl volné ruce a svou Mary v hrsti, pak byste táhli k čertu! Co myslíš, Pitte Holbersi, starý coonel"

"Když myslíš, Dicku, že by tam měli táhnout," opáčil dloubán, "pak nemám nic proti tomu!"

"Well doně!" prohlásil lovec se zlobným jasnem v očích. "Ať si vás rudoši napíchnou na rozen a opečou!"

Posadil se zpátky k Indiánům, aby je seznámil s výsledkem jednání se zajatci.

Chvilí předtím se také v kapradí odehrával živý, třebaže tichý rozhovor.

"Takže ten, co nyní mluvil, je vaším colonelem?" zeptal se Wal-lerstein Pottera.

"Yes, sir, váš strýc, jestli je pravda, co jste mi vyprávěl."

"Je to tak, věřte mi! Podobá se otci natolik, že nemohu pochybovat, a když ho konečně potkávám, má být ztracen!"

Neexistuje pro něho žádná záchrana, Bille?!"

"Poslyšte, sir, jestli si myslíte, že svého colonela nechám v bryndě, pak jste se ve mně přepočítal! Můžu s vámi počítat, meššúrsTl

Treskow s Wallersteinem přikývl a Peter Polter prohlásil:

"Zůstanu tady ležet a nechám se vyhladovět jako starý vlk, jestli toho chlapa tam dole, který právě mluví s colonelem, nestisknu mezi svými prsty a nerozmáčkám ho na prosnou kaši! Vytáhněte z pytlíku ten obrázek, master detektive, oheň svítí dost jasně, abysme se na něj mohli podívat. Necháň se na místě potopit, jestli tam nesedí chlap, který má hubu jako ta vaše fotografie!"

"Tu ani nepotřebuju, Petere, je to on, poznal jsem ho!" odpověděl Treskow. "Podívejte se na ty dva, na něž ukazuje lovec, pane Wallersteine, zda to není Latour a Jean Latrier!"

"Jsou to oni, tady nemůže být pochyb, i když nezvyklé oblečení jim dodává cizí vzezření. Jsme tak blízko u cíle, a oni nám určitě znovu uprchnou!"

"To se teprve uvidí, sir!" odpověděl Potter. "Colonel slyšel moje znamení a ví, že pomoc je nablízku. Jakmile bude mít volné ruce, uvidíte, co ti lotři zažijou!"

Křoví za nimi tiše zašustilo - Apač se přiblížil a hadovitými pohyby se vsunul mezi ně.

"Vinnetou slyšel cvrčka a poznal tvář Billa, muže svého bílého bratra. On se teď vplíží do gutteru a uvolní pouta svým přátelům. Pak ať se mí bílí bratři spustí dolů a přitíhají se na lovce i Ogallaly, aby se mohli se Samem Firegunem obrátit do jeho vlgvamu!"

Jak nenápadně přišel, tak se zase ztratil. Muži ostře pozorovali nepřátelské ležení a byli připraveni k okamžitému útoku. Nepřátelský vůdce se opět zvedl a s ním všichni lovci i Indiáni. Než však stačil promluvit, vyřítla se z houští postava a přiběhla k zajatcům.

Tři řezy nožem - jejich ruce byly uvolněny od pout - shora zazněly čtyři výstřely - a ještě čtyři - Sam Firegun neměl čas dál pozorovat, bleskurychle vytrhl nejbližšímu Indiánovi z opasku to-mahavk a vtrhl mezi překvapené nepřátele.

"Come on, do toho, do toho!" zněl jeho hlas, zatímco Vinnetou po jeho boku kosil Ogallaly.

"Pitte Holbersi, starý coone, vidíš toho chlapa, který drží mou Mary?" zvolal Hammerdull vítězoslavně. "Pojď, musím ji mít!"

Nerozluční přátelé se drali kupředu, dokud tlustých neměl milovanou pušku opět v ruce. Peter Polter se vřítal jako

lavina mezi polekané protivníky. Chtěl dodržet slovo, medvědími prackami popadl jejich vůdce za stehno a rameno, zvedl jej vysoko do vzduchu a praštil jím o zem, až to zadunělo. Potom mu vrazil nůž do prsou.

"Bounce, hotovo! Dál, muži, bijte je, mlat'te je, bodejte, střílejte a hod'te je přes palubu, ať se utopí! Rozdr'te je k smrti - hurá, hurááá!"

Zatímco odvážný námořník si tímto způsobem uvolňoval dech, splnil také Wallerstein s Treskowem svou povinnost. Byl to první boj, jehož se zúčastnili, a to spíš jeden z tvrdších, který jim ukázal život na Západě z té horší stránky.

Nepřátelé byli počtem téměř čtyřikrát silnější, bohužel ztuhlí překvapením natolik, že než se vzmohli k vážnějšímu odporu, polovina z nich ležela v krvi na zemi. Tomahavk Sama Fireguna řádil stejně mezi jejich řadami jako oně noci při přepadení vlaku, Vin-netou bojoval stejně odvážně a Dick Hammerdull s Pittem Hol-bersem stáli zády k sobě v nejhustší vřavě. Kormidelník vlétl do údolí jako rozzuřená fúrie a malý Bili Potter zalezl mezi keře u vchodu, odkud výstřely bránil nepříteli v úniku. A Treskow se zlatníkem...?

Ti dva se hned při začátku boje obrátili k Sanderovi a Wolfovi. Detektiv vytáhl z opasku řemínky a připravil na nich oka.

"Udělejte to stejně! Střelba je překvapí, a než pomyslí na útěk nebo obranu, musí zůstat ležet na zemi s utaženými smyčkami kolem těla nebo přímo na krku."

Policistův nápad se osvědčil. Po několika minutách boje se z útočníků stali vítězové. Sander a Wolf byli spoutáni, bílí nepřátelé leželi mrtví na zemi a jen několika zdatnějším Indiánům se podařilo uniknout ze sevření.

Sam Firegun nebyl mužem, který by se dlouze vyptával v souvislosti s nečekanou pomocí. Nyní bylo ovšem nutné využít vítězství.

"Go ahead, lidé, ke koním!" zvolal. "Ať se nám neztratí! A vy tři, meššúrs," obrátil se na kormidelníka, Treskova a Wallersteina, "zůstanete u zajatců! Nebudeme pryč dlouho, a pak bude dost času, abychom se seznámili."

Ujížděli co nejrychleji pryč, aby dorazili k indiánským koním se strážci dřív než uprchlíci.

Ti, co zůstali, se posadili. Jejich postavení nebylo příliš bezpečné, protože uprchlíci se mohli vrátit a z jisté vzdálenosti začít střílet. Nic takového se však nestalo. Mlčky naslouchali do tmy, avšak neslyšeli nic podezřelého. První hluk, který vyrušil ticho po boji, byl bezpečný: zaharašilo křoví, zašustily větve - muži se vraceli se svými i ukořistěnými zvířaty, jejichž strážce přemohli. Bili Potter vedl své zvíře a nezapomněl ani na své tři druhy, jejichž koně vedl také.

"Pitte Holbersi, starý coone, vídíš, že mám zase zpátky svou Mir-jam?" ptal se šťastný Hammerdull.

"Hm, když myslíš, že ji vidím, nemám nic proti tomu - ale My God, moc nechybělo a byl by konec jak s tebou, tak s Mirjam!"

"Jestli konec nebo ne, to je celkem fuk, jen by mě zajímalo, kdo jsou ti muži, kteří přišli s malým Potterem, aby - s' death, není to snad ten čertovský kormidelník z Německa, který má takové pěsti a chlastá jako duha?!"

"Jasně, že to jsem já, ty stará kocábko! Takže mě ještě znáš, he?! Přijel jsem s Mr. Treskowem a s Mr. Wallersteinem, protože bych

"Mr. Wallerstein?!" zvolal rychle Sam Firegun. "Peter Polter z Langendorfu? Skutečně, jsi to ty! Co pohledáváš zase v pustině a co máš s tím Wallersteinem?"

"To je tento sir, colonele, který přijel s policejním poručíkem voň Treskowem, aby vyhledal tyhle dva muže."

"Tento sir -?!"

Ustoupil o krok a vrhl pátravý pohled na zlatníka. Potom mu podal obě ruce.

"Ten není falešný, ne, znám tyto rysy obličeje! Heinrichu, synovce, buď vítán, tisíckrát vítán!"

Oba blízcí a přece tak vzdálení příbuzní si leželi dlouhou dobu v náruči a ostatní stáli mlčky opodál, dokud colonel, který neznal strach, nebyl svými přáteli upozorněn na stále hrozící nebezpečí. Pustil tedy zlatníka a nařídil:

"Tady není místo na otázky a odpovědi. Go ahead - do hide-spotu, který není daleko! Tam můžeme oslavit shledání i naší záchranu. Tam si taky ošetříme rány z boje."

"Yes, do hideshow!" zvolal také kormidelník. "Musím si promluvit pár slov se Zlým Jeanem, hlavně kvůli hodinkám, s nimiž tak rychle zmizel!"

KAPITOLA PÁTÁ - Miss Admirál

Existuje horečka, jejíž propuknutí není popsáno v žádných lékařských seznamech ani knihách, a přece je tak náhlá a tak velice nakažlivá, jako každá vážná nemoc, například mor, který se obrovskou rychlostí šíří z člověka na člověka a je schopen vyhubit celá města nebo národy. Horečka, jež má svůj původ zcela mimo tělesnou schránku a tkví spíš v politických, náboženských a jiných okolnostech, je schopna vybičovat člověka i té neklidnější povahy k planoucí vášni a vyvolat kolem sebe delirium, šířící se všemi směry, které jen pomalu uhýbá běžným a spořádaným poměrům.

Takové horečky se najdou ve všech dobách i na všech místech světa - a vždy to byla myšlenka na zisk, která vybouřila jednotlivce i celé společnosti a uvedla je do stavu, v němž jednali pomocí nejhrubší síly. Vzpomeňme si na Kalifornii!

Počet přistěhovalců do těchto končin nebyl vysoký, dokud jeden šťastlivec nezjistil, že kaňony a údolí tohoto státu obsahují nespočitatelné bohatství ve zlatě. Zvěst se bleskurychle rozšířila kolem celého světa a v krátké době se oblast hemžila dobrodruhy ze všech částí planety, kteří sem přijeli, aby vyslovili známé "Sezame, otevři se!" a získali lesknoucí se poklady, ležící zde po miliony let, aniž by se jich někdo dotkl. Jakoby mávnutím kouzelného proutku začaly růst stanové tábory a domy, stavěly se vesnice a města, a kde se poloha osvědčila jako vhodná, vyrůstala velkoměsta, jejichž obyvatelé se počítali na statisíce.

Jedním z nich je například San Francisco, královna této "zlaté země" a Tichého oceánu.

...začaly růst stanové tábory a domy,...

Kdo se dnes postaví na přístavní mola tohoto města a pozoruje pestrý ruch, který se přelévá ze strany na stranu, kdo spatří dlouhé ulice města s obrovskými náměstími a nádhernými budovami i paláci, kde se skrývají ony zlaté poklady za

skleněnými tabulemi, ten si jen těžko představí složité a chudé začátky, z nichž vyšla tato metropole, lesknoucí se vzácnými kovy a ocelí.

A jak vlny v přístavu a na moři stoupají či klesají, jak se lidská směsice v ulicích a na náměstích tlačí a strká, posunuje a plazí, tak roste a opět klesá štěstí života, tak si pohrává osud s míčem, jemuž říká člověk, jednou ho zvedne až nahoru do oblak, aby jej vzápětí srazil do nejhlubší propasti bídy, mezi odpad společnosti. Kdo byl ještě včera chválen, obáván a komu záviděli miliony, ten se snad už dnes plazí s motykou, rýčem a puškou k diggins, aby opět získal ztracené bohatství. Život zde je těžký a leckterý blyštivý lev salonů se na konci hry projeví jako beztvářý dobrodruh, jehož bytí zde záviselo pouze na tom, jak mu padla kostka nebo karta ve hře. Obrátme nyní pozornost k plavidlu, které drželo kurz z Acapulka do Saň Franciska. Byl to pěkný, silně stavěný trojstěžník, jenž měl na přídi i zádi zlatem vyvedené jméno 'Horrible'. Šaty posádky dokazovaly, že tato loď patří k válečné flotile Spojených států amerických, třebaže podle jistých maličkostí v konstrukci i plachtoví se dalo soudit, že nebyla pro tento účel stvořena.

Kapitán stál na střední palubě a díval se nahoru ke koši, v němž stál jeden z mužů posádky a držel stráž s dalekohledem v ruce.

"Nu, Jime, máš ho?"

"Yes, yes, cap't'n, tamhle plachtí přímo před dalekohledem!" volal tázaný a ukázal rukou k levoboku.

Nazval jako my velícího důstojníka kapitánem, třebaže měl na ramenou pouze výložky námořního poručíka. Přidat však důstojníkovi na hodnosti nemůže škodit, hlavně když si to zaslouží.

"Jakým směrem pluje?"

"Hledá naši kýlovou vodu, master! Myslím, že přijíždí od Gua-yaquilu nebo Limy, možná až od Valparaísa, protože najíždí víc od západu než my."

"Co je zač, Jime?"

"To zatím nemůžu říct přesně, sir. Nechme ho, ať se ještě trochu přiblíží!"

"Udělá to?"

"Jasně, cap't'n'if

"Skoro bych tomu nevěřil," zněla odpověď. "Rád bych viděl loď, která dokáže plout rychleji než l 'Horrible!"

"Hm," zamumlal muž, načež slezl z koše a podal poručíkovi dalekohled. "Znám jednu, která to dokáže."

"Jakou?"

"Swallow, sir!"

"Yes, ta to dokáže, ale žádná jiná! Jak by se však dostala Swallow do těchto vod?"

"Nevím, master. Ta loď vedle nás není žádná bostonská kocábka na herinky, nýbrž malý, rychlý clipper. Kdyby byla větší, museli bysme ji na tuto vzdálenost vidět mnohem lip. Swallow je přece taky clipper."

„, ěre vodu a za pět minut bude vedle nás!"

"Well, uvidíme!" rozhodl poručík, pokývl muži a s dalekohledem v ruce se odebral ke kormidlu.

"Plachta v dohledu?" otázal se kormidelník.

"Yes."

"Kde, sir?"

"Stranou za námi."

"Nechcete napnout ještě pár plachet?"

"To není nutné," odpověděl velitel, dívaje se skrz dalekohled. "Je to báječná plachetnice, dohoní nás, ať chceme nebo ne!"

"Chachacha, sir, to bych rád viděl!"

"Je to tak," zaznělo s lehkým náznakem zraněné námořnické hrdosti. "Žere vítr silou. Podívejte, poddůstojníku, před třemi minutami jsem ji rozeznal jen od maršového stěžně, ale nyní ji vidím i odtud."

"Mám snad odebrat trochu větru?"

"Ne, chci vidět, jak dlouho jí bude trvat, než se dostane vedle nás. Je to možná Američan, což by mne potěšilo, ale je-li to někdo jiný, přál bych mu spíš čerta než takovou loď!"

Netrvalo dlouho a mohli rozeznat nejen špičky stěžňů, ale dokonce i úzký trup lodi bez dalekohledu.

"Je to clipper s plachtovým škuneru," mnil boatsman.

"Yes\ U všech čertů, báječné plavidlo! Podívejte se, jak se naklání s plnými plachtami ve větru! Muž, který mu velí, se zřejmě nebojí přibrat vítr víc, než je běžné. Teď chce dokonce napnout bramové plachty. Tím zvedne kormidlo nad hladinu a poleťi jen na kýlu."

"Je to odvážný chlapík, sir! Ale kdyby přišel poryv větru ze strany, clipper by se položil na moře, jako že se jmenuju Perkins! Ten muž je přehnaně odvážný!"

"Ne. Vidíte, že některé plachty nejsou napnuté, nýbrž jen přidržované? Při sebemenším poryvu za strany by je nechali padnout na palubu, tak je to!"

"Teď vytahuje vlnku. Je to vskutku Američan. Vidíte pruhy a hvězdy? Žere vodu a za pět minut bude vedle nás!"

"Yes, žere vodu, to je nejlepší výraz pro takovou jízdu! Oh God, ten chlap má na každém boku šest střilen pro děla, další kanón má na přídi a na zádi nebude nějaký ten lauf taky chybět! Můžete rozeznat jeho jméno, maate?"

"Ještě ne. Pokud mě ale neklamou oči, je to určitě Swallow. Byl jsem jednou v Hobokkenu na její palubě a prohlídl jsem šiji pořádně do posledního ráhna."

"Kdo na ní velel?"

"Jméno jsem už zapomněl, master, byl to starý, napůl omšelý tuleň s modročerným nosem. Určitě vypil spoustu ginu a brandy. Ale poddůstojníka jsem znal dobře. Jmenoval se Peter Polter, pocházel naproti z Německa a byl to velice šikovný a zručný chlapík. Každý se na něho mohl spolehnout. Už ji máte ve sklech?"

"Yes, je to Swallow! Stočte to o dvě čárky na pravobok, zřejmě s námi chce mluvit!"

Vrátil se zpět na čtvrtinovou palubu.

"Holá, chlapci, k lanům!"

Muži se chopili silných lan.

"Vlajku nahoru!"

Prapor s hvězdami a pruhy Unie vylétl nahoru.

"Připravte se k jízdě bok po boku!"

Příkazy byly vykonávány s nejvyšší přesností.

"Střelec!"

Volaný přistoupil k dělu.

"Připravit - pal!!"

Plachty padly dolů a nad mořem zazněl výstřel.

"Pozor, maate, uvolni vítr!"

Kormidelník ihned poslechl rozkaz a 'Horrible se pod několika málo plachtami otočila, aby počkala na Swallow.

Také z její paluby zazněl výstřel. Plachetnice se přihnala s téměř pohádkovou rychlostí. Na její přídi byla vyobrazena vlaštovka s roztaženými, pozlacenými křídly. Jméno na zádi odtud nebylo vidět. Lehké plavidlo se hnalo pod všemi plachtami nakloněné na bok, takže konce ráhen se smáčely ve vodě - Swallow skutečně dělala čest svému jménu! Když byla její příď na úrovni zádi l'Horrible, zazněl hlas velitele, který stál na můstku:

"Jfallo, skasat!"

Plachty okamžitě povadly, plavidlo se vepředu zvedlo do výše, zhouplo se na druhý bok a potom se hrdě napřímilo v rozbouřených vlnách.

"Ahoj, jaká loď?!" zvolal velitel l'Horrible, přikládaje složené dlaně před ústa.

Samozřejmě dobře věděl, jakou loď má před sebou, ale musel dodržet pravidla předpisů.

"Swallow, poručík Parker z New Yorku. Připluli jsme z New Orleansu kolem Hoornova mysu. A vy?"

"Zde je l'Horrible, poručík Jenner z Bostonu. Křižujeme v těchto vodách, sir!"

"Good day, sir! Musím vám nejdřív něco předat! Mám k vám přijet šalupou, nebo se smím přiblížit svou lodí k vaší palubě?"

"Zkuste, jestli to dokážete, poručíku!"

"Chachacha, Swallow dokáže jiné věci!"

Ustoupil a pokynul svým mužům. Swallow se lehce otočila, učinila krátký oblouk a dostala se tak blízko k druhé lodi, že si posádky mohly přehodit poutači lana. V takovém větru dokáže podobný manévr vykonat jedině Američan, jemuž nechybí odvaha.

Zatímco se obě plachetnice houpaly na vlnách vedle sebe, přeskočil Max Parker přímo k poručíkovi Jennerovi.

"Mám za úkol vám předat tuto zapečetěnou depeši, sir," prohlásil a přátelsky mu potřásl rukou.

"Ach! Nechcete mne doprovodit do kajuty? Přece nepohrdnete drinkem na palubě 'Horrible'!"

"K tomu nemám čas, poručíku. Nechtě přinést lok na palubu!"

Jenner dal příslušný pokyn a po uctivém zasalutování otevřel obálku s telegramem.

"Víte, co tam stojí?"

"Ne, ale můžu si to domyslet."

"Musím ihned do Saň Franciska, kam jsem měl tak jako tak namířeno, a musím vás o tom informovat."

"Well, pak vám předám depeši pro kapitána Unie, který tam sedí. Jistě víte, že Jih začal s válkou?"

"Už jsem to slyšel, třebaže delší dobu křižuji v těchto šířkách. Ti separatisté se zřejmě přepočítali, ne?"

"Taky si myslím, přesto je Jih nesmírně silný a obsadil všechny velké přístavy. Navíc má dostatek pomocných zdrojů.

Dojde k těžkému boji a bude zapotřebí obrovské námahy, abychom je porazili. Doufám, že se znovu setkáme, sir, bok po boku proti našim nepřítelům!"

"Srdečně by mne těšilo, master, kdybych jim mohl pořádně zatopit spolu s lodí, jakou je Swallow! Kam míříte teď?"

"Taky do Saň Franciska, kde dostanu nové rozkazy. Nejdřív ale musím dávat pozor na japonské linky. Farewell, l'Horrible!"

"Farewell, Swallow!"

Oba muži vyprázdnili sklenice, poté Parker skočil zpět na palubu své lodi. Swallow odrazila od 'Horrible, opět vytáhla plachty, nabrala vítr a vyrazila s hlasitým Ahoj obou posádek kupředu. Zmizela v záři zalitém horizontu právě tak rychle, jako se objevila nedávno na jihozápadě.

Bylo to právě tak, jako by se z mořských vod vynořila nádherná víla, aby pozdravila osamělého lodníka a pak se opět vrátila do své mokré, tajuplné říše.

Také l'Horrible zvedla plachty, aby mnohem rychleji pokračovala v přerušené cestě. Třebaže k cíli zbývalo ještě několik dnů, potkávali mnohem víc lodí a parníků, až konečně spustili kotvy na rejdě Golden Queen.

Zmizela v záři zalitém horizontu...

Jenner přenechal vybavení policejních a přístavních formalit svému kormidelníkovi a ihned se odebral na nedaleko ležící pancéřovou loď, jejímuž kapitánovi byla adresována svěřená depeše. Ostatní loď, které měl navštívit, musel teprve vyhledat a mnohé z nich vypluly ke krátké projíždce na moře.

Kapitán převzal depeši a odvedl je do kajuty, v níž se rychle rozvinul přátelský rozhovor.

"Asi tu budete muset chvíli zůstat," prohlásil na jeho konci velitel pancéřové nestvůry. "Máte ve městě známé?"

"Bohužel nikoliv. Budu muset společenské vztahy svěřit pouze restauracím a hotelům."

"Pak mi dovolu, abych vám dal k dispozici své známosti!"

"S díky a radostí to přijmu!"

"Znám tady například jednu mimořádnou dámu, která si pronajala celé patro v jednom nejvýznamnějším domě ve městě. Je vdovou po plantážníkovi z Martinique, nazývá se de Voulettre a patří k ženám, jež zůstávají věčně mladé, protože není možné přesně uhodnout jejich věk. Vzdělání ducha a milostivost paralyzují u takových lidí účinek let. Obývá náramný dům, zdá se být nesmírně bohatá a navštěvuje význačné zástupce místní homorace, kteří vládou nad duchem, penězi i politickou mocí. I pro mne je mimořádně atraktivní, neboť vykonala dlouhé námořní plavby a získala znalosti o našem povolání, které by jí záviděl mnohý zkušený a odvážný mořský vlk."

"Toužím ji poznat!"

"Už dneska k tomu budete mít příležitost. Jsem k ní pozván - chcete mne doprovodit?"

"Jistě, kapitáne!"

"Well! Představím vás a pak se tam můžete pohybovat volně, jak se vám zlíbí - prostě jako doma na palubě l'Horrible. Mimoto máte báječné plavidlo, poručíku, a k vašemu velení vám mohu skutečně a upřímně blahopřát! Vplul jste do přístavu báječným, honosným způsobem, a já se nemohl vynadívát, jak spadly plachty jakoby jediným trhnutím. Nepřešla snad do vlastnictví Spojených států amerických z anglického loďstva?"

"Yes. Byla to anglická loď, nejobávanější mezi Grónskem a oběma mysy. Nebo jste ještě nikdy neslyšel o Černém kapitánovi?"

"Jak by ne! Snad ještě víc než vy! Akorát jsem hned nevěděl, kam jméno vaší plachetnice zařadit. Nyní už si vzpomínám. Loď byla chycena a zajata při převozu ebenového dřeva. Posádku pověsili na ráhna a Černý kapitán - ach, jak je to s ním?"

"Nebyl na palubě. Našli pouze dámu, kterou piráti zajali při přepadu obchodní lodi a vzali ji s sebou, aby dostali výkupné."

"Co byla zač?"

"Nevím. Od té doby už nikdo neslyšel o Černém kapitánovi. Buď ho lekce poučila, nebo byl také na palubě a padl v boji. Snad ho taky pověsili jako obyčejného námořníka."

"Stalo by se mu po právu! Takže dnes večer u paní de Voulett-re! Vyzvednu vás, poručíku?"

"Snad bych takovou čest -"

"Nesmysl! Jen prosím, abych si směl prohlédnout vaše báječné plavidlo, než půjdeme na pevninu. A měl byste se mít na pozoru, neboť vdova je žena, jejíž dobytí nebude zase tak těžké."

Během tohoto rozhovoru se procházel po molu muž, jehož pomalá chůze a držení těla svědčily, že je pánem svého času. Byl střední postavy a velice štíhlý. Na sobě měl šaty diggera, který přichází z nalezišť, aby si odpočinul po namáhavé dřině a aby si prohlédl město. Klobouk se širokou střešou, velmi pomačkaný, si stáhl do tváře, přesto však nedokázal zakrýt ohnivě rudý šrám, který se táhl od jeho ucha napříč tváří až k nosu.

Kdo ho viděl, s odporem se odvrátil od ohyzdného muže. On si toho ovšem nevšímal, zřejmě mu to nevadilo, a dokonce se nenechal vyrušit z klidu ani hlasitějšími poznámkami.

Vtom zůstal stát a zabloudil pohledem po rejdě.

"Zase jeden na kotvě!" zamumlal. "Plachetnice, a jak se zdá, výtečně stavěná! Kdyby jen -"

Najednou se zarazil v samomluvě, zaclonil si dlaní oči, aby lépe viděl.

"Sacré nom du dieu, to je ano, to je VHorrible, kvůli níž se tu už měsíc poflakuju! Konečně, konečně ji zas vidím a přece, je příliš daleko od země a mohl bych se mýlit! Přesvědčím se, jestli je to pravda nebo ne!"

Sestoupil dolů ze schůdků, u nichž bylo přivázáno několik člunů, a do jednoho z nich nasedl.

"Kam?" otázal se majitel, slunící se na lavici pro veslaře.

Muž ukázal za rejdou.

"Projet se."

"Jak dlouho?"

"Jak se mi zlíbí!"

"Máte čím zaplatit?"

Při těchto slovech vrhl majitel člunu na muže s ohněm ve tváři nedůvěřivý pohled.

"Po jízdě dám dobré peníze, ale před ní vám můžu zaplatit jen dobrými pěstmi! Takže si vyberte!"

"Hm, hm!" zamumlal lodník, polekaný výhrůžným zábleskem, který vylétl z očí cizince. "Strkejte si své pěsti, kam chcete, jenom ne do mého obličej! Umíte kormidlovat?"

Odpověď bylo krátké přikývnutí, pak byl člun uvolněn a hledal si cestu mezi loďkami uvázanými kolem. Zanedlouho vyplul na volnou vodu.

Musel projít spleť úzkých ulic a uliček, jejichž domy sotva zasloužily toto označení.

Cizinec byl výtečným kormidelníkem, toho si lodník všiml hned po několika záběrech vesly. Jakoby bez cíle vedl člun velkým obloukem kolem pancéřové lodi a l'Horrible, poté zamířil zpět ke schůdkům, kde zaplatil za projíždku královskou odměnu.

"Je to ona!" vzdychl ulehčeně, zatímco vystupoval po schodech. "Nyní musí paní de Voulettre zmizet stejně rychle jako Clairon a v New Yorku, kde se ztratila vikontovi de Latour i s penězi Wallersteina! Ted' do taverny!"

Namířil do chudé městské čtvrti, kde tráví různé pochybné existence bídný a často protizákonný život. Musel projít spleť úzkých ulic a uliček, jejichž domy sotva zasloužily toto označení. Kostrbaté ulice vyzývaly, aby si člověk na nich zlámal vaz, především pak při noční chůzi, a chatrče připomínaly spíš cikánské ležení než městskou čtvrť. Zde policie a detektivové nevyčmuhají téměř nic, tyto končiny jsou pro ně příliš nedostupné a tvrdé.

Konečně se zastavil před dřevěnou boudou, nad jejímiž dveřmi bylo napsáno jednoduše křídou: Taverně offline brandy. Po obou stranách nápisu byly křídou namalovány láhve pálenky přímo na zetlelém dřevu.

Vstoupil.

Dlouhá místnost byla naplněna hosty, na nichž bylo docela zřejmě vidět, že nepatří do společenských kruhů, označovaných jako gentlemanlike. Zápach pálenky a husté mraky tabákového kouře udeřily každého příchozího nepříjemně do obličeje, navíc zde také vládl hluk, který jako by vycházel ze zvířecích, nikoliv lidských hrdel. Muž s ohněm v tváři se nestaral o nepříjemné průvodní jevy, přistoupil k výčepnímu pultu a obrátil se na hostinského: "Je tu Long Tom, master?"

Tázaný po něm hodil nedůvěřivý pohled.

"Proč?"

"Chci s ním mluvit."

"Kdo je Long Tom, he?"

"Chachacha! Nehrajte divadlo! Znáš toho muže stejně dobře jako vy. Pozval mě sem."

"Kdo jste?"

"Po tom vám nic není! Já jsem se vás taky neptal na rodný list, v němž máte své jméno!"

"Hoho, když přicházíte s tímhle, budete se dlouho ptát, než dostanete nějakou odpověď! Spíš je možné, že si místo ní odnesete pořádnou ránu pěstí - nebo dvě!"

"O tom bysme si mohli taky promluvit. Ale řeknu vám jedno: Long Tom vám to čertovsky spočítá, jestli mě nenecháte si s ním promluvit, a to hned!"

"Tak? No, pro jednu udělám výjimku a řeknu, že ho znám. Chápete, sir, jestli vás sem skutečně pozval, pak vám určitě musel říct slovíčko, bez něhož se k němu nikdo nedostane."

"To udělal. Poslouchejte!"

Naklonil se před stůl a pošeptal hostinskému několik tichých slabik. Ten souhlasně přikývl.

"Well! Teď vám můžu důvěřovat. Tom tu ještě není, protože právě teď je doba, kdy přichází policie, aby se porozhlídla mezi mymi hosty. Po jejich odchodu dám znamení a do pěti minut bude tady. Zatím se posaďte támhle!"

"Tady ne, master. Tom mi řekl, že tu máte takovou světničku, kde člověk není obtěžován zvědavými pohledy!"

"Je tady, ale není pro každého!"

"Když není pro každého, tak pro koho je?"

"Zdá se mi, že pod vaším kloboukem není příliš mnoho světla, když vám to musím říkat!"

"Ne tak málo, jak si myslíte!"

Vytáhl dolar a přistrčil jej k lichváři.

"Well! Není to s vámi tak zlé, jak jsem si myslel! Ale víte, když člověk udělá někomu laskavost a drží čmuchaly stranou, zaslouží si za to jinou laskavost. Chcete něco pít?"

"Sklenici vína."

"Vino? Jste blázen? Co bych tu dělal s tak pošetilým nápojem? Dostanete podle zvyku láhev brandy a přidavkem sklenici. Nyní se posaďte ke stolu za širokými kamny. Hned vedle jsou dveře, které odtud nejsou vidět. Odemknu je. Budete dávat pozor, a při prvním vhodném okamžiku, kdy vás nikdo neuvidí, vplujete dovnitř!"

"Stane se."

"Zatím je tam prázdnost, ale brzy přijdou hosté, a já vám radím, abyste je neotravoval. Jsou to smart boys, u kterých ostří nože neleží daleko od slov."

Chvilí po tomto rozhovoru již seděl cizinec ve skryté světnici. Stály zde jen dva stoly a tucet židlí, nyní prázdných. Jak řekl hostinský, brzy se začali trousit hosté, kteří sem vždy proklouzli a sedali si na místa způsobem, jenž prozrazoval, že navštěvují oddělenou místnostku velice často.

Přítomného vzali na vědomí jen krátkým, zkoumavým pohledem, jinak se o něho nestarali a vedli polohlasný rozhovor, jako by tu nikdo cizí nebyl. Jak se zdálo, šlo o samé námořníky, kteří se vyznali v loďařské problematice i v nedávných námořních událostech. Řeč přišla i na plavidla, kotvíci na rejdě.

"Víte," zeptal se jeden, "že l'Horrible stojí venku na kotvě?"

"Pirátská l'HorribleT"

"Yes. Velí jí poručík Jenner. Je to báječná loď, neporovnatelná ve stavbě i zařízení, jak dokázal Černý kapitán!"

"Jo, toho ubohého chlapíka je škoda! Musel přece ozdobit oprátku- nebo ne, he?!"

"Věčná škoda! Ten dokázal ze svých hochů něco udělat!"

"On ani ne, ale prý měl s sebou výtečného plachetního mistra, který vlastně velel."

"Taky jsem o tom slyšel, ale ten chlapík prý nebyl mužem, nýbrž ženskou, dokonalým satanem! Skoro bych tomu věřil, neboť když si chce ďábel zašpásovat, vždycky vletí do ženského těla!"

"Správně," mluvil třetí, "byla to ženská a říkali jí. Vím to přesně, a kdo se chce dozvědět víc, ať se obrátí na Long Torna, ten to ví nejlíp. Věřím, že ten pacholek jezdil s Černým kapitánem a zná tu loď lépe, než přiznává."

"Možná, dá se tomu věřit. A jestli to tak opravdu bylo, není důvod mu to mít za zlé. Na pirátské lodi nevládne tak psí život jako na obchodní kocábce. Nemusím mluvit dál, však vy dobře víte, co jsem tím chtěl říct!"

"Blbosti, ven s tím! Nebo jestli se bojíš, řeknu to sám: kdyby Černý kapitán ještě žil a l'Horrible mu patřila, hned bych šel na jeho palubu! Takže jste to slyšeli a věřím, že mi dáte za pravdu!"

V tom okamžiku se otevřely dveře místnosti a vstoupil skloněný muž, jehož všichni pozdravili jako starého známého.

"Long Tom! Pojď sem, starý scout, a rozplácni se na své židli! Víš, že jsme o tobě právě mluvili?"

"Ano, o tobě a o l'Horrible!"

"Nechtě l'Horrible na vodě, žvanilové!" odvětil, sedaje si s pronikavým pohledem na muže s ohněm v tváři. "Co je vám po ní, he?!"

"Nám nic, ale víc tobě! Myslíme si, že ji znáš líp než my. Nebo jsi neběhal po její palubě?"

"Neříkám ano ani ne, ale je to možné. Je skutečně několik dobrých lodí, které viděly Torna, a kdo by mohl namítat něco proti tomu, jestli l'Horrible byla mezi nimi?"

"Nikdo! Ale pověz nám, je skutečně pravda, že mistrem plachet na ní byla ženská?"

"Jak jsem slyšel, ano."

"Hm, pak tam museli mít hrozný život!"

"Jak to?"

"No, když ženská komanduje takovou loď, radši bych tam nebyl! Myslím, že právě tahle skutečnost zavinila konec VHorrib-le."

"Myslíte ?!" zeptal se protaženě cizinec s ohnivým znamením ve tváři.

"Yes, myslím! Nebo proti tomu něco máte?"

"Po tom vám nic není, jen jsem chtěl vědět, zda si to opravdu myslíte."

"Po tom nám nic není, he?! Když se cizinec míchá do toho, co říkám, nemá mi do toho nic být? Dávejte si pozor na jazyk a držte ho lip za zuby, jinak vám vrazím pěst do huby, že vám zajede až dolů do žaludku!"

"Na to zrovna vypadáte!"

"Co jak -?! To to to vám patří!"

Několika rychlými skoky se dostal k muži, menšímu o půl hlavy, a rozpřáhl se k ráně pěstí, která jistě neznala něžné pohazení, ale ohrožený jej bleskurychle popadl, zvedl do výše a mrštil jím takovou silou o zem, až to zadunělo. Jeho kamarád, který seděl nablízku, ihned vyskočil, aby pomstil tuto porážku, ale stihl jej stejný osud. Cizinec uhnul kočkovitou pružností jeho ráně, podběhl jej a také jím hodil na zem, až mu zapraštěly kosti.

Třetí se jim chtěl vrhnout na pomoc, když se do věci vložil Tom.

"Stop!" nařídil a zadržel muže za paži. "Nedělejte hlouposti, hlupáci! S tím si to nemůžete rozdat ani v deseti!"

"Ach, to se uvidí!"

"Tak to zkus, když jinak nedáš, ale mám dojem, že byste měli respektovat důstojníka z l'Horrible\."

"ZťHorribletr

I ti dva, kteří se zvedli ze země a tvářili se, že chtějí znova zaútočit, se připojili k této otázce.

"Z dřívější nebo ze současné?"

"Samozřejmě z dřívější - nebo myslíte, že by se mezi nás odvážila dutá hlava mariňáckého důstojníka americké Unie?"

"Je to pravda?"

Muž s ohněm v tváři lehce přikývl.

"Asi to bude pravda, chlapi! Long Tom mě zná z dřívějška, kdy jsme nějakou dobu šlapali po stejné palubě a kdy jsme udělali tu a tam nějaký povedený kousek!"

"Tak to je něco jiného! Když je to tak, jste u nás v bezpečí a nemusí té se bát, že vám dáme ochutnat své pěstí!"

"Žvásty!" zněla opovržlivá odpověď, "vašich pěstí se secsak-ramentsky málo bojím, jak jste si snad všimli! Ale nejste špatní námořníci, proto na to nejen zapomenou, ale dokonce si ve vaší společnosti udělám domácí pohodlí!"

"Zapomenete? Myslím, že jsme nezačali my, ale vy! Jako cizinci vám nebylo nic po tom, o čem jsme mluvili!"

"Hm, možná máte pravdu. Jsem však zvyklý vyzkoušet člověka, než si s ním plácnu!"

"Než si plácnete?" divil se jeden.

"Vyzkoušet?" ptal se druhý.

"Jste zvyklý?" volal třetí.

"Je to tak. Nebo jste neřekli, že byste rádi šli na l'HorribleT"

"No, to byla jen řeč. Asi jste si nevšiml, čím jsme to podmiňovali: kdyby Černý kapitán ještě žil a velel jí."

"Víte tak jistě, že je mrtev?"

"Tisíc hromů! Chcete tím říct, že ještě žije?"

"Žije."

"Víte to určitě?"

"Určitě."

"Kdeje,he?"

"To není vaše věc, jen moje."

"Na l'Horrible jistě není?"

"Ne, to máte skutečně pravdu, ale je - hm, a co kdyby ji dostal zpátky?"

"Dostal zpátky? Hohoho, sir, to by od něho byla prokletá dobrá prácička!"

"A od vás!"

"Od nás? Jak to?"

"Protože byste u toho mohli být, kdybyste ovšem chtěli," zaznělo jistě, ale pevně.

"Co tím chcete říct master?"

"Chci tím říct, že snad můžu důvěřovat mužům, které Long Tom nazývá svými přáteli. Nebo ne?"

"U všech čertů, to máte pravdu! Jsme rádi u toho, když se naskytne dobrá prácička! Pár mincí nebo valounek zlata není nikdy k zahzení. Tom nás může doporučit."

"Už se stalo," odpověděl jmenovaný. "Tento sir vás zná stejně dobře jako já. Pozval jsem ho sem, aby se na vás podíval a promluvil s vámi. Chcete slyšet novinku?"

"Nu?"

"Stanu se boatsmanem na l'Horrible."

"Boatsmanem? Chceš si z nás utahovat?"

"Ani mě nenapadne! Taky vy byste mohli najít dobrý flek, kdybyste chtěli!"

"Chceme - ale loď přece patří armádě Unie!"
"Teď jim patří, jenže dlouho nebude!"
"Jak to?"
Naklonil se přes stůl a zašeptal:
"Protože jim ji sebereme!"
"Hrome, to by byl kousek, s jakým se tu ještě nesetkali! O tom by se mluvilo v celé Americe a snad i daleko za jejími hranicemi."
"Bojíte se?"
"Bát se? Pchá! Co nám může uškodit žvanění? Ale s VHorrib-le pod nohama se člověk nemusí bát celého světa!"
"Yes, a mohli byste žít jako Velký Mogul, nebo jak se ten chlap jmenoval, co měl tolik dolarů, že by jimi naplnil moře, kdyby byl takový blázen, aby to udělal!"
"To by byl život!"
"Záleží jen na vás!"
"Na nás? Mluvte dál, sir!"
Muž s ohněm v tváři si sáhl do kapsy, vytáhl ven velkou peněženku, z níž každému podal několik bankovek.
"Chcete takové papírky?"
"Nebudeme tak pošetili, abysme je odmítli ale co za ně máme udělat, sir?"
"Nic, jen tak vám je daruju. Pokud však chcete, můžete jich mít už zítra pětkrát tolik!"
"Jak to?"
"Nechcete si vyjet na projížďku podél rejdy?"
"Proč ne!"
"A poctit americké vojáky návštěvou?"
"Proč ne!"
"Neobejde se to však bez pár ran a bodnutí nožem."
"Nevadí!"
"Je ovšem možné, že to proběhne zcela hladce."
"Tím líp!"
"Potom zůstanete na lodi."
"Jasně - ale kdo nám bude velet?"
"Kdo jiný než kapitán!"
"Černý?"
"Černý!"
"Takže skutečně žije?"
"Žije a budete s ním spokojeni, když vykonáte svou povinnost."
"Nic jednoduššího, sir! Můžete se na nás spolehnout."
"Well, tak poslouchejte, co vám nyní řeknu!"
Plní očekávání přisedli blíž k němu.
"Všichni si koupíte lepší oblečení, protože v tomto vás nikdo nesmí vidět!"
"Může být."
"Nepůjdete večer ven, nýbrž počkáte tady na mne nebo na posla, jehož sem vyšlu."
"Tím líp, protože venku brouzdá spousta čmuchalů, kteří se starají."
"Jakmile pro vás pošlu, přijdete s Torném do - do do bytu paní de Voulettre."
"JDamned, to je proklatě urozená, bohatá a hezká miss! Slyšel jsem o ní mluvit. Co s ní máme společného?"
"Budou u ní důstojníci z l'Horrible."
"Ach!"
"Budete mít zájem nechat se najmout na loď a ona vás těm pánům doporučí."
"Damned doporučí nás ta bohatá, vznešená miss? Máte zdravý rozum, sir?!"
"Doufám!"
Hleděli na něj zpola s respektem, zpola pochybovačně.
"Takže se s ní znáte?"
"Možná. Každopádně budete najati a ihned po odchodu se odeberete na palubu."
"Jak přikazujete, sir!"
"Pak bude postaráno o to, aby důstojníci a podřízení vyšli na pevninu. Černý kapitán a jeho lidé přiřazí k lodi a nu, to ostatní už není mou starostí, já jsem jen agent. Co ještě potřebujete vědět, vám řekne Long Tom."
Muži souhlasně přikývli. Plán tajného agenta jim nabídl tolik látky k přemýšlení, že neměli chuť ke zbytečným rozhovorům.
"A ještě něco: Tom je boatsman a od této chvíle ho budete ve všem poslouchat! Rozumíte?"
"Yes, sir!"
"Buďte věrní a mlčenliví, pak můžete s kapitánem počítat. Při sebemenší známce zrady budete ztraceni, o to se postará! Takže se připravte!"
"Bez obav, master! Víte, co je před námi, a něco takového bylo už dlouho naším přáním. Protože se nám má teď vyplnit, nepokazíme si radost sami!"
"Well! Tady máte pár dolarů, abyste si mohli dopřát drink, já už musím jít. Good bye!"
"Good bye, sir!"

Zatímco si muži stoupili a uctivě se uklonili, podal blahosklonně ruku Long Tomovi a zmizel za dveřmi.

"Jammed, ten ale uměl máknout!" poznamenal jeden.

"A co je hlavní, dokázal to těma tanečníma rukama," mnil druhý. "Není to na něm vidět, ale má čerta v těle!"

"Posadte se!" pobídl je Long Tom, "musím vám ještě leccos vysvětlit!"

Muži seděli dlouho v zadní místnosti a naslouchali slovům kamaráda. Byl zkušeným a rozvázným námořníkem, který je dokázal nadchnout pro nadcházející podnik, takže na nějakou zradu z jejich strany nemohlo být pomyšlení. Pokoje paní de Voultre byly toho večera jasně osvětlené. Pořádala velký večírek. V salonu se tančilo při klavíru, u stolů se podbízel nejvybranější lahůdky a nápoje. Starší pánové se stáhli do

vedlejší místnosti, kde se diskutovalo o všem možném a kde se mohli zúčastnit různých karetních her, při nichž se vsázely dolary po stovkách a byly ve stejných částkách vyhrávány a prohrávány.

Sama závist by musela přiznat, že paní domu kralovala všem přítomným dámám. Byla skutečně strhující kráskou, její slova i pohyby byly tak vyumělkované, že každý pozorovatel se cítil jí přitahován a potom navždy spoután.

Nyní odpočívala v ledabylé, přesto svůdné poloze na sametovém divanu a ovívala se vějířem, posázeným perlami. Její tmavé, žhnoucí oči spočívaly se zjevným zájmem na obličeji poručíka Jen-nera, jehož jí představil kapitán pancéřové lodi.

"Proplul jste kolem Hoornova mysu, pane poručíku?"

"Ne přímo, nějakou dobu jsem křižoval před průlivem."

"Ach, to je nudná záležitost - nebo se mýlím? Nemohli jste sem připlout dřív?"

"Bohužel ne, služba na moři je přísná. Kdybych však tušil, jaká hvězda zde září, pak bych jistě dal svým rozkazům trochu širší pole působnosti!"

"Lichotníku! Nesetkal jste se s takovými hvězdami i jinde?"

"Nikdy, miss!"

"Chudáčku! Pak se musíte postarat, aby vám ta současná zářila jasně a dlouho!"

"Chtěla by?" otázal se poblázněný do krásy této oslnivé ženy.

Sklonila svůj vějíř a neodpověděla. Avšak tento pohyb stejně jako pohled, který na něho vrhla, mu řekl totéž, co by dokázala vyjádřit slova. Navíc mu dopřála malé uspokojení:

"Víte, poručíku, že se mimořádně zajímám o námořnictví?"

"Ach! Moře je každopádně přitažlivé i pro dámy, ale to, co se většinou rozumí pod pojmem námořnictví, je tak suché a nebezpečné, že bych žádné lady nedoporučil, aby -"

"Mýlíte se!" přerušila jej. "Ne každé dámě vadí nebezpečí, stejně jako každý chlap není Herkulem. Mou domovinou je ostrov, obklopený ze všech stran vodou. Naproti, na pevnině mám mnoho příbuzných, které jsem často navštěvovala. Nejednou jsem se dostala nahoru do Bostonu a New Yorku, dokonce jsem se podívala i k mysu Dobré naděje - a právě tady se ve mně probudila náklonnost k moři, jež se obrací ke všemu, co s tím souvisí. Dokonce i námořní vědy, které jsou pro laika suché a těžké, jak říkáte, jsem dokázala zahrnout do svého zájmu, a kdybyste mohl vstoupit do mé pracovny, mohla bych vám předložit důkazy pro toto tvrzení."

"Pro tak posvátné místo by mohly být mé nohy příliš těžké."

"Myslíte? Člověk tu žije tak nevázaně a bez přesných pravidel etikety, že se proti svým hostům nedopustím faux pas, pokud vám podám svou paži."

Vložila svou ruku na jeho a kráčela s ním několika pokoji do místnosti, která si vůbec nezasloužila označení pracovna.

Byl to budoár dámy, vybavený luxusem, jenž by klidně mohl být nazván rafinovaným.

Přistoupila k drahocennému psacímu stolu, otevřela několik přihrádek a vytáhla z nich celou sbírku hodnotných a cenných námořních map. Další přihrádky obsahovaly nejrůznější námořní přístroje, potřebné k vedení lodí.

Jenner nemohl úplně skrýt obdiv a překvapení nad tímto neočekávaným pokladem.

"Musím přiznat, miss, že ve své kajutě nemám ani lepší mapy, ani lepší přístroje."

"Snad - ani já si nepořizuji nepotřebné věci."

"Ale tyto přístroje člověk může použít jedině v praxi, a to po dlouhém teoretickém studiu!"

"Nečekal byste takové studium u dámy?"

"Zatím jsem nepotkal takovou, která by mne přivedla k jinému názoru."

"Pak vás prosím, abyste mě vyzkoušel!"

Její pohled na něm visel s pobaveným výrazem, v němž by pečlivý pozorovatel našel stopy výsměchu i opovržení.

"Zkoušet vás!" usmál se. "Kdo by dokázal ve vaší společnosti zachovat k tomu potřebný klid? Myslím, miss, že byste měla zkoušet vy mne - a přece bych vám dokázal odpovídat jen s nejvyšším úsilím."

"Jsou všichni pánové od námořnictva takto založeni?"

"Ne, snad jen pod pohledem té, v jejímž srdci by člověk rád vyhodil kotvu teď i provždy."

"Toužíte tolik po bezpečném přístavu?"

"Dnes poprvé."

Pokusil se ovinout paží její svůdný pas. Bez jakéhokoliv odporu to strpěla.

"A jak dlouho byste tam chtěl kotvit?"

"Věčně!"

Přitáhl ji k sobě. Vůně, již byla místnost prosycena, jej opájela. Neuvědomil si, jak odvážné je jeho jednání. Nebyla mu nápadná ochota, s níž se tento báječný tvor oddal jeho něžnostem. Držel ji pevně v náruči a tiskl polibek za polibkem na její krásně krojené rty.

Konečně se napřímila v jeho sevření.

"Máte zvláštní způsob, jak mne přesvědčit o vašich rozpacích, pane poručíku!"

"Zvláštní snad, miss, ale zároveň příjemný a oblažující."

"Příjemnější než noc pod rovníkem na palubě vaší l'fiorrible? Máte báječnou loď, sir, nejlepší jakou znám - ale víte, že bych vás kvůli ní vlastně měla nenávidět?"

"Nenávidět? Jak to?"

"Protože jsem na její palubě prožila nejhorší a nejkrutější hodiny svého života!"

"Byla jste na rHorribléil" otázal se překvapeně.

"Ano. Znáte přece historii této slavné, spíš nechvalně proslulé plachetnice?"

"Tak trochu."

"Pak jste určitě slyšel o dámě, která se nalézala na její palubě, když byla loď zajata?"

"Jistěže."

"Plula na obchodní lodi, která se dostala do rukou Černého kapitána."

"Tak to říkali."

"A ta žena jsem já!"

"Vy? Takové setkání, miss! Později mi budete muset o tomto mimořádném dobrodružství vyprávět! Ale mám snad pykat za zločiny námořních lupičů?"

"Kdo by vás k tomu mohl odsoudit?"

"Jenom ta, která právě řekla, že by mne kvůli té plachetnici měla nenávidět."

"Je už pryč prokletí, které na ní leželo?"

"Doufám!"

"Mohu se o tom přesvědčit?"

"To znamená -?"

"To znamená - smím smím ale vy byste se kvůli mé otázce a prosbě rozzlobil!"

"Mluvte, nebudu se zlobit!"

"Smím se podívat na l'Horrible, vstoupit na její palubu, abych znovu viděla místo, kde jsem tolik ztratila?"

"Smíte!" přitakal, šťastný nad myšlenkou, že může tuto báječnou ženu provést svou malou říší.

"A kdy?"

"Kdy nařídíte."

"Tedy zítra, sir - třeba dopoledne?"

"Rád, velice rád, miss! Vaše nožky necht' posvětit místa, která jsou mou vlastní!"

"Potom si jistě najdete příležitost mne vyzkoušet!" zasmála se laškovně. "Ale přála bych si, poručíku, aby má návštěva nezpůsobila žádné nepříjemnosti. Nejsem admirál ani komodor a nemám nejmenší právo přisvojovat si námořnické výsady."

"Bez obav, miss! I kdybych se měl potýkat s nejhoršími nepříjemnostmi, postaral bych se, aby vám byla l'Horrible k dispozici. Právě zítra ráno odchází několik mých mužů na pevninu a já se musím porozhlédnout po vhodné náhradě."

"Ach! Smím vám při tom pomoci, sir?"

"Takovou milost bych přijal s díky."

"Prosím, ne, k díkům bych byla naopak zavázána já. Vaše poznámka mi připomněla několik slušných mužů, kteří stáli v mých službách a touží pracovat na dobré lodi. Jsou to zkušení námořníci, které mohu jedinečně doporučit. Měl byste zájem?"

"Vaše doporučení mne zbavuje námahy hledat jinde. Mohu požádat o bližší informace?"

"Bydlí nedaleko. Nechám je zavolat do předpokojů, kde je můžete přezkoušet."

"Vaše dobrota je bezpříkladná, miss! Jsem přesvědčen, že nikdo z vašich chráněnců nebude odmítnut."

"Velice vám děkuji. Nyní mi dovolu, abych vydala příslušné pokyny!"

Vymanila se z jeho sevření a vrátila se s ním zpět do společenských místností.

Jenner byl doslova okouzlen krásou i dobrosrdečností ženy, která mu dopřála náklonnost, po níž ostatní marně toužili. On, jednoduchý, ve společenských vztazích nenáročný a v otázce žen naprosto nezkušený námořník, nemohl mít v žádném případě podezření, a když se konečně dozvěděl, že dotyční čekají v předpokojích, vyšel ven spolu s hostitelkou, položil Long Tomovi a jeho druhům několik snadných otázek, poté jim předal běžnou zálohu a nařídil jim, aby se dostavili zítra ráno na palubu l'Horrible.

Sám zůstal pro zbytek večera výjimečným hostem pozorné ženy, a když přišel čas rozloučení, byl poctěn zcela nezvyklou přívětivostí báječné miss.

"Nuže, poručíku?" zeptal se ho kapitán, který jej doprovázel, Jak se vám líbí?"

"To nelze popsat!"

"Hm, každopádně jsem nepřeháněl ve slibech - ale nyní myslím, že vaše náklonnost je oboustranná!"

"Chce se podívat na l'Horrible" odvětil Jenner vyhybavě.

"Ach! Kdy?"

"Už zítra dopoledne."

"Hm, gratuluji vám k rychlému vítězství, poručíku! Přijetí bude jistě odpovídající."

"Uctivé, nic víc."

"Mohu se připojit?"

"Smím vás o to požádat, kapitáne?"

"Ne, ne!" smál se tento. "Chci být ohleduplným kamarádem a nebudu vás rušit - třebaže pod jistou podmínkou."

"Jak zní?"

"Přivedete ji pak na čtvrt hodinku ke mně!"

"Jak chcete!"

"Dohodnuto?"

"Dohodnuto!"

Oba důstojníci si potřásli rukama a nasedli do čekajícího člunu, aby zamířili ke svým lodím. Druhého rána zavládl na palubě l'Horrible čilý ruch. Posádce bylo sděleno, že vysoce postavená dáma si přijde prohlédnout loď.

Doslova přehnaná čistota a pořádek, které vždy vládou na válečných lodích, se vlastně nedaly vylepšit, přesto však Jenner vykonal pořádnou prohlídku plavidla a osobně dohlížel na drobné úpravy, aby své toulavé obydlí ukázal v co nejlepším světle.

Právě dokončil tuto činnost, když se na palubě objevili nově najatí námořníci a představili se mu. Přijal je do služby, nechal jim vykázat kajuty a dál se o ně nestaral. Dozor nad těmito muži nebyl záležitostí jeho, nýbrž maata.

Když se později dostavila madam de Voulettre, přijal ji se skutečnou okázalostí. Byla oblečena v lehkých, vzdušných šatech, které nijak neskrývaly její vnady a zdály se být zvolené tak, aby poručíka uchvátily v nejvyšší míře.

Také posádka jí byla naprosto nadšena. Každý se snažil vyhovět jejím přáním co nejlépe.

"To je báječná loď!" prohlásila, když se po prohlídce vrátila s Jen-nerem do přístěnku, zřízeného na palubě, kde na ně čekal kuchař s vybranými lahůdkami. "Musím přiznat, sir, že se hodně změnila k lepšímu. Plachtoví je skvělé, takže si myslím, že její rychlost narostla o několik uzlů oproti dřívějšíku."

"Neznám počet uzlů, které udělala dřív, přesto chci souhlasit s vaším názorem, což mi ovšem nepočítejte za zásluhu! Správa amerického námořnictva má přece jen víc možností a prostředků než soukromá osoba, hlavně co se týče výstroje lodi."

"Zdá se mi, že VHorrible nemůže být srovnávána s jinou lodí!"

"Také v tom s vámi souhlasím, ačkoliv znám výjimku, naštěstí jen jedinou."

"A to?"

"Swallow, poručík Max Parker."

"5wa ow? Mám dojem, jako bych o ní už slyšela. Co je to za loď, plachetnice?"

"Clipper s takeláží) škuneru."

"A kde je teď?"

"Míří sem s depešemi. Narazil jsem na ni několik stupňů jižně-jí a převzal jsem od Parkera instrukce. Vrátil se na japonskou linku, ale brzy tu zakotví."

"Pociťuji touhu si prohlédnout i tuto výtečnou loď. Parker je americké jméno, že?"

"Pokud vím, není poručík Parker ze Severní Ameriky, nýbrž naproti z Německa."

"Ach! Odkud?"

"To nevím - ale prosím, nabídněte si zákusek, který se pochopitelně nevyrovná vašemu vkusu! Kuchař válečné lodi je jen málokdy připraven na menu pro dámy."

"Ale dáma nemůže nic namítat proti menu dobrých námořníků. Mohu vyslovit jisté pozvání, pane poručíku?"

"Rád se podvolím vašim příkazům!"

"Potom doufám, že vás přivítám dnes večer u sebe, a očekávám, že s sebou vezmete i ostatní důstojníky."

"Ano, pokud to služba dovolí."

"Děkuji! Bude to souper entre nous, naše uzavřená společnost, neboť se chci revanšovat za vaše milé přijetí."

"Takové přijetí je pro paní de Voulettre zajištěno všude. Dokonce i teď mám za úkol vyslovit vám pozvání na tamtu pancéřovou fre-gatu naproti. Kapitán by se vám za tuto pozornost cítil velice zavázán."

"Souhlasím, mám však podmínku."

"Jakou?"

"Že mne doprovodíte, pane poručíku."

"Ze srdce rád!"

Ponořil svůj pohled do jejích velkých očí. Zrudla, sklopila řasy, zatímco její ruce se lehce chvěly. Odvážný důstojník se cítil spoután, avšak sladkými řemeny, jímž by se nikdy nebránil.

KAPITOLA ŠESTÁ - Únik

Prudké větry se ženou se skučením přes travnaté pláně až téměř k hřebenům hor - a uklidní se. Mraky, které majestátně plují po obloze nebo se převalují těsně nad zemí, aby ji zalily mokřým přídělem promísěným blesky a hromy, dokud nenarazí na štíty hor -a uklidní se. Potok, řeka nebo vířící bystřina, jejichž voda je bez únavy hnána kupředu mezi břehy, se konečně dovalí až k moři -a uklidní se. Pohyb a klid je obsahem veškerého života, tedy i lidského.

Divoká prerie nezná domov a přátelský krb, u něhož by rodina mohla prožívat své štěstí. Opatrně a plaše se plíží divoká zvířata přes nekonečné pláně, a právě tak lovec, který vidí před sebou, za sebou i kolem sebe nebezpečí a neustále hrozící smrt. Nesmí to však trvat stále, jinak by jeho nezlomené síly, obrovská energie a nekonečná výdrž přece jen podlehly. I on potřebuje klid, aby osvěžil síly a načerpal další zásobu energie. K tomu slouží pečlivě volená místa, na nichž jednak odpočívá a jednak si tam ukládá výtěžky loveckého úsilí. Taková místa pak nazývá hiding hols nebo hide spots.

Bylo to několik dnů po dobrodružném setkání Treskova a jeho skupiny se Samem Firegunem. Tři muži ujížděli prérii a táhli za sebou na lasech několik mul. Tato okolnost prozrazovala, že vyjeli ven, aby "udělali maso", což znamená, že jeli na lov, aby se postarali o potřebnou stravu.

Jeden byl krátký, tlustý, druhý nekonečně dlouhý a hubený, třetí visel na koni, jako by ho měl každým okamžikem postihnout prudký záchvat cholery.

Tři muži ujížděli prérii...

"Zounds, " prohlásil poslední a učinil pokus, jako by se chtěl v sedle napřímít, "radši bych zůstal v naší díře a nenechal se svést ďáblem k potloukání na téhle smutné louce jako loď, která ztratila kompas i kormidlo! Co ti proklátí žvanilo ve říkali, že se tu prochází mračna bizonů jako mravenci - už jsme dva dny na kurzu a neviděli jsme ani vola, ani krávu, dokonce ani vyhublé tele nám nepřeběhlo přes cestu! A můj kůň se klepe jako huspenina sem tam, že se za chvíli rozpadne ve všech švech! Koukejte už někde vyhodit kotvu! Kdo chce maso, ať si ho přinese -já žádné nepotře-buju!" "Jestli potřebuješ maso nebo ne, Petere, je celkem fuk," opáčil tlustý, "ale co chceš jíst, když žádné nedostaneme?" "Co jiného než tebe, tlustého Hammerdulla, he! Nebo si myslíš, že se pustím do Pitta Holberse, na kterém není k nalezení nic kromě kostí a kůže?"

"Co tomu říkáš, Pitte, starý conne?" smál se Dick Hammerdull.

"Když myslíš, že se o sebe musí ta mořská štika postarat sama, dávám ti za pravdu, Dicku! Já nemám chuť se do něho zakousnout!"

"To bych ti taky zakázali Kdo se chce zakousnout do kormi-delníka Petera Poltera z Langendorfu, musí být úplně jiný chlapík

než hrom a peklo, podívejte se tuhle na zem! Tady někdo musel běžet - nevím, jestli to byl člověk nebo zvíře - když si tu trávu prohlídnete blíž, snad poznáte, co to bylo za tvora!"

"Egad, Pitte Holbersi," mnil Hammerdull" je to pravda, tráva je pošlapaná. Sestupme z koní!"

Dva lovci seskočili a prohledávali zem tak pečlivě, jako by na tom závisely jejich životy.

"Hm, starý Pitte, co tomu říkáš?"

"Co říkám? Když si myslíš, že to byli rudoši, Dicku, pak ti dávám za pravdu!"

"Jestli to byli rudoši nebo ne, je celkem fuk, pravdou však zůstane, že to nebyl nikdo jiný. Petere Poltere, slez ze sedla, aby tě nemohli zpozorovat z dálky!"

"Díky Bohu, lidičky, že jsme narazili na rudé pacholky! Aspoň jsem se na chvíli dostal z té koňské bestie!" odpověděl námořník s výrazem, jako by právě unikl smrtelnému nebezpečí. "Kolik jich tu bylo?"

"Pět, to je jisté! A že to byli zrovna Ogallalové, o tom taky není pochyb!"

"Jak to poznáš?"

"Protože čtyři z nich mají nově chycené koně. Zvíře pátého nám uteklo, když jsme je přepadli, a rudoši koně použili k chycení ostatních. Připravte se na boj! Musíme za nimi, abysme zjistili, co chtějí dělat."

Tři muži si pozorně prohlédli své zbraně a připravili je k boji, potom se vydali po stopách, z jejichž směru nemohli poznat účel přítomnosti Indiánů. Stopa je vedla k úzké, dost hluboké říčce, kterou museli rudoši přeplavat, neboť stopa na druhém břehu pokračovala.

Hammerdull se přikrčil mezi křoviska a velmi opatrně pozoroval kopcovitou krajinu naproti.

"Budeme je muset následovat i tam. Nemají v úmyslu nic dobrého, a když spočítám, že jsme jim -"

Nemohl mluvit dál, protože vzduchem zasvištělo laso, ovinulo se kolem jeho krku a strhlo jej na zem. Ostatním se nevedlo jinak, a než mohli pomyslet na obranu, byli omotáni hroznými řemeny. Nepřátelé se na ně vyhnuli, sebrali jim zbraně a spoutali je.

Kormidelník se bránil jako lev, avšak nebylo mu to nic platné, řemeny z bizoní kůže odolaly jeho síle a on sklídl pouze opovrhlivé úšklebky Indiánů. Dick Hammerdull a Pitt Holbers brali celou záležitost mnohem klidněji. Mlčeli a bez odporu se odevzdali osudu.

Vtom před ně předstoupil nejmladší z Indiánů. Vysoko vyčesané vlasy měl ozdobeny třemi orlími pery, z jeho ramen splývala dolů kožešina jaguára. Pozoroval je s hrozbou v očích, poté učinil pohrdavé gesto a začal:

"Bílí muži jsou slabí jako mláďata prérijního psa! Nedokáží roztrhnout svá pouta!"

"Co říká ten holomek?!" ptal se Peter Polter svých společníků, neboť nerozuměl jazyku Indiána.

Odpověď nedostal.

"Bílí muži nejsou lovci, nevidí, neslyší a nemají žádný rozum v hlavách. Rudí bojovníci je viděli přicházet, proto přeplavali vodu, aby je oklamali. Pak se vrátili zpět na tento břeh. Bledé tváře nemají mozek a teď leží na zemi jako ropuchy, čekající na ránu klackem."

"Tisíc hromů, řeknete mi konečně, co tu ten chlap žvaní, he?!" křičel kormidelník a snažil se bez úspěchu přetrhnout pouta.

Ti dva stále mlčeli.

"Bílí muži jsou zbabělí jako myši, neodvážejí se mluvit s rudým bojovníkem, protože se stydí jako -"

"Svaté krupobití, ptám se vás, co říká, vy lotři?!" řval Peter, rozzloben víc jejich nemluvností než postavením, do něhož se svou neopatrností dostali.

"Jestli něco říká nebo ne, je celkem fuk," prohlásil Hammerdull. "Nadáva ti, že jsi zbabělá ropucha, protože jsi byl tak neopatrný, že ses nechal chytit!"

"Zbabělá - ropucha - to říká? Jenom já? Nenechali jste se taky chytit? Počkejte, pacholci, poznáte Petera Poltera z Langendorfu! Nadával jen mně, jenom mně - hahaha! Počkejte, já jim dokážu, že jen já sám se jich nemusím bát!"

Pomalů k sobě přitáhl své šlachovité končetiny. Indiáni mezitím ustoupili kousek stranou, aby se tiše poradili, a tohoto pohybu si nevšimli.

"Jeden - dva - tři - hotovo, Dicku Hammerdulle, hotovo, Pitte Holbersi! Připlachtěte za mnou!"

Důvěra ve vlastní síly jej při této nadlidské námaze nenechala na holičkách. - Řemeny povolily. - Vyskočil, přitíhl se ke koni, vyšvihl se rychle do sedla a ujížděl pryč.

Pozoroval je s hrozbou v očích,...

Indiáni vůbec nepředpokládali útek zajatce za možný, navíc byly pohyby kormidelníka tak rychlé, že se mu podařilo dostat se dost daleko, než Indiáni sáhli po puškách. Kulky jej nezasáhly, proto dva rudoši vyskočili na koně, aby jej

pronásledovali, zatímco zbylí zůstali na stráži u zajatců.

Během celé události nezaznělo jediné slovo ani výkřik. Nyní přistoupil mladý Indián, který prve hovořil, opět k oběma zajatým lovcům a položil jim otázku:

"Znáte Sama Fireguna, bílého lovce?"

Tázání jej neuznali za hodná odpovědi.

"Znáte ho, je vaším náčelníkem. Znali jste taky Riccarroha, jehož krev byla prolita vašimi rukama! Dostal se do věčných lovišť, a nyní před sebou vidíte jeho syna, který chce pomstít otcovu smrt na bledých tvářích. On i další mladíci vytáhli za staršími bojovníky, kteří chtěli přepadnout ohnivého oře, ale našli jen mrtvolu svých bratrů. Chytili jsme uprchlým mužům nové koně a nyní dopravíme vrahy k mučednickým kůlům!"

Ustoupil poněkud zpět. Oba lovci byli připoutáni ke svým koním, aniž by kladli nějaký odpor, a poté se skupina rozjela přes říčku k lesu, táhnoucím se kolem kopcovitého obzoru. Tři Indiáni věděli, že si nemusejí dělat starosti o zbylé dva soukmenovce.

Byl večer a pod hustými korunami listnatých stromů plápolal malý oheň, obklopený kruhem Indiánů, kteří pozorně naslouchá pod hustými korunami listnatých stromů plápolal malý oheň, obklopený kruhem Indiánů,...

li vyprávění mladého náčelníka, jenž vzpřímeně popisoval zajmutí bledých tváří a pak připojil své návrhy.

Zdálo se, že jeho slova našla souhlas, což dokládalo mnohokrát opakované w Tostatních posluchačů. Potom před ně předstoupil jediný běloch, přítomný v táboře, a začal:

"Velký Duchu, otevři uši mých rudých bratrů, aby porozuměli všemu, co jim nyní řeknu!"

Několikrát si odkašlal a pokračoval:

"Sam Firegun je velký lovec, silný jako medvěd z hor a chytrý jako liška za kmenem borovice - ale je nepřítelem rudých mužů, jinž ukradl víc než sto skalpů. Zabil taky Riccarroha, slavného náčelníka Ogallalů, a pobil polovinu kmene. Když byl zajat, opět se osvobodil a unikl."

Učinil delší přestávku, aby posluchači mohli vstřebat význam jeho slov, pak hovořil dál:

"Sam Firegun má ve svém vřgavmu ukryto zlato z hor, a nikdo nesmí vědět, kde jeho skrýš leží. Je mým nepřítelem, proto jsem vzal své muže, abychom objevili jeho vřgavmu a zlato mu sebrali. Vtom jsme se setkali s našimi rudými bratry, spojili jsme se s nimi a dohodli se takto: oni získají krev a skalpy nepřátel, my pak jejich zlato. Nebesa nám však nebyla nakloněna, bílí muži byli kromě mne do jednoho pobiti a z rudých bojovníků se jen málo zachránilo. Zůstali jsme bez zbraní a koní, a kdybychom nepotkali mladé bojovníky kmene, kteří vytáhli, aby dokázali, že patří mezi skutečné bojovníky, nemohli bychom teď pomstít mrtvé a vzít skalpy našim nepřátelům. Pouze navrhuji jiný způsob, než o jakém mluvil mladý náčelník."

Kruhem posluchačů prolétl napjatý šum.

"Objevil jsem vchod do skrýše nepřitele. Obývá jeskyni, již protéká voda, která zakrývá stopy mužů i jejich koní. Mí bratři chtějí do skrýše vlézt v noci a zabít nepřitele ve spánku - ať však uváží, že Sam Firegun nezůstane bez hlídek a že dnes>jeden z jeho lidí unikl. Prozradí naši přítomnost. Proto navrhuji lepší cestu."

"Ať bílý muž mluví!" zaznělo.

"Voda, která vtéká do jeho vřgavmu, nezůstává uvnitř a vytéká opět ven - na místě, které jsem našel. Nyní k němu chci odvést mladého náčelníka, aby posoudil, zda se tudy dostaneme dovnitř. Zeptejte se zajatců, jestli o tom místě vědí!" Tento návrh byl přijat se všeobecným souhlasem. Kruh se rozdělil a náčelník přistoupil k zajatým zálesákům, kteří leželi nedaleko v poutech a s roubíky v ústech.

Slyšeli úplně každé slovo. Nápad nepřátelského trappera byl jistě oprávněný, ale o druhém vchodu do hidespotu netušil nic ani jeden z nich.

Skrýš Sama Fireguna byla tvořena jeskyní, kterou příroda zbudovala v nitru vápencové skály. Potok vyhloubil vchod do jeskyně a v její zadní části se hřmotně vrhal do hlubiny nitra hory. Podle mínění lovců se tam ztrácel. Tuto jeskyni objevil sám náčelník trapperů, zařídil ji jako úkryt, ale o případném druhém vchodu nikdy nemluvil. Tvrdil, zeje přístupná jen k vodopádu, dál nikoliv.

Zajatcům byly odstraněny z úst roubíky, potom je odvedli do kruhu, kde bílý trapper začal s výsledkem:

"Patříte k lidem Sama Fireguna?"

Hammerdull mu nevěnoval ani jediný krátký pohled, zato se obrátil na svého přítele:

"Pitte Holbersi, starý coone, co myslíš, měli bysme tomu zrádnému lumpovi odpovědět?"

"Hm, jestli myslíš, že se nemusíme bát nebo stydět, Dicku, tak mu strč několik svých slov do uší!"

"Jestli mu je tam strčím nebo ne, je celkem fuk, ale skutečně by si mohl myslet, že jsme strachem před ním a jeho Indsmány ztratili řeč, proto mu radši něco pošeptáme."

Trapper zachoval při slově lump klid a teď jen zopakoval otázku:

"Patříte k Samovi Firegunovi?"

"Yes, zato vy k němu nepatříte, protože colonel má kolem sebe rád jen poctivé muže!"

"Nadávejte, jak chcete, pokud si myslíte, že vám to prospěje. Nemám nic proti tomu. Jak se jmenujete?"

"Kdybyste před dvaceti roky přeplul Mississippi a kdybyste dalších čtyřicet let hledal, pak byste snad potkal někoho, kdo by vám mohl říct, jak se jmenuju. Dneska je už pozdě."

"Jak chcete! Máte v hidespotu zlato?"

"Mnoho, velice mnoho, každopádně víc, než si odtamtud odnesete!"

"Kde je ukryté?"

"Kde je ukryté, je vlastně fuk, stačí ho najít."

"Kolik mužů má vaše společnost?"

"Tolik, že každý z nich vám může posvětit na cestu domů!"

"Jaký Indián pomohl vašemu colonelovi z pout?"

"To vám můžu říct, jmenuje se zhruba Vinnetou."

"Apač?"

"Jestli je to Apač nebo ne, to je celkem fuk, ale asi to byl právě on."

"Kolik východů má vaše skrýš?"

"Tolik, kolik v ní je mužů."

"A to je?"

"Pro každého z nich právě ten jeho, vid', Pitte Holbersi, starý cooneir

"Když myslíš, Dicku, nemám nic proti tomu!"

"Popište mi jeskyni!"

"Prohlídněte šiji sám, to se vám bude lip hodit!"

"Well, jak chcete! Mohli jste si ulehčit své postavení, ale vybrali jste si opékání u mučednických kůlů! Budete odvedeni do vesnice Ogallalů, a co se tam stane, si jistě umíte domyslet!"

"Chachacha! Jestli budeme upečení u kůlů, je celkem fuk, protože zatím jsme ještě tady, a vy byste si měl dát pozor, abysme vás nenaklepali, aby vás oheň opékal rychleji, až se karta obrátí!"

Trapper se odvrátil.

"Mí rudí bratři ať tyto blede tváře pořádně spoutají a střeží je lip než dosud. Zaslouží smrt u mučednických kůlů!"

Hammerdull s Holbersem byli spoutáni ještě silněji a opět odneseni stranou. Oheň hořel, avšak byl přikrmován tak skromně, že pach kouře byl cítit jen na několik kroků. Večerní soumrak, který ještě před okamžikem prosvítal hustými korunami pralesních velikánů, už zmizel. Nastala tma, zde tak neproniknutelná, že jedině cvičený zrak Indiána či westmana mohl rozeznat nejbližší předměty.

Trapper a mladý náčelník Indiánů vyrazili. Rudoch stál před první ozbrojenou výpravou, a třebaže to na sobě podle zvyklostí nedával znát, žhnul touhou přinést důkaz, že si zaslouží být počítán mezi dospělé bojovníky.

Kráčel tiše za bělochem. Cesta, na níž trapper přes neproniknutelnou tmou nezabloudil, vedla přímým směrem napříč pralesem, mezi obrovitými kmeny tisíciletých buků a dubů, dokud se nedostali k potoku, který opatrně sledovali proti proudu.

Po nějaké době se dostali k místu, kde potok vytékal z paty kopce. Celé místo bylo obklopeno hustými křovinami.

Trapper roztáhl roští na strany a zmizel uvnitř. Indián jej následoval. Dostali se do nízké přirozené štoly, jejíž dno tvořilo koryto potoka, jehož vodou se začali pomalu plížit kupředu.

Cesta byla dost namáhavá a těžká. I trapper tudy šel poprvé, neboť zatím se dostal pouze ke vstupu do štoly. Klopýtali asi půl hodiny nitrem kopce, překonávali peřeje a lezli mezi kameny, dokud

Kráčel tiše za bělochem.

nezaslechli tiché dunění, které s každým krokem sílilo a nakonec se změnilo v rachot, který mohl přehlušit i nejsilnější výkřik člověka.

Stáli pod vodopádem potoka a nad nimi ležel hideshow Sama Fi-reguna. Aby se tam dostali, museli by překonat hluboký kotel, který si zde voda vyhloubila. Pokud byl vodopád používán jako tajný východ, muselo zde být nějaké zařízení, s jehož pomocí se lidé dostávali dolů.

Trapper ohmatával stěny kolem - očekávání jej neklamalo, zachytil dvojité lano, schopné unést i značnou zátěž. Bylo spletené z tenkých pramenů a opatřené množstvím uzlů, takže člověk nepotřeboval příliš námahy ke šplhání nahoru nebo dolů.

Chtěl říci průvodci o svém nálezu, avšak to nebylo možné kvůli hluku. Proto položil jeho ruku na nalezené lano, pak vyzkoušel jeho pevnost a začal pomalu šplhat nahoru.

Indián jej následoval.

Pro nezasvěceného to bylo velice nebezpečné, ale i pro westmana nebylo snadné šplhat po laně kolem vod potoka, které jej v prvním okamžiku promočily na kůži. Navíc rachot v tomto úzkém prostoru doslova ohlušoval. Pod nimi značná propast a nad nimi výtečně ozbrojený nepřítel - a přitom měli stále šplhat výš! Nezalekli se však - jeden z touhy po zlatě, o jehož množství v jeskyni se vyprávěly pohádky, a druhý z mladistvé touhy po hrdinství.

Šťastně překonali nebezpečí a nahoře vstoupili opět do pevného koryta potoka. Hluk vodopádu jim znemožňoval prozkoumat prostor před nimi sluchem, a tak tápali pomalu kupředu, dokud rachot napřestal v tiché šumění. Tu se trapper zarazil, měl dojem, jako by zaslechl lidské hlasy. Vytáhl nůž a uvolnil revolver, zabalený kvůli vodě do voskovaného plátna. Poté se plížil dál, následován bojechtivým Indiánem. Hlasy sílily a získaly na srozumitelnosti.

"Damned, ty řemeny mi vnikají do masa, jako by byly utkány z ostří nožů! Ať vezme čert Sama Fireguna i celou jeho zálesáckou společnost!"

"Říkám ti, abys nenadával, protože nám to nepomůže. Sami jsme si tohle postavení zavinili! Kdybysme lépe hlídali, nikdy by nás tak ostudně nedostali! Vinnetou je hotový ďábel, colonel je obr a taky ostatní jsou muži, kteří se umějí ohánět zbraněmi. Ale máme jednu útěchu: nezabijou nás, a to nám dává naději. Jednou mě rozvážou, a pak, sacr 'e bleu, pak s nimi zúčtuju a -"

"Sander - master Sander, jste to vy?" zazněla tichá otázka z pozadí prostoru, v níž leželi spoutaní Latour a Latrier.

"Kdo je tam?" šeptal tázaný překvapeně.

"Nejdřív řekněte, kdo jste!"

"Heinrich Sander a Peter Wolf. Ležíme tu zajati a spoutáni. Naši nepřátelé sedí daleko vepředu a nemůžou nás slyšet. Kdo jste?"

"To se hned dozvíte. Ukažte mi vaše pouta, já vás opatrně osvobodím!"

Stačilo několik pohybů nožem, aby zajatci byli zbaveni řemenů. Čtyři muži si začali rozumět už po prvních slovech.

"Jak jste se dostali do jeskyně?" ptal se Latour poněkud udiveně. "Vždyť sahá jen k vodopádu!"
"Ovšem pro hlupáka, který neumí přemýšlet! Já jsem šel do hloubky a rychle jsem přišel starému Firegunovi na zoubek! Voda přece nemůže mizet uprostřed kopce!"
"Ach!"
"Musí vytékat ven!"
"Samozřejmě! Já na to vůbec nepomyslel."
"Našel jsem odtok a ostatní taky."
"Dál, dál!" naléhal Latour.
"Stranou od vodopádu visí lano. S jeho pomocí se člověk dostane do klidnější vody a potom dál ven na svobodu. Chcete se mnou?"
Latour se na chvíli zamyslel.
"Rádi bysme, ale nejde to."
"Proč ne? Bojíte se šplhání?"
"Pchá! Po takových lanech jsme jistě lezli víckrát než vy - ale když půjdeme s vámi, uškodíme sobě i vám!"
"Jak to?"
"Určitě bude lepší, když nás znovu svážete a necháte tady, dokud se nevrátíte s Indiány."
"Nemyslel jsem, že se vám tady tolik líbí!"
"Kdybych se musel bát o život, samozřejmě bych tu nezůstal ani chvíli. Pomyslete však, kolik zlata tu leží! Pokud přijdou předčasně na náš útěk, bude vše ztraceno a oni nám připraví přivítání, z něhož nám dojde dech i rozum!"
"All devils, to je pravda! Na to jsem nepomyslel. Potřebujeme několik hodin času, než se dostaneme zpátky, a během té doby by se mohlo stát něco nemilého. Máte skutečně tolik odvahy, abyste tady počkali na náš společný příchod?"
"To je zbytečná otázka - akorát doufám, že se na nás ne-vykašlete!"
"Ani nás nenapadne! Rudí gentlemani si musí s touto společností vyjasnit nějaké věci, a já nejsem tak hloupý, abych tu nechal ležet tolik krásného zlata!"
"Dobře, znovu nás svažte!"
"Pojďte sem! Pouta moc neutáhnou a pro případ nouze vám tu nechám ještě nůž, kterým si můžete pomoci. Tak, je to, a my jdeme!"
Odvážní muži se stáhli neslyšnými kroky. Zajatci se uvelebili na dřívější místa - už se cítili mnohem lépe než před několika okamžiky. Zatímco se odehrávala uvnitř hidespotu tato příhoda, malý Bili Potter se opíral o kmen stromu před vchodem do jeskyně a naslouchal do dálky. Převzal stráž a musel se starat o bezpečnost celé lovecké společnosti. Vtom zaslechl čvachtání, jako by se někdo pohyboval rychlými kroky v potoce. Vrh se na zem, aby lépe rozeznal přicházejícího, aniž by sám byl spatřen. Vetřelec zůstal stát nedaleko a pokoušel se proniknout zrakem noční temnotou.
"Háve care pozor, zdá se mi, jako by na palubě nebyla žádná stráž!"
"To jsi ty, Petere Poltere?!"
"No, a kdo by to měl být, když ne Peter Polter z Langendorfu, he? Koho sem colonel vlastně postavil? V té tmě člověk nerozezná ani vlastní příď!"
"Kdo jsem? Hihhihi, nezná Peter Polter Billa Pottera a nestojí od něho jen dvě stopy vedle bílého ořešáku? Kde jsou ostatní?"
"Jací ostatní, starý scout?"
"Nuže, Hammerdull a Holbers! A jak je to s masem, které jste jeli udělat?!"
"Maso si vyzvedněte sami a tlust'ocha s dlouhánem k tomu! Všechno najdete venku u Indiámů, dole při řece -jestli mezitím neodpluli o kousek dál."
"Indiáni - na řece? Co to má znamenat?!"
"To znamená, že nemám čas se tu s tebou vybavovat!" odušil kornidelník. "Musím dovnitř ke colonelovi, a od něho se dozvíš další!"
Otočil se ke vstupu do jeskyně, kde seděli lovci u ohně. Sam Firegun hned poznal přichozícího.
"Takže zase tady, kornidelníku? Ostatní se zřejmě zdrželi při děláni masa?"
"Jo, rudého masa, sir! Jsou zajati a budou určitě zastřeleni - pověšeni - nebo sežráni! Mně je to ega!"
Muži vyskočili.
"Zajati? Kým? Vyprávěj!"
"Ať se stane! Ale podejte mi lok a pár soust z té věci támhle! Plachtil jsem jako vlajkový člun a teď skřípu ve všech spárách jako vrak, který ztratil stěžně! Ať mě vezme čert, jestli ještě někdy vlezu do téhle nehostině pustiny a posadím se na záda bestie, která mě nemá ráda a plaší se, takže vždycky ztratím kus cesty a pak ho musím půl hodiny hledat a dohánět! Kdyby ten dobytek sám nevyčítal hidespot, plachtil bych dalších deset let venku po trávě!"
Podali mu žádané a on začal se zprávou, která mezi muže vnesla obrovské rozčilení, ačkoliv je mlčenliví a na slova skoupí lovci nedávali najevo, jak by člověk očekával.
"Hammerdull a Holbers byli zajati?!" opakoval colonel. "Musí být osvobozeni - pokud možno co nejdřív, protože Ogallalové s nimi jinak udělají krátký proces!"
"Výrazíme tedy hned!" mluvil Treskow, který si velice oblíbil oba originální trappery.
"Ano," souhlasil Wallerstein, "musíme ihned vyrazit, nebo Indiáni získají náskok, který už nikdy nedohoníme!"
Sam Firegun se usmál.
"Přesto budeme muset počkat do rozbřesku, neboť v této tmě je nemožné najít stopy. Neumím si představit, že by nás hodný kornidelník dokázal dovést k vodě, kde byli přepadeni!"
"Já -? K vodě -?" zvolal Peter Polter zlostně. "Co je mi do nějaké ubohé vody, kde jsme prodělali tak špatné

ztroskotání?! Nechám se rozříznout shora dolů, jestli umím říct, zda ta kaluž leží vlevo nebo vpravo odtud! Nemám kompas ani proudovou šňůru, abych se orientoval, tlust'och s dloubaným mě táhli ve vleku, takže jsem nemusel kreslit mapu a starat se o kurz, kterým jsme plachtili! A potom se mnou ta bestie vyrazila, že mě přešel zrak i sluch! Tak co bych měl vědět o vaší vodě? Dejte mi s ní pokoj!"

"Hihihihi!" smál se malý Bili Porter, který vstoupil. "Ten vel- | ký člověk si jezdí po prérii sem i tam a ve skutečnosti ani neví, S| kde vlastně byl! Budeme muset sledovat jeho stopy, abysme se dostali na stopu rudochů! Není to veselé, he?!"

"Nechceš držet zobák, mřňavá přišero?!" zahřměl na něho koř- I midelník, rozzlobený urážkou, "protože když budu stát na palubě f dobré lodi, vím přesně, kde jsem, zato v téhle prerii a na zádech takové morové obludy je člověku tak špatně na duši, že si ani za;

nic nevzpomene ani na svůj vlastní rozum! Jestli chceš mít ty rudé lumpy, tak si je najdi sám! Já proti tomu nic nemám!"

"Myslím, že nemusíme sledovat ani stopy kormidelníka, ani stopy Indiánů," přerušil Firegun jejich spor. "Tito mladí Ogallalové sledovali své bojovníky s touhou po činech a našli jen jejich mrtvoly. Nyní prahnou po pomstě. Určitě si našli skryté tábořiště, kam teď odvedou oba zajatce. Budou se jich vyptávat na hidespot, ale Hammerdull a Holbers radši zemřou, než aby něco prozradili. Pro Indiány by bylo nemožné nás objevit, ale mám dojem, že někteří Indiáni již něco tuší a vynasnaží se, aby nás uprchlý kormidelník nemohl varovat. Z toho usuzuji, že jsou již někde na cestě, a můžeme je čekat, aniž bysme je museli nejdřív hledat. Stráž se vrátí na místo a bude zesílena, my ostatní se připravíme k boji. Nuže, zhasněte oheň před jeskyní, boy s, pochoďně uvnitř mohou klidně hořet dál. Já se podívám na naše zajatce."

"Půjdu s tebou, strýčku," prohlásil Wallerstein, "mám spoustu důvodů se přesvědčit, že nemohou uniknout."

Vzal ze stěny jednu zapálenou louč a svítil na cestu colonelo-vi, jenž šel napřed.

Došli k zajatcům a colonel na ně vrhl zkoumavý pohled. Neuniklo mu, že vápenná podlaha je trochu měkkí -jedině následkem vlhkosti. Přes jeho tvář přelétl záblesk překvapení, ovšem nepozorovatelný, neboť zář pochoďně na něho dopadala jen ze strany.

"Vseje v pořádku - pojd!" prohlásil klidně a vracel se zpět, následován synovcem.

Jakmile se však vrátil ke svým mužům, svolal je kolem sebe polohlasným zvoláním.

"Poslyšte, boys, hádal jsem správně! Indsmani nejsou jen na cestě, dokonce pronikli i do hidespotu\"

Úlek a údiv se objevil na tvářích přítomných - ruce všech sjely k nožům a revolverům.

"Musím vám sdělit tajemství, které jsem kvůli všeobecné bezpečnosti zatím zamlčel. Naše jeskyně má totiž ještě jeden východ."

"Ach!" zaznělo kolem.

"Našel jsem ho stejný den jako jeskyni. Voda potoka padá do hlubiny, kde si vymlela kotel, z něhož proudí ven z nitra kopce. Podél vodopádu jsem připevnil dvojité lano, spustil jsem se dolů

a podél vody jsem se dostal ven z kopce. Lano tam visí dodnes a je v dobrém stavu. Když jsem byl zkontrolovat zajatce, našel jsem u nich mokré stopy - pohled na muže mi prozradil, že jejich pouta byla povolena."

"Jak je to možné?" otázal se Treskow. "Spoutal jsem je tak, že mohli být uvolněni jedině s cizí pomocí."

"Indiáni vyslali zvědy a někomu z nich se podařilo objevit skrytý východ. Vnikli dovnitř, vyšplhali nahoru a objevili zajatce. Uvolnili jim pouta a pravděpodobně jim nechali nějakou zbraň. Poté se vrátili, aby přivedli ostatní."

"Proč nevzali Latoura a Jeana Latriera hned s sebou?" zeptal se Wallerstein.

"Protože pak by bylo vše prozrazeno. Jistě bychom přišli na jejich zmizení před příchodem Indiánů. Teď musíme ty nebezpečné muže zneškodnit tím, že je opět pořádně spoutáme. Kupředu, synovce, půjdeme napřed a ostatní přispěchají za námi, aby se mohli na zajatce vrhnout, kdyby se chtěli bránit. Musíme zabránit pro-lévání krve."

Během tohoto rozhovoru byla v jeskyni vedena ještě jedna tichá rozmluva.

"Jeane, viděls jeho pohled?" zeptal se Latour šeptem, když se Firegun s Wallersteinem vzdálili.

"Jaký pohled?"

"Který colonel vrhl na podlahu."

"Ne, nedíval jsem se na něho."

"Všechno zjistil."

"Vyloučeno! Odešel úplně klidně."

"To byla chytrá přetvářka. Všiml si stop, které zde zanechal lovec s Indiánem, což přede mnou nedokázal zatajit.

Zvláště mu to zaškubalo v obličejí. Potom vrhl krátký, ale ostrý pohled na naše pouta, a jeho slova mi potvrdila, že všechno prohlédl."

"K čertu! Co kdyby odešel jen proto, aby přivedl lidi a znovu nás pořádně svázal? To by bylo k zbláznění!"

"Určitě je přivede!"

"Pak se budu bránit do poslední kapky krve! Jestli nás znovu spoutají, je po všem - zastrčí nás do jiné díry a přivítají Indiány na našem místě!"

"Jasně! Obrana je nutná."

"Jak to?"

"Byla by zcela zbytečná, neboť by nás přemohli. Nejjednodušší cesta k naší záchraně je prostě útěk."

"Ale co když se mýlíte, kapitáne, co když si ten starý vůbec ničeho nevšiml?"

"Na tom nezáleží, protože by sem už před příchodem Indiánů nepřišel. Náš útěk by nebyl objeven a plán přepadení prozrazen. Já jdu, slyšel jsem, kudy se máme vydat. Rychle, Jeane, než bude pozdě!"

Zvedli se ze země a osvobodili se od řemenů. Potom následovali tok potoka a po delší cestě dorazili k vodopádu, kde po krátkém hledání našli lano, po němž se spustili dolů. Dole v kotli La-tour nejprve ohledal úzké skalní stěny nohama a

našel nízký otvor, jímž se valily odtékající proudy vody. Skokem se přenesl na druhou stranu a přitáhl k sobě lano, aby průvodci ukázal směr. Pro oba uprchlíky to byl nebezpečný okamžik, poněvadž si kvůli hluku vodopádu nemohli nic říci, přesto se jim však odvážný podnik podařil a oni v předklonu čvachtali vodou, aby se po několika minutách dostali ven, třebaže úplně promočení.

Tady se chvíli protahovali a vydýchali se po prodělané námaze. Potom Latrier prohlásil:

"Musíme tu počkat na příchod Indiánů."

"To nejde. Colonel nás bude pronásledovat, jakmile zjistí, že jsme utekli. Musíme pryč!"

"Nevíme, kde Indiáni táboří!"

"To nevadí. Nemusíme se vzdalovat, jen si najdeme poblíž skryš, kde počkáme na další události."

"To by šlo, kapitáne. Ostatně kdybysme narazili na rudochy, museli by směř zase zpátky, a do toho se mi vůbec nechce! Každopádně bude rozumnější, když za nás vyjedí oheň, a my se jen postaráme, abychom se dostali praktickým způsobem ke kaštanům!"

"Mám stejný názor. Pojd'!"

Pronikli o několik kroků hlouběji do křoví a skryli se v hustých větvích. Bez pohybu čekali, naslouchající do ticha noci. Vtom zaslechli tichý hluk, jako by šustil drobný hmyz.

"Indiáni!" šeptal Latour.

...skryli se v hustých větvích.

Nemýlil se. V čele s bílým lovcem a synem náčelníka Riccar-roha se plížili jeden za druhým v dlouhé, opatrně se sunoucí čáře. Před skrytým východem zastavili a krátce se poradili, potom jeden po druhém mizeli v úzké štole a jen dva muži zde zůstali na stráž.

Uběhla dlouhá, dlouhá doba. Obloha, jež dosud byla k nerozeznání od listové střechy lesa, se nyní začala odrážet - zprvu se vynořily ze tmy jednotlivé kmeny, později i nejmenší větve a větvičky. Tu i tam se vznesl probouzející se pták s hlasitým křikem noc začala uhýbat dnu, nad krajem se sneslo svítání.

Indiáni stáli bez pohybu na stráž přímo u výtoku potoka ze skály. Určitě byli velice netrpěliví kvůli velkému zpoždění jejich sou-kmenovců, avšak žádný sval v mladistvých bronzových tvářích neprozradil, co si myslí. Od raného mládí si museli přivyknout na sebeovládání a přemáhání i těch nejsilnějších pocitů. Připomínali dvě sochy, opírající se o dlouhé indiánské pušky.

Tu zazněly současně dva výstřely a oba strážci klesli na zem, střeleni přímo do hlav. Ve stejném okamžiku se vedle nich napřímily dvě postavy, jež nepozorovaně vyšly z vodní brány. Byl to Sam Firegun a malý Bili Potter.

"Hihihi!" smál se malý lovec, "ti mladíci vylítli příliš brzo z hnízda a nestihli se naučit otvírat oči a uši! Vidíte, colonele, že jsem měl pravdu! Zapomněli smazat stopy a my můžeme klidně najít jejich tábor, kde přikolíkovali tlust'ocha a dlouhána!"

"Odvážíš se jít sám do jeskyně a vyšplhat po laně, Bille?"

"Proč ne? Nebo si myslíte, že Bili Potter se bojí pár kapek vody, které bude muset spolknout?"

"Tak se vrať zpátky a přiveď sem ostatní kolem kopce. U vchodu stačí běžná stráž, neboť okolí je čisté. Já půjdu napřed po stopách. Pospěšte si, ať mne dohoníte!"

Malý trapper zmizel se souhlasným úšklebkem v díře a Sam Firegun začal sledovat stopu. Ta byla tak zřetelná, že se nemusel příliš namáhat a jen zběžně ji pozoroval zároveň s okolním terénem. Proto unikly ostrovtipnému muži stopy, které zde zanechali oba noční uprchlíci. Záhy již zmizel mezi stromy lesa.

Uběhla delší doba.

"Nebylo by lepší, kapitáne, kdybysme ho tajně sledovali?" otázal se Jean Latrier. "Jestli chceme tajně zmizet, budeme v každém případě potřebovat nějaké koně, a tedy se musíme zmocnit zvířat rudochů."

"To v žádném případě nepůjde. Za chvíli tady budou lovci a pak by objevili naše stopy."

"Co nám brání v tom, abychom starého lovce zneškodnili? Nůž přece máme!"

"Jeane, už jsme leccos dokázali, ale westmani nejsme. Colonel má tak jemný sluch, že bysme se k němu nedostali. Navíc má převahu ve zbraních. Ale i kdyby se nám podařilo správně ho bodnout a dostat se ke koním, po několika minutách bysme měli za zády zuřivou loveckou hordu."

"Když bude po starém, nemusíme se ostatních bát! Bláznivý kor-midelník, zlatník, policejní špeh - nikdo z nich se v préríi nevyzná, takže by byli -"

"A ten apačský náčelník Vínnetou?" přerušil jej náhle Latour v hovoru.

"K čertu, ano, na toho jsem si nevzpomněl. Chez dieu, ten by byl schopen nás chytit a umlátit tomahavkem! Ale co dělat? Nemůžeme tu ležet celou věčnost!"

"Tvoje myšlenky dneska za nic nestojí, Jeane! V hidespotu leží hromada zlata!"

"No a?"

"Zlato potřebujeme!"

"Máme Sama Fireguna poprosit, aby nás jím poctil?"

"Pitomost! Budeme ho mít!"

"Kdy?"

"Až trappeři odejdou."

"A jak?"

"To je tak snadné. Nebo tě nic nenapadá, Jeane?"

"Vždycky mě něco napadá, teď dokonce i to, že jsme se dostali do velice nepříjemného postavení."

"Z něhož se rychle dostaneme."

"Jak?"

"Počkáme, až lovci zmizí."

"A pak?"

"Pak," šeptal Latour, i když nablízku nebyl žádný slídl, "pak se vrátíme zpátky stejnou cestou, kterou jsme přišli."

"K čertu! Do jeskyně?"

"To se rozumí!"

"A necháme se zabít!"

"Nebo taky ne. Vždyť jsi slyšel, že na stráži zůstane jen jeden lovec. Ten bude stát u potoka daleko před jeskyní a vůbec si nás nevšimne."

"Ach - správně! Colonel udělal velkou chybu, že nepostavil stráž blíž a taky tady."

"Jistě. Vrátime se zpět do jeskyně."

"Vrátime se zpět do jeskyně," opakoval sluha, jemuž se nové dobrodružství začínalo líbit.

"Budeme hledat zlato -"

"Zlato -?"

"Sebereme ho a -" A?"

"n.."

"Opatříme si zbraně, protože v hideshowu najdeme dostatek nožů i pušek."

"To je pravda, mají tam hotovou zbrojnicu."

"Potom probodneme strážce."

"To je nutné!"

"Vezmeme si dobré koně."

"Kde jsou zvířata, kapitáne?"

"To ještě nevím, ale určitě je tady někde poblíž najdeme. Lovci chodí kolem potoka, takže zřejmě u něj musí mít nějaké místo, kde je shromažďují. Prohlédáme pozorně břehy a určitě koně najdeme."

"A pak?"

"Pak vyrazíme pryč. Kam, to se uvidí, ale každopádně k Mississippi. Tamní vesnice neleží daleko a my v nich budeme mít možnost vyměnit kov za peníze. Myslím, že když teď ukážeme trochu odvahy, budeme už jednou provždy -"

Zarazil se uprostřed řeči. Zapraskání, které sem proniklo ze strany, jej přinutilo zmlknout.

Ozvaly se lehké kroky. Bili Potter prošel mezi keři a za ním kromě jediného strážce všichni obyvatelé hideshowu. Ani Vinnetou nechyběl. Bez meškání sledovali stopu, kterou jim Sam Firegun zanechal. Ukrytí uprchlíci bezděčně zadrželi dech - jediný ostrý pohled Apače by si mohl všimnout jejich nočních stop. Nebezpečí naštěstí pominulo, neboť Vinnetou se spoléhal na trappery vpředu a nestaral se o zem.

"Grace á dieul" prohlásil Latour, když praskání větviček odeznělo. "Teď bylo ve hře všechno, a třebaže jsem mokrá až na kůži, potil jsem se jako v parní lázni!"

"Přišel čas - akorát musíme být velice opatrní a zahladit za sebou každou stopu."

To pro ně bylo tak namáhavé, že uplynula značná doba, než zmizeli v korytu potoka. Znali cestu, kterou už jednou absolvovali, a přes drobné potíže se dostali šťastně nahoru. Latour, šplhající za svým pánem, se právě pustil lana a našel pevnou půdu pod nohama, když jej Latour zadržel. Dostali se totiž k velké hromadě ležících lidských těl. Hmatem se přesvědčili, že to jsou zabíjení Indiáni. Kráčeli přes mrtvolky a dostali se do jeskyně, kde K ?i H před nedávným v poutech. Nyní již mohli spolu hovořit,

Latour se otřásl.

"Brr, kapitáne, ti ubožáci byli jeden po druhém tiše odpraveni, jak lezli nahoru. Štěstí, že jsme se schovali, protože jinak bysme museli s nimi a stihl by nás stejný osud."

"Teď nemáme čas na podobné úvahy! Kupředu, Jeane - nejdřív ke zbraním!"

Hlavní prostora jeskyně se rozbíhala v několik krátkých chodeb, končících nevelkými komorami. Jedna z nich byla doslova nacpána různými zbraněmi a náradím, které si žádá život v prérii. Ani střelný prach a formičky na kulky zde nechyběly. Muži našli také dostatek potravin a jiných zásob v sousední komoře.

Nejdřív se zásobili vším potřebným, potom začali hledat ukryté bohatství.

Veškeré jejich snahy v této souvislosti byly marné, drahocenný čas míjel a jejich hledání bylo stále povrchnější, aniž by ovšem něco objevili.

"Mají zlato výtečně ukryté," prohlásil Latour, když se dostali k poslední neprohledané komoře. "Ale i kdybysme kov objevili, jak bysme ho odtud dostali? Je velice těžký a já nevím, co bychom si počali, Jeane."

"Naložíme ho na náhradního koně."

"To by byla jediná možnost, která by však velice zpomalila náš útěk. Podívej, tohle musí být zvláštní místnost colonelal!"

Stěny místnosti byly ověšeny bezpočtem vyčiněných kůží, které tlumily vlhkost, pak zde stálo několik hrubých křesel a beden, po nichž hledající lačně skočili. Také v nich nebylo ani památky po zlatu, obsahovaly pouze šaty a podobné věci. Oblečení bylo vyházeno na zem - a tu Latour vykřikl radostí. Našel starou, ohmatanou náprsní tašku, pečlivě zabalenou v látce a ukrytou na dně jedné z beden.

"Zlato to není, ale snad to bude mít cenu!"

Vrátil se zpět do největšího prostoru jeskyně, protože tam bylo víc světla, a otevřel peněženku.

"Co je tam, kapitáne?" zeptal se sluha napjatě.

"Nic, vůbec nic, taky tady jsem se zklamal!" odpověděl tázaný klidně, ale v jeho nitru to mocně bouřilo.

Obsahovala totiž několik velice cenných depozitních listin. Sam Firegun uložil množství zlatého kovu v několika bankovních domech a nechal si částky deponovat na těchto papírech. Majitel je mohl v kterékoliv bance vyměnit za

peníze. To ovšem sluha nepotřeboval vědět.

Latour přelétl několik částek, uvedených na listinách, a vyrazil ze sebe nekontrolovatelný výkřik překvapení, při pohledu na další papír.

"Co je, kapitáne?"

"Ach - och je mi všechno jasné!"

"Co?"

"Naše zatčení lovci."

"Jak to?"

"Clairon nás prozradila."

"Clairon - -? Není možné!"

"A přece! Tady je lístek, který napsala a dala colonelovi - nebo jej po někom poslala."

"Co tam stojí?"

"Že - že no, všechno potřebné, aby nás zničila!"

"Kdy to udělala?"

"Při přepadení vlaku Ogallaly, jinou možnost si prostě neumím představit. Cestovala ve vlaku a zůstala v kupé, když ostatní vystoupili. Okolnosti jí přály, navíc žádný z úředníků neměl důvod mluvit o cestujících. Vtom si mne všimla, poznala mě a napsala lístek, který odevzdala lovcům. Pak pokračovala v cestě zatracená práce, vlak jel přece západním směrem, takže odjela se zlatem, které mi ukradla! Každopádně zamířila do Kalifornie. Víš co?"

"No?"

"Musíme za ní!"

"Do Kalifornie?"

"Ano."

"Souhlasím. V našem postavení je vlastně lhostejné, kam půjde, kapitáne, myslím, že strážce jde dovnitř! Asi jsme byli trochu hluchí."

"Přichází vhod. Zpátky za roh!"

Muž nepochybně zaslechl nějaký zvláštní zvuk, neboť vstoupil do jeskyně, vrhl opatrný pohled po prostoru a poté zamířil směrem, kde ležely mrtvoly Indiánů. Nedošel daleko. Latour se nehlučně vyhoupl za roh a vrazil mu nůž zezadu do srdce, takže zasažený se svalil s lehkým zachroptěním na zem.

"Teď rychle pryč!"

Svižnými kroky opustili jeskyni, jež jim byla tak osudná. Sledovali potok a po chvíli se dostali k místu, rozdupanému koňskými kopyty. Uprostřed tohoto prostranství rostlo ze země husté křoví, v němž po bližším pátrání objevili jakousi branku. Pronikli jí a pokračovali po úzké stezce mezi keři, jež je dovedla k nevelké mýtině, zarostlé trávou, na níž se pásli koně lovců. Neztráceli čas, rychle nasedli a na dobrých koních ujížděli pryč.

Latour dbal na jejich bezpečí mnohem pečlivěji než dřív. Nemusel si chránit jen život, nýbrž i bohatství, k němuž se tak nenadále dostal. Navíc jej hnala myšlenka dosáhnout Clairon, a tento cíl jej bičoval k nejvyšší námaze. Snad se jim podaří uniknout rozzuřeným trapperům, kteří za nimi vyrazí, jakmile objeví jejich útěk.

KAPITOLA SEDMÁ - V San Francisku

Na samém konci San Franciska, kde poslední domy města vyhlíží do přírody, přijížděli po cestě dva muži na koních.

Zvířata patřila k dobré rase, třebaže byla velice unavená a sotva se ploužila.

Také jezdcí vypadali jako lidé, kteří si už delší dobu nedopřáli požitky civilizace. Vousy jim splývaly až na prsa a neudržívané vlasy jim sahaly pod ramena. Klobouky se širokými krempami bez tvaru zastíňovaly jejich obličej, kožené šaty se zdály být sešité z vyschlé a polorozpadlé stromové kůry, ale i celé jejich vzezření vypovídalo o překonaných útrapách a strastech.

"Konečně - grace á dieu!" nadechl se první z nich hluboce. "Jsme tady, Jeane, a myslím, že je konec útrapám!"

Druhý smutně pokýval hlavou.

"Promiňte, kapitáne, jestli nesdílím vaši důvěru! Budu se cítit bezpečně, až budeme stát na pevné palubě, která se bude houpat aspoň několik mil na otevřeném moři. Ať mě vezme čert, jestli nám colonel a jeho muži nevisí za patami!"

"Snad, ale není to pravděpodobné. Vodili jsme ho za nos, takže si musí myslet, že jsme se vydali přes horský předěl do Britské Kolumbie. Tu obrovskou okliku jsme nedělali marně."

"Přál bych si, abyste se nemýlili! Já prostě těm prokletým trap-perům nevěřím a považuju za nejlepší dostat se co nejrychleji na palubu nějaké dobré lodě, která nechce nic slyšet o této nešťastné zemi!"

"Tak rychle to nepůjde, Jeane! Nebo jsi už zapomněl, co nám provedla?"

"Ta se umí postarat, aby na to člověk nezapomněl! Ale skutečně věřte, že jela vlakem z New Yorku do San Franciska, aby tu zůstala? Nepochybně už dávno odplula."

"Nebo taky ne. Cestou jsem totiž dostal nápad, který stále dotírá a nechce se mě pustit."

"Smím ho slyšet, kapitáne?"

"Proč ne! Víš, kde teď trčí naše rHorrible?"

"Jasně, vždyť jsme se na ni v New Yorku dostatečně vyptali."

"Nuže?"

"Křížuje vody západního Isthmu."

"Správně! Věříš, že jsme se na ni ptali jen my?"

"Áááh!" protáhl Jean, neboť začal rozumět myšlence svého pána.

"Rozumíš mi? Visí na té lodi víc než já. Dal bych levici, kdybych mohl dostat l'Horrible zpátky, a ona - nu, Jeane, proč

vlastně jela do Saň Franciska?"

"K čertu, je to pravda, že člověk od ní může podobný kousek čekat! Ale k tomu patří peníze, spousta peněz!"

"Ty má."

"Hm!" mumlal sluha pochybovačně. "Moc rád bych věděl odkud!"

"Vím to, Jeane, vím to velice dobře!" skřípal Latour mezi zuby. "Ale to jí nezůstanu dlužen, až ji potkám! Nejdřív je nutné opatřit si lidské vzezření."

"I k tomu patří peníze."

"Ty dostaneme - dokonce hned. Podívej se naproti!"

Pravicí ukázal na dům, na jehož nízké střeše bylo napsáno:

Jonathan Livingstone, Horše haggler.

"Obchodník s koňmi?" prohlásil Jean. "Nabídne dost za naše hladová zvířata?"

"Musíme to zkusit!"

Zamířili ke zmíněnému stavení. Muž, na sto honů vypadající jako koňský handlíř, vyšel ze dveří, když seskakovali ze sedel.

"Koho hledáte, gentlemen?"

"Ctihodného Mr. Livingstone, sir."

"To jsem já."

"Kupujete koně?"

"Hm - yes ale ne takové," odpověděl s opovrhlivým, přesto však znaleckým pohledem na nabízené zboží.

"Well, pak good bye, sir!"

Latour se vyšvihl na koně a tvářil se, jako by chtěl odjet.

"Slowly, master, pomalu, pomalu! Člověk se přece musí na zvířata aspoň podívat!"

"Když takové koně nekupujete, jsme spolu hotovi! Nemáte před sebou greenhorny!"

"Tak, tak! Slezte dolů! Hm, je to bída! Každopádně přijíždíte z plání?"

"Yes!"

"Sotva můžu něco nabídnout. Musím se mít na pozoru, abyste mě nenatáhli!" prohlásil. "Kolik chcete?"

"Kolik dáte?"

"Za oba?"

"Za oba!"

"Hm, třicet dolarů, ne víc a ne míň!"

Latour se opět vyšvihl do sedla a bez odpovědi ujížděl pryč.

"Stop, sir, kam jedete? Myslel jsem, že jste chtěl prodat koně!"

"Yes, ale ne vám!"

"Vraťte se, dám čtyřicet!"

"Šedesát!"

"Pětačtyřicet."

"Šedesát!"

"Padesát!"

"Šedesát!"

"Vyloučeno! Padesát pět, ani o cent víc!"

"Šedesát, ani o cent míň! Odcházíme!"

"Šedesát? Ne, to mě ani nenapadne ale zadržte, počkejte, he, zůstaňte tady, máte mít svých šedesát, i když ta zvířata za tolik peněz nestojí!"

Latour se s úsměvem vrátil a seskočil z koně.

"Vemte si je se vším všudy!"

"Pojďte dál, master, váš druh je zatím podrží!"

Handlíř jej zavedl do malého krámků, rozděleného přehozem na dvě části. Zmizel vzadu a po chvíli se vrátil s penězi v ruce.

"Tady je šedesát dolarů! Dostali jste za ně hříšné peníze!"

"Žvásty, nečňte se směšným! Ale hm vyznáte se dobře tady ve městě?"

"Lip než jiní."

"Pak byste mi mohl dát informaci -"

"Hledáte boarding house?"

"Ne, schopnou banku nebo peněžní ústav."

"Peněžní hm, s čím tam chcete jít?"

"To je vedlejší!"

"Ne, to je hlavní, pokud chcete správnou odpověď."

"Chci prodat depozitní list."

"Nač zní?"

"Na zlatý prach a nugety."

"JDamned! Na jak vysokou částku?"

"Mám jich několik."

"Pak jste měl proklaté štěstí! Ukažte mi je!"

"To nemá význam."

"Proč ne? Když je papír dobrý, koupím ho sám. Občas dělám i tyto obchody, notabene, pokud se na nich dá něco trhnout."

"Tady je!"

Vytáhl náprsní tašku, ukradenou v hide spotu, a vyjmul z ní několik depozitních listů, které podal obchodníkovi. Ten nasadil překvapený výraz, potom se s respektem podíval na otrhaného muže, který byl vlastníkem takového bohatství. "Dvacet tisíc dolarů, znějících na majitele. Deponováno u Charlese Brockmana, Omaha. Ten papír je dobrý. Kolik za něj chcete?"

"Kolik dáte?"

"Polovinu."

Latour mu vytrhl papír z ruky a otočil se ke vchodu.

"Adieu, Mr. Livingstone!"

"Zadržte! Kolik chcete mít?"

"Osmnáct tisíc mi zaplatí každý bankéř hned a v hotovosti. Jsem však u vás a spěchám, proto vám list přenechám za šestnáct tisíc."

"Vyloučeno! Nevím, jestli je váš -"

"Well, sir, nechcete, a tím to končí!"

Muž jej však zadržel za paži a stupňoval svou nabídku - a nakonec zmizel za přehozem, aby přinesl žádanou částku. Patřil k obchodníkům, kteří se staví jako chudáci, avšak ve skutečnosti mají v hotovosti částky, jaké by člověk nikdy nepředpokládal.

"Tady jsou vaše peníze - dneska mám prostě slabý den. Prodáte i ostatní papíry?"

"Ne. A ještě něco: Stýkáte se s námořníky?"

"Tak trochu. Tihle lidé nikdy nepřestanou potřebovat dolary!"

"Víte, jaké lodě kotví ve vašem přístavu? Přicházím z vnitrozemí a ještě jsem nebyl v přístavu."

"Tak trochu."

"Je mezi nimi 'Horrible'?"

"Yes, l'Horrible, poručík Jenner."

"Díky, sir! Adieu!"

Odešel. Livingstone jej doprovodil ven a převzal koně. Cizinci se vzdálili a obchodník přivolal pomocníka, aby odsedlal zvířata a odvedl je do stáje.

"Dobrý obchod!" mumlal si koňář. "Báječná rasa, výtečně stavění! Hodně prodělali, ale při dobré péči se rychle zotaví."

Ještě se zabýval koupenými zvířaty, když v úzké uličce zazněl dusot kopyt. U domu se objevili další dva jezdci. První byl Indián, jehož vysoce vyčesané vlasy, kožený oděv a hrdé držení těla dokazovalo, že není obyčejným bojovníkem. Druhý byl běloch her-kulovské postavy. Jeho bílé vlasy mu splývaly jako hřiva až pod ramena. Také na nich se podepsaly útrapy dlouhé cesty, přesto muži ani jejich výteční koně nedávali najevo známky únavy.

Chtěli projet klusem kolem, ale Indián bezděčně vrhl pohled na obchodníka a ihned zarazil svého hřebce.

"Podívej se na ty koně, můj bílý bratře!"

Také obr zastavil koně, otočil se k Indiánovi, a když spatřil nápis na domě obchodníka, přijel až k muži.

"Good day, sir! Právě jste koupil tyto koně?"

"Yes, master!"

"Od dvou mužů, kteří vypadali následovně?"

Poté mu nastínil popis Latoura a Latriera.

"Souhlasí, master!"

"Jsou ještě tady?"

"Ne."

"Kde je najdu?"

"Nevím, nestaral jsem se o ně."

"Znáte alespoň směr, kterým se vydali?"

"Zahnuli támhle za roh - víc nevím."

Tazatel se chvíli rozmýšlel, pak vrhl ostrý, pátravý pohled na handlíře a pokračoval:

"Kupujete jen koně?"

"Koně i leccos jiného."

"Taky nuggety?"

"Taky. Máte nějaké?"

"Tady ne, ale dostanu je. Mohu vám je nabídnout?"

"Yes, když to nebude hned. Právě jsem totiž vydal celou svou hotovost."

"Těm dvěma mužům?"

"Jen jednomu."

"Prodal vám depozitní list?"

"Yes."

"Na jakou částku?"

"Na dvacet tisíc dolarů."

"Byl byste tak hodný, sir, a ukázal mi ho?"

"Proč?"

"Abych poznal, jestli to byl gentleman, se kterým bych se rád setkal."

"Hm, tak! Papír vám ukážu, ale nedám ho z ruky."

Vstoupil do domu a po chvíli se vrátil s listinou. Cizinec si ji pečlivě prohlédl, pak pokýval hlavou.

"Koupil jste jenom tento?"

"Jenom ten."

"Nepátral po něčem, nehledal nebo se vás na něco neptal?"

"Yes, ptal se po lodi, která leží venku na rejdě."

"Po které?"

"PoTHorrible."

"Thank you, sir! Ti muži se už zřejmě nevrátí, ale kdyby se to náhodou stalo, už od nich nic nekupujte! Ty depozitní listy jsou mé, ukradli mi je. Možná se u vás ještě ukážu. Pokud byste viděl někoho z nich, nechte je zavřít!"

Otočil koně, Indián jej následoval, a poté oba popohnali zvířata do klusu ulicí dolů.

Neprohodili mezi sebou jediné slovo, dokud se nedostali k přístavnímu molu. Tam se colonel zeptal - nebyl to totiž nikdo jiný než on - která z lodí je l'Horrible, a když dostal žádanou informaci, otočil se na svého průvodce:

"Můj rudý bratr mne doprovázel po stopě lupičů přes široou prérii a vysoká pohoří. Zůstane se mnou, budu-li nucen nasednout na loď?"

"Vinnetou, náčelník Apačů, půjde se Samem Firegunem přes celou zemi i přes velkou vodu! Howgh!"

"Lupiči se vyptávali na loď, která kotví tamhle naproti. Chtějí uprchnout na moře. Toto je však válečná loď, nikoliv plavidlo pro cestující, na něž může nastoupit každý. Zřejmě jsou ještě na souši."

"Mám říci svému bílému bratrovi, co udělá?"

"Mluv, příteli!"

"Zůstane tady u vody, aby hlídal velkou kánoi, na níž se zloději ptali. Vinnetou se vrátí mezi obydlí velkého města, aby počkal na lovce, kteří zůstali vzadu, neboť měli unavené koně, a přivedl je sem."

Sam Firegun souhlasně přikývl.

"Můj bratr Vinnetou je chytrý jako liška, ať udělá, co řekl!"

Seskočil z koně, jehož předal čeledínovi z nedalekého hostince, a Apač se vrátil cestou, po níž sem spolu přijeli. Během této události pokračovali Latour s Latrierem v cestě mezi domy a dřevěnými chatrčemi již zmíněné městské čtvrti. Při pomalé chůzi zahlédli muže, který vyšel z postranní uličky a prošel ulicí, aniž by si jich všiml. Byl střední postavy, štíhle stavěný, oblečený do šatů diggera, jenž přišel z dolů, aby si odpočinul po náročné práci. Šírák mu visel dolů do tváře, přesto nemohl zakrýt velké ohnivé znamení, které se mu táhlo od ucha napříč přes celou polovinu obličeje až k nosu. Latour překvapeně zastavil a zadržel průvodce za paži.

"Jeane, znáš ho?" zeptal se rychle.

"Toho chlapa? Ne, kapitáne!"

"Skutečně ne?"

"Ne."

"Zeptal jsem se špatně. Otázka měla znít: Znáš ji?"

"Ji? Tisíc hromů, ta postava, její postoj a chůze - kapitáne, to snad není možné!"

"Je to ona, to ti říkám, Clairon a žádná jiná! Vypadáme jako vagabundi a z té dálky nás nepoznala. Šťastná náhoda nám ji přivedla před oči! Musíme za ní!"

Kráčeli za mužem s ohněm v tváři, který po chvíli vešel do dřevěné boudy, nad jejímiž dveřmi bylo jednoduše napsáno křídou: Taverně offlne brandy. Před i za nápisem byla křídou nakreslena láhev pálenky.

"Co dělá v takovém hampejzu? Přece má dost peněz, aby bydlela slušně! Zřejmě se prochází v převleku a její cesta má nějaký tajemný důvod."

"Musíme ji sledovat, kapitáne!"

"To nejde, Jeane! Ihned by nás poznala i přes tento divoký zevnějšek, tím spíš, že nás potkala jako lovce v prérii. Bouda je postavena z prken, a pokud se k ní nemůžeme přiblížit zepředu, snad najdeme vzadu nějakou díru po suku nebo škvíru, kterou uvidím dovnitř! Zůstaneš tady a budeš hlídat východ. Kdyby opustila chatrč, než se vrátím, přijdeš rychle za mnou a řekneš mi to!"

Otočil se a zamířil ke straně budovy. Měl štěstí, neboť chajda neměla vzadu dveře a stála sotva metr od sousední podobné chatrče. Latour se vplížil do mezery a brzy našel příhodnou štěrbinu, skrz níž přehlédl větší část výčepní místnosti, kde sedělo množství hostů.

Muž s ohněm ve tváři se posadil blízko velkých kamen, ale po chvíli zmizel někde vzadu, a tak se Latour rozhodl plížit se dál tímto směrem, protože tam mohla ležet prostora, sloužící pouze pro soukromé účely. Po chvíli dospěl k zadní stěně, za níž se ozývaly hlasy. Přitiskl ucho na stěnu a poslouchal.

"Kde se sejdem, sir?"

"Tady ne, to by bylo neopatrné, ale ani na molu. Spíš doporučuji malou zátoku za poslední rybářskou chajdou."

"A kdy?"

"Není jisté, kdy se tam dostanu. Shromáždíte se tam v jedenáct, ale nepodniknete nic před mým příchodem."

"Well. Zdá se, že nás čeká tvrdý boj, než dostaneme plavidlo do svých rukou."

"Nebude to tak hrozné, jak si myslíte. Důstojníci a jejich podřízení budou večer vyloďeni na pobřeží a na palubě lodi chystají nějakou slavnost, která nám půjde na ruku."

"To se hezky poslouchá. Máme na palubě nějakého spojence?"

"Long Tom s několika muži nás budou čekat."

"Damned, zařídil jste to výtečně! Takže u toho bude taky Černý kapitán?"

"Jistě! Pak hned zvedneme kotvy. Vítr je dobrý, odliv nám přispěje, a pokud se nenaskytnou neočekávané překážky, budou se o l'Horrible vyprávět stejné zkazky jako dřív."

"Můžete s námi počítat, sir. Je nás kolem třiceti - a s takovými důstojníky a pod výtečnými plachtami se nemusíme bát žádných uniforem po celém světě."

"To si taky myslím! Tady máte menší závdavek a ještě něco navíc, abyste se mohli napít -jen proboha zůstaňte střízliví, aby se nám práce podařila!"

Zavržala židle a hlavní řečník se vzdálil. Latour ho poznal, i když změnil hlas a mluvil nezvyklým tónem. Obsah řeči byl tak významný, že špeh zůstal stát chvíli bez pohybu, a byl by tak setrval mnohem déle, kdyby nezaznělo tiché "pst!", které jej vytrhlo z přemýšlení. Jean Latrier se objevil za rohem domu a mával na něj.

"Šla pryč, zpátky! Rychle za ní!"

Latour se protáhl ven z mezery právě včas, aby viděl dotýčnou mizet za nejbližším rohem. Oba spěchali za ní a sledovali ji špinavými uličkami předměstí i širokými ulicemi lepší části města. Dostali se k železnému plotu osamocené zahrady, kde se muž s ohněm ve tváři pátravě rozhlédl, a když neviděl nic podezřelého, přenesl se kočkovitým skokem přes železné pruty plotu. Ti dva zde čekali alespoň hodinu - marně. Sledovaný se už nevrátil.

"Určitě tady bydlí, Jeane! Musíme najít dům, ke kterému zahrada patří!"

Aby to učinili, museli projít postranní uličkou. Když z ní vyšli, zahlédli nádhernou ekvipáž, zastavující před domem, který musel být tím hledaným. Za chvíli do ní nastoupila dáma a prohodila několik slov ke kočmu. Latour se stáhl zpět za roh a elegantní povoz projel kolem. Rysy ženské tváře byly zřetelně rozpoznatelné.

"Je to ona!" zvolal Jean.

"Ano, je to ona, tady se nemůžeme mýlit! Zůstanu tady a ty zajdeš k domu, abys zjistil její nynější jméno!"

Sluha vyhověl jeho příkazu a po krátké době se vrátil se žádanou informací.

"Nu?"

"Paní de Voulettre."

, Ach, jak neopatrné, když si před časem říkala chevalier de Pou-lettre! Kde bydlí?"

"Pronajala si celé první patro."

"Pojď do přístavu, tam ti řeknu další!"

Vydali se tím směrem a cestou navštívili store of dressing, obchod s oblečením, z něhož vyšli naprosto vyměnění - v souvislosti s jejich šaty. Pomalu se sunuli mezi davem na molu - a tu se v obličejí Latriera objevil výraz úleku. Vzal Latoura za ruku a táhl jej za velkou haldu balíků se zbožím.

"Co se děje?"

"Podívejte se přímo, kapitáne, a řekněte mi, jestli znáte muže, který stojí pod tím velkým jeřábem!"

"Ach, zatracená práce, to je colonel, Sam Firegun! Takže se nenechali zmýlit a jeli nám za patami! Kde má ostatní?"

"Ten prokletý německý špehoun je určitě rozhodil po celém městě, aby po nás slídili!"

"Každopádně! Starý si nás všiml!"

"Nemyslím. Díval se stranou, když jsem ho zahlédl, a při našem současném oblečení by nás neměl poznat, když se k němu příliš nepřiblížíme."

"Správně! A teď se podívej ven na rejdu. Znáš loď, která leží vedle toho pancéřovníka?"

"Hm - ano to je - hrom a peklo, to přece není žádná jiná než naše l'Horrible, i když se jí hrabali do ráhnoví a taky plachty předělali!"

"Tak pojď!"

Pokračovali v cestě hustým davem, dokud nenarazili na vzdálenější hostinec, kde si nechali přidělit oddělenou místnost. Tady mohli nerušeně jednat.

"Takže jsi poznal naši rHorrible!"

"Hned, kapitáne!"

"Víš, kdo jí teď velí?"

"Ne."

"Jistý poručík Jenner, kterého neznám."

"Ani já to jméno nikdy neslyšel."

"A víš, kdo jí bude velet zítra touhle dobou?"

"Zřejmě tentýž."

"Ne."

"Změní se služba?"

"Každopádně. Jenner dostane napít z velké louže, tedy bude utopen, a na jeho místo nastoupí vikomt de Latour nebo - je-li ti to milejší - Černý kapitán!"

"Hm, to není špatný vzdušný zámek, kapitáne!"

"Vzdušný zámek?! Říkám ti, že to tak skutečně bude!"

Jean Latrier se zasmál.

"se tedy znova stane plachetním mistrem?" zeptal se, přistoupiv na domnělý žert.

"Jistěže."

"A zase bude zametat celou palubu devíticásou kočkou, jak tomu bývalo dřív?"

"Nebo taky ne! Ta divoká kočka bude zkrocena, na to se klidně spolehni!"

"A jaké postavení bude mít věrný Jean Latrier?"

"Něco vhodného se najde."

"Škoda, že je to domek z karet!"

"A kdyby to nebyl domek z karet, nýbrž velká a nerozbitná budova, co pak?"

Latrerie byl zdrcen rozhodným a sebejistým hlasem svého pána. Pohlédl mu pátravě do tváře.

"Hm, na světě se stane z leccčeho nemožného možné - alespoň u našince."

"Jasně! Poslouchej, Jeane, co ti teď řeknu!"

Vyprávěl mu vše, co slyšel u zadní stěny nálevny, a k tomu dodal své domněnky a závěry, k nimž jej přivedl vyslechnutý rozhovor. Jean na něho zíral s vyvalenýma očima.

"Čerta! Té ženské se skutečně nesmí věřit!"

"Dokáže to, na to vem jed!"

"A my?"

"Teď jsem ti řekl, že už dnes večer budu pánem! "Horrible!"

"Dobrá, ale ona se bude bránit!"

"Pchá! Časy její jisté vlády jsou už dávno pryč! Můj plán je sice jednoduchý, ale tím jistější!" Zatímco ti dva seděli u plodného rozhovoru, konaly se v bytě paní de Vouletre pilné přípravy na nádherný večírek. Pochoutky všech zemí, vína všech pásem, nic z toho nesmělo chybět na stolech. Dáma se již vrátila z vyjížďky a nyní se připojila k přípravám. Osobně otevřela množství lahví a do každé z nich nasypala bílý prášek, aby je vzápětí opět opatrně zapečetila.

Snesl se večer, nastala tma a z oken jejího bytu pronikal do ulice jas, který překonával světlo pouličních lamp.

Pozvaní hosté, také kapitán pancéřové lodi a důstojníci z plavidel, ležících kolem 'Horrible', se dostavili a dopřávali si nabídnuté požitky. Dav tuláků a žebráků obsadil portál domu - chtěli nahlédnout do přepychového domu nebo nasytit svůj čich libě vonícími pokrmy.

Mezi nimi byli i dva muži v námořnických šatech. Stáli mlčky vedle sebe a pro ostatní měli jenom lhostejné pohledy.

Jejich pozornost se zdála patřit jednomu z osvětlených oken. Konečně v něm klesla záclona, stín ruky několikrát zamával a potom náhle zhaslo světlo.

"Znamení!" šeptal jeden.

"Pojď!" opáčil druhý.

Obrátili se a vešli do uličky, kterou ve dne šli Latour s Jeanem. U zahradní branky ležel kufr a vedle něho stál muž.

Vládla zde taková tma, že podrobnosti nebylo možné rozeznat. Přesto bylo vidět, že muž je jen střední postavy a že má mohutný černý plnovous.

"Vůz je objednaný?" zeptal se zkrátka.

"Ano."

"Kupředu!"

Jeho hlas zněl příkře, jako by byl zvyklý od mládí velet. Ti dva se chopili kufru a šli napřed. On je následoval. Na rohu ulice čekal kočár. Kufr byl postaven na kozlík a ti tři nastoupili. Povozy vyrazil tryskem ven z města. Za jeho okrajem zastavili, cestující vystoupili, vzali kufr a kráčeli k pobřeží, zatímco vůz se vracel do města.

Ještě se nedostali k moři, když za jedním nízkým keřem zazněl hlas:

"Stát! Kdo je to?"

"Černý kapitán!"

"Welcome!"

Výhrnula se sem skupina černých postav, které uctivě obklopily vousatého muže.

"Čluny jsou v pořádku?"

"Yes."

"A zbraně?"

"Allright!"

"Chybí někdo?"

"Nikdo!"

"Pak come on, já беру první člun!"

Kufr byl vtažen do člunu, vesla, jejichž konce byly obaleny hadry, klesla do závěsů a lodice se daly do téměř bezhlučného pohybu.

Nejprve zamířily nahoru, ale pak se prudce otočily na levobok a od moře se blížily opatrně k 'Horrible', na jejíž přídi i zádi svítily výstražné lucerny.

Muži připádlovali tak blízko k plachetnici, že už museli být při troše pozornosti spatřeni. Ten, který se nazval Černým kapitánem, stál vzpřímeně u kormidla a pátravým pohledem pozoroval temný trup lodi. V tomto okamžiku se mělo rozhodnout a vše záviselo na jeho pozornosti.

Tu zaznělo zaskřehotání racka.

Lidé v člunech si oddechli. To bylo znamení Long Torna, který sděloval, že na palubě je vše v pořádku. Několik lan viselo ze záďe až nad hladinu.

"Přirazte a rychle nahoru!" zazněl tichý povel.

O několik okamžiků později již stáli všichni muži na palubě. Long Tom je očekával.

"Jak to šlo?"

"Dobře. Já s našimi jsme na stráži. Ostatní pijou ve společenské kajutě nebo už leží opilí na podlaze."

"Dolů - ale ušetřete je! Budou spoutáni a zavřeni do kajuty. Později nám budou přísahat věrnost. Čím víc paží získáme, tím líp pro nás!"

Příkaz byl rychle vykonán. Nicnetušící a opilá posádka byla přemožena, spoutána a uklizena do kýlového prostoru. Poté muži zanesli kufr do kapitánovy kajuty a uvolnili čluny, na nichž připluli. Mohly plout, kam chtěly - loď už byla pevně v rukou pirátů.

Černovous shromáždil muže kolem sebe a ustanovil jim místa.

"Vyrážíme na moře! Namažte kotevní rumpál a plachtové kladky, aby nevznikl zbytečný hluk! Velet vám nemohu, jinak by mne slyšeli naproti na pancéřové lodi, avšak doufám, že každý z vás ví, co má dělat!"

Posádka se rozdělila, kapitán spěchal z místa na místo, aby tiše předával příkazy, loď zvedla kotvu, plachty byly vytaženy a svěží větrík je začal nadouvat. Výtečná loď poslechla kormidlo, otočila se, rozřízla valící se příboj a doslova vystřelila na moře.

Teprve nyní zazněl z paluby pancéřové lodi výstřel - druhý - třetí. Její posádka věděla, že důstojníci z l'Horrible šli na pevninu, ale bohužel příliš pozdě si všimli pohybu lodě. Muselo se jednat o nezákonný odjezd, proto dali poplašnými výstřely znamení k všeobecné pozornosti.

Nový kapitán 'Horrible se odebral na čtvrtinovou palubu. Long Tom stál po jeho boku.

"Poslyš, Tome, všiml si, že utíkáme!"

Oslovený vrhl pátravý pohled vzhůru a pečlivě si prohlížel vyduté plachty.

"Nic jim to nepomůže, otevřeli oči příliš pozdě. Ale znáte mé jméno, sir?"

"Jistě. Černý kapitán ho přece musí znát, když jsme spolu propluli celý svět!"

"Černý kapitán s vámi? Nic ve zlém, sir, jste schopný důstojník, to jsem upozoroval, avšak Černý kapitán nejste dobře ho znám."

"Pchá, tak jím budu!"

"To asi nepůjde. Lidé chtějí sloužit jen pod ním, a ten s ohněm ve tváři, myslím tím agenta, který nás najal, jim slíbil, že kapitán žije a bude dnes v noci na palubě."

"Ten s ohněm ve tváři? Skutečnější ho nepoznal?"

"Nepoznal -? Jeho -? Ještě nikdy v životě jsem toho chlapa neviděl!"

"Už tisíckrát, milý Tome, tisíckrát jsi ho viděl, říkám - nebo spíš jsi ji viděl! Vzpomeň si!"

"Jeho -? Ji -? Ji - ji hrome, že by to byla - že by to byla ?!"

"Ano, byla to . A ty nevěříš, že má všechny předpoklady, aby hrála i Černého kapitána?"

Dlouhán ustoupil o několik kroků.

"Hrome, sir miss, chtěl jsem říct to je mimořádná historka! Mysleli jsme, že vás pověsili, když rudokabátníci zajali l'Horrible!"

"Ne tak docela. Ale poslouvej: ty jsi na palubě jediný, kdo kapitána skutečně zná. Zamlčíš, že agent a já jsme jedna osoba, a necháš je při tom, že jsem Černý. Rozumíš?!"

"Naprostě."

"Ostatně nebudeš litovat!"

"Hm, mně je vlastně ega Jestli tu velí sir nebo miss, hlavně když budeme mít dobrý vítr. Můžete se na mě spolehnout."

"Dobrá! Ale podívejte, světla v přístavu a na rejdě začínají ožít. Chystají se k pronásledování. Chachacha, za dvě hodiny jim zmizíme z očí, i když je jasný den!"

Nechal vytáhnout všechny plachty, takže loď vyrazila dvojnásobnou rychlostí, prořezávala vlny a on, drže se lana, pociťoval nesmírnou radost, že má pod nohama takovou plachetnici, již se v rychlosti a lehkosti žádná jiná nevyrovnala.

Nastal jasný den. Její přítomnost na palubě již nebyla nutná, proto sestoupila dolů a šla do své kajuty. Kufr stál na zemi a lampa stále ještě svítila.

"Hm," zamumlala a rozhledla se po vkusně zařízené kajutě, "Jen-ner není tak špatný, jak jsem si myslela. Zařídil si to tady parádně! Nejdřív se musím podívat, je-li tu ještě má tajná zásuvka, o níž ani Latour neměl tušení."

Odsunula na stranu zrcadlo a zatlačila sotva viditelný knoflík, ukrytý za ním. Dvojitá dvířka se otevřela a odkryla prohlubeň, v níž leželo množství papírů. Sáhla po nich.

"Skutečně, všechno je nedotčené! Ta skrýš je výtečná a já ji hned zase použiju!"

Vytáhla klíč a otevřela kufr. Kapsa v něm neobsahovala nic jiného než ruličky mincí a balíčky bankovek.

"Peníze vévodkyně voň Oerstádt. Hahaha, nyní by tu měl být Latour!"

Zastrčila je do skrýše, tu zamkla a vrátila zrcadlo na místo. Potom vyndala z kufru různé prádlo a šaty, jež zastrčila do skříně kajuty, a nakonec vytáhla všechny výborné námořnické přístroje, které poručík obdivoval u paní de Voulette.

"Kdyby tak Jenner věděl, proč se jeho zbožňovaná dáma zabývala takovými nudnými věcmi! Při všech svatých, dneska jsem provedla nejlepší žert ve svém životě, a jen bych ráda věděla, co by na to řekl Latour, kdyby byl tady a -"

"Říká bravo, Clairon!" zaznělo těsně za ní, zatímco na jejím rameni spočinula těžká ruka.

S hrůzou se otočila a se široce vyvalenýma očima hleděla do tváře právě jmenovaného.

"La - La Latour!" koktala vřeštivě.

"Latour!" přitakal klidně s nadřazeným úsměvem.

"Nemožné! Jeho duch - duch -!"

"Žvásty! Plachetní mistr z VHorrible přece nevěří na duchy?!"

"Ale jak - kdy -jak ses dostal do Friska a jak na palubu?"

"To ti budu vyprávět později, má milá. Leccos si můžeš domyslet."

"Nic, nic si nemůžu domyslet!"

"Ani o naší pokladně, která zmizela, když ses taky ztratila? Mne jsi nechala ležet v New Yorku jako bídny vrak!"

"Ne!"

"Ani o dopisu, který jsi napsala v prérii, abys mě vydala do rukou lovců Sama Fireguna?"

"Ne!"

"Tak! Bohužel mám proti tobě nezvratné důkazy. Budeme spolu účtovat! Unesla jsi l'Horrible!"

Mlčela.

"Najala sis k tomu lidi -"

I nyní mlčela.

"Slíbila jsi jim, že Černý kapitán převezme velení."

Doslova se svíjela úlekem, který v ní probudilo jeho objevení.

"Abych ti dal příležitost dodržet slovo, připlul jsem na loď ještě před vámi a schoval jsem se na palubě, dokud nepřišel čas se ti představit. Jsi ty ale čertovská ženská, Clairon, i když jako agent s ohněm v tváři jsi vypadala mnohem hůř než krásná paní de Voulett, a protože jsi celou věc tak dobře vyřídila, dám ti tvé dřívější místo plachetního mistra, ovšem jen dočasně, než spolu zúčtujeme. Klidně si sundej vousy, jsou ti protivné a kapitána jimi nenahradíš."

Mluvil klidným, uvážlivým hlasem, který jí hnal krev do tváře. V jejích očích se nebezpečně zablýsklo.

"Plachetním mistrem -já? Co když tě už neznám?!" syčela.

"Pak mě zná Long Tom a Jean Latrier. Ti dva jsou mi oddáni víc než panter, který si říká Clairon."

"Jean Latrier? Kde je?"

"Tady na palubě. Přišel se mnou a právě mluví nahoře s Long Torném, aby mu vysvětlil, že tu jsem taky."

"To nepomůže tobě ani jemu!" prskala vztekem. "Jsem kapitánem pirátské 'Horrible'. Kdo vstoupí na její palubu bez mého svolení a vědomí, zaplatí životem!"

Vytrhla z opasku revolver a namířila na něho. Bleskurychlým úderem jí vyrazil zbraň z ruky a přitiskl ji ke stěně.

"Clairon, poslouchej, co ti teď a naposledy řeknu! Jednou ses mi rovnala, ale to už neplatí. Prostopášný život v Saň Francisku tě připravil o síly, ale mně prerie prospěla. Taky láska k tobě mě už neovládá. Zúčtuju s tebou a do té doby jsem ti nabídl bývalé postavení druhého důstojníka. Dokud jsem ti věřil, byl můj život v ohrožení, protože jsi mě chtěla zabít. Nyní jsem kapitánem své lodi a ty ty budeš zneškodněna!"

Udeřil ji pěstí do hlavy takovou silou, že ihned klesla v bezvědomí. Spoutal ji páskem, jímž měla převázaný kufr, a potom také vystoupil na palubu.

Ráno již pokročilo, takže bylo vše zřetelně vidět. Všichni muži se shromáždili na palubě a vytvořili kruh kolem Long Toma a Lat-riera, jenž jim cosi vyprávěl. Vtom jeho pohled padl na Latoura. Přiskočil k němu a zamával svým třírohákem.

"Tady je, chlapi! Vivat Černému kapitánovi!"

Klobouky vylétly do vzduchu. Pozdrav byl opakován ze všech hrdel.

Latour jim milostivě pokynul a hrdě vstoupil do jejich středu. Zanedlouho mu složili slib věrnosti a každý z nich dostal dobře odměřenou plachetní odměnu. Zbraně i stráže byly rozděleny, ústně byl určen palubní řád, a když bylo vše v pořádku, odebral se kapitán s Latrirem do kajuty, aby se podívali na Clairon.

Vědomí se jí vrátilo, avšak zavřela oči, jakmile je spatřila přicházet. Kapitán se k ní sklonil.

"Kde jsou peníze, které jsi mi ukradla?"

Zvedla víčka a šlehla po něm nenávistným pohledem.

Opakoval svou otázku.

"Ptej se, jak chceš - odpověď nedostaneš!"

"Jak je libo!" zasmál se. "Velký díl je určitě fuč, protože paní de Voulette měla vysoké nároky, ale zbytek je zaručeně tady na palubě natolik tě znám!"

"Hledej!"

"To samozřejmě udělám, a pokud nic nenajdu, znám dost prostředků, jak tě přimět k řeči. Jeane!"

"Kapitáne?"

"Ta ženská zůstane spoutaná a dostane místo v mé vlastní kajutě. Sam budu jejím strážcem, jinak k ní nikdo nesmí - ani ty ne! Kdo by se pokusil se s ní setkat, dostane kulku! Mimoto nikdo nesmí vědět, kde je! Teď mi přiveď jednotlivě na palubu muže z bývalé posádky l'Horrible. Uvidíme, co se s nimi dá dělat."

Jean odešel. Latour odtáhl svou zajatkyňu do vedlejší kajuty a zdvojnásobil její pouta. Mluvil pravdu: už nad ním neměla žádnou moc.

KAPITOLA OSMÁ - Swallow a UHorrible

Byl pozdní večer. Sam Firegun přecházel po molu, aby nezmeškal žádný vyplouvající člun. To byl pro jedince nesmírně těžký, dokonce nemožný úkol, a není divu, že některé lodice odrazily od břehu, aniž by si jich trapper všiml. Vůkol panovala tma, již jen nedostatečně pronikalo světlo lodních a pouličních lamp. Firegun se zastavil, aby si oddechl po věčném přecházení, když tu pod jeho nohama přirazil lodník s prázdným člunem, který jej přivázal ke schůdkům klesajícím k vodě.

"Good evening, muži, odkud přijíždíte?" zeptal se ho přátelsky.

"Zvenčí."

"Od které lodi?"

"Od žádné."

"Od žádné? Projížděl jste se jen tak?"

"Ani mě nenapadlo," odtušil námořník, který vylezl k němu a držel pádla v ruce.

Trapper zpozorněl.

"Takže jste někoho vezl?"

"No, už to tak bude, master."

"A u žádné lodi jste nezastavil, přestože se vracíte sám? Zřejmě jste ho utopil?"

Lodník se zasmál.

"Tak nějak - ale počkejte několik hodin s vašimi otázkami, pak vám je rád zodpovím."
"Proč ne dřív?"
"Nesmím."
"Proč ne?"
Sam Firegun přecházel po molu, aby nezmeškal žádný vyplouvající člun.
"Slíbil jsem to."
Muže zřejmě bavilo, když byl tázan, aniž by chtěl odpovědět. Lovce byl nucen pátrat dál.
"Proč jste to slíbil?"
"Protože - protože poslyšte, muži, jste nějak dotěrný - protože každý rád přijme spropitné."
"Ach tak! Kvůli spropitnému nechcete říct, s kým jste jel?"
"Je to tak!"
"Řeknete mi to, když vám zaplatím víc?"
Lodník vrhl nevěřící pohled na otrhaný kožený oblek lovce.
"Víc? To se vám asi nepodaří."
"Kolik jste dostal?"
"Plat a dolar navíc."
"Jenom?"
"Co jenom! Padají vám snad dolary do kapsy dírami ve vašem oděvu?"
"Dolary ne - peníze nemám, zato zlato."
"Skutečně? To je lepší než peníze!"
Lodník věděl ze zkušenosti, že mnohý otrhaný digger vlastní víc než sto hejsků dohromady.
"Myslíte? Tak se podívejte na tento nugget!"
Sam Firegun přistoupil pod lampu a ukázal muži nádherný kousek zlata, vytažený z kapsy.
"Damned, master, ten kus má hodnotu mezi bratry dobrých pět dolarů!"
"Well! A vy ho dostanete, pokud mi nyní sdělíte, co jste mi chtěl zamlčet."
"Je to pravda?"
"Jistěže. Koho jste vezl?"
"Nejdřív mi dejte nugget!"
"Tady je! Takže koho jste vezl?"
"Dva muže."
"Ach! Jak byli oblečeni? Jako lovci?"
"Ne, jako námořníci. Měli nové oděvy."
"To je možné. Jak vypadali?"
Lodník mu dal popis, který seděl na Latoura a Latriera, pokud si ti dva vylepšili zevnějšek.
"Kam chtěli?"
"Ven na rejdu, kde leží l'Horrible."
"K ní?" zpozorněl Sam Firegun. "O čem spolu mluvili?"
"Nerozuměl jsem jim."
"Proč ne?"
"Zeptali se mě, jestli umím francouzsky, a když jsem řekl, že ne, mluvili hatmatilkou, z níž mě brněly uši."
"Jsou to oni! Kde vystoupili?"
"Ve vodě."
"Nemožné!"
"Je to tak a ne jinak. Řekli, že patří k lodi a že se vypařili, aby si užili na pevnině. Nechtěli být zpozorováni při zpáteční cestě, a proto na loď doplávali."
"Nejdřív jste jim ale musel slíbit -"
"Že o tom nebudu několik hodin mluvit."
Než se mohl Sam Firegun ptát dál, pocítil na rameni něčí ruku.
"Necht' jde můj bílý bratr se mnou!"
Byl to Vinnetou. Odvedl jej několik kroků stranou a zeptal se ho:
"Jak se jmenuje velká kánoe, která leží naproti ve vodě?"
"UHorrible."
"A jak se jmenuje velká kánoe, na níž byla náčelníkem bledá tvář, která si říkala Sander?"
"UHorrible. Je to tatáž."
"Nevyjede bledá tvář na velkou vodu, aby se stala opět pánem své kánoe?"
Sam Firegun se zarazil.
"Jak přišel můj rudý bratr na takovou myšlenku?"
"Vinnetou ležel před obydlími bledých tváří a očekával své přátele. Ti nepřijížděli, zato bledé tváře nastupovaly do kánoí a vyslovovaly jméno, které jsi před chvílí řekl."
"Slyšel můj bratr Vinnetou, co říkali?"
"Chtěli vystoupit na velké kánoe, zabít muže na její palubě, protože měl přijít čemý náčelník."
"Černý kapitán?"
"Můj bratr Firegun řekl to slovo, které je příliš těžké pro jazyk Apače."
"Vyjeli ven na moře?"

"Ano. Měli za opasky nože a sekery."

Sam Firegun přemýšlel.

"Můj bratr Vinnetou ať jde zpátky na své místo, lovci musí přijet ještě před rozedněním."

Apač poslechl, také lodník se vzdálil s obdrženým nuggetem a co-lonel osaměl.

Mělo se vskutku stát na 'Horrible něco neobvyklého? Vinnetou se jistě nemýlil - ale má-li být loď přepadena, jak mohli být darebáci tak přesně informováni před příjezdem Latoura?

Stále ještě přemýšlel, když na rejdě zazněly tři výstřely. Molo ožilo přes časnou hodinu množstvím lidí, kteří se chtěli dozvědět i důvod poplašných výstřelů. Tma zamezovala ve výhledu na rejdu | takže nebylo možné rozpoznat kotvící lodi. Podle pohybu na jejich palubách, ozářených světlem luceren, bylo zřejmé, že se stalo něco nečekaného.

V blízkosti lovece přirazila šestiveslice vedená nižším důstojníkem z válečné lodi. K němu teď přistoupil kormidelník, prodlévající právě na pevnině, a nižší důstojník mu musel podat vysvětlení.

"Co se stalo venku, sir?" otázal se kormidelník.

"L'Horrible vyplula pod plnými plachtami na moře!"

"A dál?"

"A dál? Všichni její důstojníci jsou totiž na pevnině. Musela se tam stát nějaká lotrovina. Mám příkaz je neprodleně informovat."

"Kdo střílel?"

"My na pancéřové lodi. Náš kapitán je ve společnosti pánů z l'Horrible. Good night, sir!"

Spěchal pryč.

Sam Firegun ho bezděčně následoval a dostal se před dům paní de Voulettre. Také zde panoval rozruch. Paní před delší dobou beze stopy zmizela a téměř všichni hosté leželi v bezvědomí v salonu. Rychle přivolání lékaři zjistili, že požili uspávací prostředek rozmíchaný ve víně. S paní de Voulettre zmizela i drahocenná sbírka námořních map a přístrojů. Toto trapper vyslechl z řeči čumilů. Lékaři, policisté i námořníci běhali dovnitř i ven, kde se sbíhalo stále víc lidí. Také Firegun byl rozčilen. Neuměl si vysvětlit, v jakém spojení je Latour s paní de Voulettre, ale že on s její pomocí unesl l'Horrible, tím si byl téměř jistý, ačkoliv neviděl do podrobností.

Má snad seznámit policii s pozorováním Apače? To by vedlo k výsledkům a dalšímu zdržování, které by jeho úmyslu pouze škodilo. Byla zde jediná možná cesta, na niž policie jistě přijde brzy sama: pronásledování l'Horrible. Sam Firegun se rozhodl to vykonat na vlastní pěst. Potřeboval především peníze, aby mohl najmout rychloparník, kvůli nim ovšem musel počkat na své opožděné přátele, kteří s sebou vezli všechno zlato, ukryté v hidespotu. Jeho úkol byl prozatím u konce, mohl se vrátit k Vinnetouovi a pro tuto chvíli krotit netrpělivost.

Bez vysvětlování se posadil před městem vedle Apače do trávy. Ten se zabalil do deky, zavřel oči a brzy usnul. Sam Firegun

Bez vysvětlování se posadil před městem vedle Apače do trávy.

hlídal, myšlenka, že jeho největší nepřítel a vrah bratra snad unikl do bezpečí na moře, zatímco on, který jej sledoval přerušil krok za krokem až sem, po nespočetných útrapách a strádání je spoután na břehu moře a musí jej nechat uniknout - tato myšlenka jej mučila tolik, že se převaloval v trávě a počítal minuty, jež ho dělily od příjezdu jeho mužů.

Majetek, který s sebou vezl, je musel zdržet, proto vyrazil on s Apačem napřed, aby neztratili pronásledované z očí. Podle jeho výpočtu by lovci mohli dorazit ráno, a tak s horečnatou netrpělivostí čekal na ranní svítání.

Hvězdy se nepoddávají přáním lidského srdce, jdou stále svou cestou po miliony let, mají svou předepsanou trasu, než zapadnou za obzor a dovolí vítěznému světlu dne rozprostřít paprsky nad zemí. Ráno bylo opět zde. Sam Firegun záviděl Apačovi jeho tvrdý,

klidný spánek a právě přemýšlel o tom, je-li čas jej probudit, když se Vinnetou náhle zvedl a ostrýma očima se rozhlédl, aby vzápětí přiložil ucho na udusanou zem. Po krátké chvíli se napřímil a potom řekl:

"Nechť můj bílý bratr přitiskne ucho na zem!"

Trapper to učinil a zaslechl vzdálený hluk, blížící se k městu. Syn prerie si ho všiml dokonce ve spánku. Vinnetou se ještě jednou zaposlouchal.

"Blíží se jezdci na unavených koních. Slyší můj bratr Firegun rzání jednoho z nich? Je to zlý kůň muže, který jezdil po velké vodě."

Tím minil dakotského araba, na němž jel kormidelník Peter Pol-ter. Sam Firegun se nemálo podivil nad mimořádnými smysly Indiána, ačkoliv byl zvyklý i na překvapivější věci. Pln očekávání se zvedl a pozoroval křoviska, zakrývající příjíždějící.

Po nějaké době se objevili. Byl to Treskow a synovec colone-la. Za nimi jel kormidelník, který měl jako vždy potíže se svým zvířetem, pak následovali lovci, Dick Hammerdull, Pitt Holbers, Bili Potter a několik dalších. Každý z nich vedl jednoho nebo víc koní, kteří se zdáli být těžce naložení.

"Vidíte to hnízdo před námi?" zvolal Peter Polter. "Myslím, že to je konečně Saň Francisco, které z téhle strany nepoznávám, protože jsem ho vždycky viděl od moře."

"Jestli je to ono nebo ne, je celkem tuk," prohodil Dick Hammerdull. "Co tomu říkáš, Pitte Holbersi, starý coonel"

"Jestli myslíš, že to je Frisko, Dicku, pak proti tomu nic nemám," odpověděl dlouhán běžným způsobem. "Když nás dole u vody ru-doši zatáhli do svého tábora, už jsem myslel, že tyhle končiny nikdy neuvidím!"

"Ano, starý stožáre!" prohlásil kormidelník, "kdyby tehda nebylo Petera Poltera z Langendorfu, stáhli by vám kůže z hlav a vy byste spočinuli v lůně Abrahámově. Ale podívejte se támhle na le-vobok! Nechám se potopit a namazat térem s peřím, jestli to není colonel a -"

"A apačský náčelník Vinnetou?" přerušil jej Treskow a popohnal svého koně k rychlejšímu běhu, takže záhy stanul vedle jmenovaného.

"Díky Bohu, že konečně přijíždíte!" zvolal Sam Firegun. "Čekali jsme na vás jako bizoni na déšť!"

"Rychleji to nešlo, strýčku," odpověděl Wallerstein. "Jeli jsme celou noc! Podívej na naše ubohé koně - sotva se vlečou!"

"Jak je to, colonele!" otázal se policista. "Dostihli jste je?"

"Dorazili jsme o chvíli později - uprchli!"

"Uprchlí?"

V jeho osmahlém obličejí se objevily vrásky nelibosti a vzteku.

"Kdy, kde a jak?" vyzvídal.

Sam Firegun vyprávěl, co se stalo. Ze rtů trapperů se valily drsné kletby.

"Chcete se obrátit na policii?"

"Ne, to by nás stálo příliš mnoho času."

"Docela správně. Je zde jen jedna cesta: musíme si pronajmout dobrý parník a pustit se za nimi!"

"To mě napadlo taky, proto jsem vás tak netrpělivě očekával. Momentálně u sebe nemáme peníze, takže musíme směnit zlato."

"To moc nepomůže!" mínil kormidelník našťavaně.

"Proč ne?"

, JMemám rád parníky, to jsou nejhorší kocábky, jaké existují. Dobrá plachetnice vždycky najde vítr, kdežto ty kouřící bečky potřebují uhlí, a to všude není. Pak člověk zůstane viset na kotvě nebo dokonce na otevřeném moři a nemůže dopředu ani dozadu."

"Tak ho naložíme dostatečné množství."

"S prominutím, colonele! Jste dobrý westman, to musím říct, ale jako námořník jste k ničemu! Nejdřív musíte takový parník mít -otázka zní, zda je taková věc vždycky po ruce. A pak pozor: Yankee s vámi bude smlouvat celý den, než takovou loď prodá."

"Dám mu, kolik bude žádat."

"Pro mě za mě! Pak potřebujete proviant, munici a hlavně uhlí na dlouhou cestu. Loď se musí prohlídnout, jestli je vůbec schopná plavby - a zas uběhnou hodiny i dny. UHorrible obepluje dvakrát Hoornův mys, než my vůbec vyrazíme. Ať to vezme čert!"

Ostatní mlčeli. Museli uznat, že slova poctivého námořníka jsou závažná a pravdivá.

"Nepochybuji o tom, co tady bylo řečeno," prohlásil nakonec Treskow, "ale stát tady a zírat na moře taky k ničemu nepovede."

Určitě se už našlo dost pronásledovatelů - a v tom je zatím útěcha. Každopádně však musíme za nimi!"

"Ale kam?"

Zahleděli se tázavě na kormidelníka.

"To tak snadno nezjistíme," rozhodl námořník. Jestli měla 'Hor-ríble dost zásob, vyrazili na Japonsko nebo Austrálii. Tím směrem je volné moře a jednoduchý únik. Pokud neměli dost v podpalubí, museli zamířit na jih, aby si na některém místě západního pobřeží pořídili to nejnnutnější."

Tento názor byl všem jasný.

"Takže se budeme vyptávat. Kupředu!" ožil Treskow.

Vyrazil v čele se Samem Firegunem.

"Znáte tady dům, který vykupuje nuggety, colonele?"

Tázaný přikývl.

"Bellhourst & Company. Už jsem s nimi jednal a určitě si mne budou pamatovat."

"Sídlí daleko?"

"Ne, jejich kancelář leží při cestě do přístavu."

Zanedlouho tam dorazili. Colonel seskočil z koně a vešel dovnitř. Po chvíli se vrátil zpět. Celá společnost opustila sedla a odnesla naložené zlato do úřední místnosti. Po zkoumání a vážení obdržel Firegun částku, tvořící hotové bohatství.

"To by bylo vyřízeno," prohlásil. "Teď musí každý dostat odpovídající podíl."

Hammerdull jej zarazil:

"Jestli ho dostaneme nebo ne, je celkem fuk, colonele, ale co s těmi papíry? Nepotřebuj u je, ale pro vás jsou nutné. Co na to říkáš, Pitte Holbersi, starý cooneT"

"Když myslíš, Dicku, že colonelovi ty papíry necháme, nemám nic proti tomu. Já je nechci! Taková tučná medvědí tlapa nebo šťavnatý kus bizoního zadku by mi byl mnohem milejší! Tobě ne, Bil-le Portere?"

"Souhlasím," přitakal tázaný. "Papíry nežeru a můj kůň taky ne, hihhi! Colonel nám to dá, až to nebude potřebovat."

"Děkuju vám za obět' a důvěru," opáčil jmenovaný, "ale člověk nikdy neví, jak se věci vyvinou. Vyplatím vám, co máte dostat, i tak mi zůstane víc než dost. Pokud bych potřeboval víc, obrátím se na někoho z vás, kteří se mnou zůstanou - nemyslím totiž, že byste mě chtěli všichni doprovázet na moře."

"Jestli vás chceme doprovázet nebo ne, colonele, to je celkem fuk, ale já jdu s vámi!"

"Já taky!" připojil se Pitt.

"A já!" zvolal malý lovec Potter.

"A já - a já!" přidali se i ostatní.

"Uvidíme!" odmítl Sam Firegun s radostí věrné muže. "Nyní vás podělím!"

Ještě v úřední místnosti obdržel každý svůj podíl, poté opustili dům, nasedli na koně a vyrazili k přístavu.

Kromě několika plachetnic tam leželo na kotvě pár těžkopádných vlečných a nákladních parníků. Všechna lehčí plavidla opustila přístav, aby ostatní válečné lodě, které mezitím pronásledovaly piráty, doprovodila dál na moře. Z

těch posledních zde stála pouze pancéřová loď, jejíž velitel ležel dosud v bezvědomí na pevnině.

Rychlé policii se již podařilo vnést trochu světla do celé noční události.

Obyvatel přízemí domu, jehož první patro obývala paní de Vou-lettre, byl náhodou v zahradě, když kolem něho prošli tři muži s velkým kufrem. Také se podařilo najít kočího, jenž ty tři vyvezl za město. Majitel nejvzdálenější rybářské chajdy se sám dobrovolně přihlásil a vypověděl, že nedaleko jeho obydlí bylo tu noc přivázáno několik cizích člunů. Pozoroval je a spatřil nastupovat zhruba čtyřicet mužů, potom se dostavil muž doprovázený dvěma nosiči velkého kufru a odpověděl na zavolání stráže heslem Černý kapitán. Lodníci i rybáři byli pochopitelně opatrní a jejich přítomnost se báli ohlásit.

Tyto výpovědi spojené s všeobecně známou zkazkou, že pla-chetním mistrem Černého kapitána byla žena mimořádně krásy, dále listiny nalezené v bytě paní de Voulettre a jiné stopy, to vše jim dovolilo spojit události do souvislosti.

Tyto informace se dozvěděli také lovci od davu lidí, procházejícího se na molu. Každý byl rozčilen, že kdysi obávaný lupič dokázal unést válečnou loď z bezpečného a velice živého přístavu, nehledě na to, že plavidlo bylo obsazeno posádkou.

Kormidelník zkoumal přítomné lodi.

"Nu?" zeptal se colonel netrpělivě.

"Žádná z nich se nám nehodí, jsou tu samé bečky na sůl a sudy na herinky, které sotva ujedou dva uzly za deset měsíců. A tam venku -"

Zarazil se. Samozřejmě chtěl říci, že na rejdě nenajdou vhodné plavidlo k pronásledování, ale jeho ostré oči si musely při pohledu na moře všimnout něčeho, co jej připravilo o řeč.

"Tam venku co je venku?"

"Hm, už se nechci jmenovat Peter Polter, jestli při obzoru nevidím malý bílý bod, což nemůže být nic jiného než plachta!"

"Takže v přístavu žádnou vhodnou loď nenajdeme?"

"Ne. Tyhle necky se plíží jako šneci a nejsou ke koupi. Nevidíte snad, že je nakládají?"

"A co loď venku?"

"Musíme na ni v klidu počkat. Snad popluje jen kolem, možná tady zakotví. Nedělejte si zbytečné naděje. Na jednu válečnou loď tady případně třicet obchodních lodí, a ty se po čertech nehodí k pronásledování kaperů), i kdyby patron byl ochoten nám loď pronajmout. Každý zváží možnost, že by jeho loď mohla být potopena, pak začne dělat okolky a požaduje nehorázné peníze."

"Přesto se o to musíme pokusit, neboť je to jediná možnost, která nám zbývá. Může trvat hodiny, než připluje jiná vhodná loď."

"Tahle tady bude za hodinku, za dvě a možná i za tři - záleží na tom, jak je stavěná a kdo jí velí."

"Takže máme čas. Pokud najdeme vhodnou loď, vyrazíme na moře, jestli ji nenajdeme, musíme klidně očekávat výsledek pátrání a pronásledování, než budeme moci rozhodnout, co se bude dít dál. Kdybysme sem dorazili o deset minut dřív, mohli jsme toho holomka mít. Teď se musíme postarat hlavně o koně a taky vyhledat obchod, kde vyměníme naše otrhané hadry za lepší šaty."

Pochopitelně se podobali spíš préríjním tulákům než poctivým mužům. Odebrali se do hostince, kde nechali zaopatřit zvířata, provedli na sobě nutnou očistu a ukojili hlad i žízeň. Poté vstoupili do store, kde našli a koupili vše, co považovali za nutné.

) Kaper = námořní lupič, pirát

Mezitím uběhl nějaký čas, proto se vrátili do přístavu, aby se poohlédli po plachtě, kterou prve zpozorovali.

Kormidelník spěchal napřed. Když se dostal k místu, odkud měl volný výhled na přístav a rejdu, zůstal stát s výrazem nejvyššího překvapení.

"Jíehold, taková plachetnice! Právě vjíždí do přístavu jako mille tonnere, sacré bleu, svatá lodní přidi, to je clipper s plachtovím škuneru! Hurá, hurááá, je to Swallow!"

Spráskl radostně ruce, že to zaznělo jako výstřel z děla, jednou rukou popadl tlustého Dicka Hammerdulla, druhou tenkého Pitta Holberse a tančil s nimi v kruhu dokola, takže se po nich lidé udiveně ohlíželi a zvědavě obklopili celou skupinu lovců.

"Jestli hurááá nebo ne, to je celkem fuk!" řval Hammerdull, jemuž se nedobrovolný tanec nijak nezamlouval, "pusť mě, ty mořská přišero! Co je nám po tvé Swallow!"

"Co vám po ní je? Všechno, všechno, říkám vám!" vysvětloval Peter Polter a uvolnil oba nedobrovolné tanečníky.

"Swa ow je válečná loď, navíc jediná, která je lepší než plachetnice 'Horrible' Ajejí velitel? Poručík Parker, jehož hledáme! Říkám vám, že už nám ti holomci neutečou, protože je máme v hrsti!"

Radost kormidelníka se přenesla i na ostatní. Zde nebyla možná mýlka, neboť na přidi krásné plachetnice rozpínala křídla vlaštovka, vyřezaná ze dřeva a zlacená. Poručík Parker musel být mimořádně šikovný námořník, který se bezmezně spoléhal na své výtečně vyškolené muže, poněvadž dosud neskasal žádnou z plachet, ačkoliv již vjížděl do přístavu. Plachetnice se hnala rychle kupředu, hnána silou všech plachet a nakloněná na stranu, že by jí nestačil žádný rychloparník. Nad přední palubou se vznesly obláčky kouře, zazněly běžné pozdravné výstřely, na něž v přístavu odpověděli. Poté se ozval jasný hlas kapitána:

"Muži u kormidla - padnout na zád!"

Loď půvabně zakroužila v ladném půlkruhu.

"Pusťte plachty, námořníci!"

Plachty přestaly brát vítr a s pleskáním se přivinuly k ráhňům. Loď zvedla nejdřív před a poté zád, zakolébala se na strany, srovnala se a zůstala klidně stát v příboji, který vysílal příliv k molu.

"Hurá, Swallow, hurááá!" zaznělo z tisíce hrdel.

Všichni znali tuto báječnou loď nebo o ní alespoň slyšeli. Předpokládali, že se připojí k honu na piráty, který byl nyní tou nejdůležitější událostí v zájmu všech poctivých obyvatel Saň Fran-ciska.

Dva muži v námořnických uniformách se tlačili davem. Vypadali mimořádně rozčileně a unaveně. První měl výložky námořního poručíka a druhý kormidelníka.

Aniž by se někoho ptali, nasedli do prázdného člunu, odpoutali ho od oka, nasadili vesla a zamířili přímo ke Swallow. Její velitel stál u zábradlí a hleděl vstříc připlouvajícím.

"Ahóóó, poručíku Jennere! Jste to vy? Kde máte svou l'Hor-ribleT

"Rychle spusťte lano nebo schůdky, sir!" odpověděl mu tázaný rozčileně. "Musím k vám na palubu!"

Schůdky klesly podél boku. Oba muži přirazili s člunem a vyšplhali nahoru na palubu.

"Perkins, můj poddůstojník," představil Jenner svého průvodce. "Pane, musíte mi ihned dát svou loď!" dodal bez dechu a rozčileně.

"Dát svou loď?! Jak to proč?"

"Musím zal'Horrible"

"Musíte - nerozumím vám!"

"Byla mi ukradena, uloupena - unesena!"

Parker mu pohlédl do obličeje, jako by před sebou měl šílence.

"Žertujete zajímavým způsobem, milý poručíku!"

"Žertovat? Ať vezme čert žerty - pro mne to nic takového není! Otráven, pak mučen lékaři, vyslýchán policií a seřván přistavními a námořními úředníky. V takovém případě se člověk nemůže cítit jako po svatební noci!"

"Mluvíte v hádankách!"

"Nechtě si vyprávět!"

S nesmírnou zlostí, jež mu roztrásla celé tělo, popisoval vše, co se stalo, a dostal se do stavu, kdy by byl schopen krvavé pomsty. Skončil opakováním slov:

"Jak jsem řekl, musíte mi dát svou loď!"

"To není možné, sir!"

"Co, není to možné?!" volal Jenner se zlostí jiskřícíma očima. "Proč ne?!"

"Swa ow je svěřena poručíkovi Parkerovi, tedy mně, a já ji mohu předat jen na vyšší rozkaz."

"To je ostudné, to je zbabělé, to je -!"

"Pane poručíku -!"

Jenner se při výhrůžném tónu jeho hlasu trochu vzpamatoval. Namáhal se ovládnout své rozčilení. Parker pak pokračoval mír-něji:

"Chci brát tuto urážku, jako by se nestala. Vztek vám zatemnil mysl. Znáte zákony a rozkazy stejně dobře jako já a víte přesně, že nemohu velení na lodi svěřit nikomu jinému z vlastní vůle. Chci vás však uklidnit - co nejrychleji se připojím k pronásledování 'Horrible. Doprovodíte mne?"

"Musím, musím jet s vámi, i kdyby to mělo být do horoucího pekla!"

"Wellf Kolik zásob měla VHorribleT

"Nejvýš na týden."

"Takže jim nezbylo nic jiného než zamířit k Acapulku, neboť Guayaquil nebo Lima pro ně leží příliš daleko."

"Pak ji brzy dostaneme. Sám jste mi předvedl, jak je Swallow l'Horrible nadřazena. Zvedněte rychle plachty, sir, a kupředu!"

"Ne tak zbrkle, kamaráde! Přílišný spěch je většinou horší než pomalá uvážlivost. Nejdřív tu musím vyřídit nějaké obchody."

"Obchody? Bože, kdo v takovém postavení může myslet na obchody! Musíme ihned vyrazit na moře!"

"Ne, já musím ihned jít na břeh, abych dal své instrukce do souladu s naším úkolem. Navíc nemám potřebné zásoby, taky voda a munice nám chybí. Je třeba zajistit parník, který nás vyveče z přístavu proti přílivu a kolik děl má

"Horrible!"

"Osm po stranách, dvě na zádi a na přídi otočné dělo."

"Pak se jí v boji nemohu rovnat. - Forstere!"

"Zde, sir," odpověděl kormidelník, který přistoupil blíž z místa, kde mu neuniklo jediné slovo z jejich rozhovoru.

"Podám hlášení na břehu a zajistím vše, co potřebujeme. Pošlete někoho k tomu vlečnému parníku, zdá se, že má čas, a mohl by nás za hodinku vytáhnout. Déle pryč nebudu."

"Well, sir!"

"Napadá vás něco, na co jsem zapomněl?"

"Těžko, cap't'n, vy myslíte na všechno!"

Parker se chtěl otočit k Jennerovi, když jeden z jeho mužů hlásil:

"Člun u schůdků, sir!"

"Jaký?"

"Civilní, osm osob - a dokonce jeden Indián, jak se zdá!"

Poručík přistoupil k zábradlí a pohlédl dolů.

"Co si přejete, gentlemen?"

Treskow se napřímil. Znal prostředek, který ihned přivede na palubu jeho i ostatní muže.

"Záležitost z německého Wildauen - souvisí s 'Horrible."

Při těchto slovech, pronesených německy, se v očích poručíka zableskl potlačený úlek.

"Všichni nahoru!"

Jenner a Perkins ustoupili. Muži vystupovali na palubu: colo-nel a jeho synovec, kormidelník, Treskow, Holbers, Hammerdull, Potter a Vinnetou. Ostatní se ujali zvířat a po slibu brzkého shledání se uvolili zůstat na břehu. Treskow vystoupil nahoru první, přistoupil k Parkerovi a polohlasně se představil:

"Policejní poručík Richard voň Treskow, princí!"

Parker couvl. V jeho rysech se mísila radost s úlekem.

"Ach - nepoznal jsem tě hned promiňte - hned jsem vás nepoznal - už uplynulo několik let v jaké záležitosti -"

"V radostné, velice radostné. Nejdřív tisíc pozdravů od Jeho Výsosti, pana otce."

"Díky, díky! Číníte mne šťastným!"

Jako uprchlík z Německa cítil jisté obavy před tamním policistou, ale záhy se uklidnil: bratr jeho bývalé milé jej přece nemohl prozradit.

"Okolnosti vyžadují, abych byl velmi stručný. Přijel jsem do Států, abych zadržel skutečného vraha klenotníka Wallersteina, jehož jsem už našel."

Parker jej rychle uchopil za paži.

"Jste - chcete máte ?!"

Ocitl se v podobném stavu jako před chvílí poručík Jenner.

"Našel jsem ho," opakoval Treskow. "Je to Černý kapitán, který dnes v noci uloupil l'Horrible."

Parker vykřikl. Sdělení Treskova bylo tak nečekané a překvapivé, že se chytl za hlavu, aby se přesvědčil, že má na správném místě. Ohleduplný policista se rozhlédl po palubě a pomohl muži najít ztracenou rozvahu.

"Já a tito muži jsme ho pronásledovali přes Divoký západ až do Saň Franciska. Přijel sem krátce před námi a použil l'Horrible, aby nám unikl. Vidím, že konáte přípravu k rychlému opuštění přístavu, a žádám vás jménem všech přítomných, abychom vás mohli doprovázet!"

"Kdo jsou ti muži?"

"Syn a bratr klenotníka Wallersteina, bratr Heinze, sluhy vašeho pana otce, dále -"

"Dobře, dobře, to stačí, pane voň Treskove! Vaše přítomnost vyžaduje, abych vám věnoval veškerou pozornost, ale služební povinnosti si žádají své. Proto bych vás i bez této žádosti poprosil, abyste nás i se svými průvodci doprovodil na trestnou výpravu a považoval Swallow za svůj dočasný domov. Vystoupím nyní na břeh, avšak nejdéle za hodinu budu zpět a vynasnažím se, abych i přes své služební povinnosti vám byl k dispozici."

Pak se obrátil na Jennera:

"Jdu na břeh, poručíku! Nemějte starosti, za hodinu zvedneme kotvy!"

"Vezměte mne s sebou, poručíku! Mohu vás podpořit při vašich povinnostech, kdežto tady bych umřel netrpělivostí!"

"Tak pojdte!"

Oba nasedli do člunu, na němž přirazil Jenner k lodi, a veslovali k pevnině. Sotva odrazili od plachetnice, odehrála se na její palubě doslova pohnutá scéna.

Peter Polter přistoupil k maatovi.

"Forstere, John Forstere, ty starý mořský korábe, dokonce bych řekl, že ses stal boatsmanem!"

Oslovený se překvapeně podíval na opáleného, nyní divoce zarostlého muže.

"John Forster - starý mořský koráb dokonce mi tyká a zná mé jméno, i když jsem ho nikdy neviděl! Kdo vlastně jsi, he?!"

"Jieigh-day, ten chlap už nezná svého starého kormidelníka, od něhož dostal tolik pěkných ran do nosu a co je, k čertu?"

Přistoupil k Perkinsovi, jehož si až nyní lépe všiml.

"To je přece Mr. Perkins, nebo jak se ten chlap jmenuje, kterého jsem provedl po Swallow a který mě pak U matky Thickové na oplátku opil až pod stůl!"

Také on se na něho užasle díval. Nebylo divu, že jej nepoznali. Celá posádka stála zde a Peter s radostí chodil od jednoho k druhému.

"To je Plowis, Miller, starý Oldstone, křivý Baldings -"

"Kormidelník Polter!" zvolal konečně jeden z mužů, který poznal, kdo vlastně obrovitý cizinec je.

"Polter - Polter hurááá, Peter Polter hohohoho, do vzduchu s tím starým chlapem - vysoko - hurááá!"

Takové i jiné výkřiky se nesly po palubě, šedesát paží se natáhlo - byl chycen a vyhozen do vzduchu.

"Holá - holá - holááá!" zvolal někdo silným basem, "holá - holá - holááá!" vpadli do toho ostatní, a s tímto pokřikem nosili oblíbeného muže kolem paluby.

Peter nadával, hřímá a láteřil, prosil, aby jej pustili - nic nepomohlo. Teprve když se do toho vložil maat, byl nešťastník uvolněn a mohl opět používat končetiny.

"Sestup z trunu, Petere Poltere, a přijď do přední kajuty! Musíš vyprávět, kde všude jsi plachtil, starý žraloku!"

"Jo, jo, chci vyprávět, ale nejdřív mi musíte dopřát víc volného pohybu, prokletí slanečkové!" volal a ohnal se silnými pažemi, že se námořníci rozlétli na obě strany.

S bujarým smíchem a jásotem jej vedla veselá skupina na příď, a ať chtěl nebo ne, musel alespoň v krátkých větách vyprávět o svých zážitcích v americké divočině.

Služba ovšem nebyla ani v nejmenším zanedbána. Maat plnil uložené úkoly a muže pro nezbytné práce odloučil od rozjařené skupiny. Podvolili se, ačkoliv by raději naslouchali vyprávění Pol-tera.

Lovci byli tichými svědky této scény. Přáli hodnému námořníkovi, jehož měli všichni rádi, takový triumf a učinili si na palubě pohodlí, jak jen to bylo za nezvyklých poměrů možné.

Apačský náčelník Vinnetou ještě nikdy nebyl na palubě zaoceánské lodi - nyní se opřel o pušku a nechal své oči

lhostejně klouzat po nezvyklém okolí. Kdo ho znal, věděl, že za zdánlivou lhostejností se skrývá hluboký zájem, jemuž neunikl ani nejmenší předmět.

Neuplynula ani polovina uvedené lhůty, když se na molu objevily bedny i pytle s potravinami a bedny s municí. Poručík je objednal, pak byly naloženy do člunů a vyloženy na palubě. Když se Parker vrátil, práce byly ukončeny a také parník se chystal vzít Swallow do vleku na volné moře.

Kapitán i posádka byli plně zaměstnáni. Jakmile dospěli na konec rejdy, parník se rozloučil, plachty vylétly nahoru a námořníci se mohli věnovat nerušenému rozhovoru.

Poručíci si vyjasnili všechny záležitosti již během nepřítomnosti na lodi. Nyní si Parker zavolal Treskova a odebral se s ním do kajuty. Trvalo dlouho, než byli povoláni colonel a jeho synovec. Když se ti čtyři opět vrátili na palubu, zračilo se v jejich tvářích pohnutí a vážnost, což dokazovalo, že rozhovor se dotkl nejhlubších strun v jejich duších.

Parker přistoupil ke kormidlu, kde stál Peter Polter vedle Fors-tera.

"Vy jste Peter Polter?"

"Peter Polter z Langendorfu, capt'n!" salutoval tázaný v pozoru. "Byl jsem poddůstojníkem na anglické válečné lodi Jejeho Veličenstva Nelson, potom kormidelníkem na Swallow, clipperu Spojených států -"

"A nyní kormidelníkem per honneur, tedy čestný kormidelník na téže lodi," doplnil jej poručík.

"Capt'n!" zvolal Polter radostně a chtěl pronést děkovné lita-nie, avšak velitel jej pokynem zarazil.

"V pořádku, kormidelníku, nemáte mi za co děkovat - dlužím vám mnohem víc, než si myslíte, a nyní konám jen svou povinnost. Co říkáte kurzu, kterým zamířila 'Horrible'?"

Peter Polter poznal, že mu poručík položil tuto otázku hlavně proto, aby si ověřil způsob jeho uvažování a tím jej podrobil jakési zkoušce. Cítil se ve svém žvlu a odpověděl krátce, jak je to vhodné při rozhovoru s důstojníkem:

"Kvůli nedostatku proviantu do Acapulka."

"Dostihneme ji do té doby?"

"Ano, vítr je příhodný a my plujeme rychleji než ona."

"Chcete se střídat s Forsterem u kormidla?"

"Rád!"

"Tak se podívejte na mapu a kompas, abysme jeli nejkratší cestou!"

Chtěl se odvrátit, ale byl zadržen nečekanou otázkou Petera:

"Na Acapulco nebo do Guayaquilu, sir?"

"Proč do Guayaquilu?"

"Abysme je předjeli a dostali se jim do čela. Budou důvěřivější, protože čekají pronásledovatele zezadu."

Parkerovy oči se rozsvítily.

"Kormidelníku, jste dobrý boatsman! Máte pravdu a já bez váhání přijmu vaši radu, i když by mohli přijít na nápad ujet nám z Acapulka po sandwichské trase."

"Pak bysme měli křížovat po jižním a západním kurzu, dokud je nedostaneme."

"Správně! Přidejte dvě čárky západně, Forstere! Nechám vytáhnout všechno plátno. Dostal jsem rozkaz vrátit se co nejrychleji do New Yorku a intermezzo s l'Horrible smí zabrat jen málo času."

Mluvil klidně, jako by cesta kolem Hoomova mysu do New Yorku a dopadení pirátů bylo běžnou záležitostí a maličkostí. Poté přistoupil ke skupině lovců, aby je přivítal a nechal jim přidělit místa. Zdálo se, že jej velice zajímá Indián.

"Netouží Vinnetou po lovištích Apačů?" otázal se ho.

"Lovišti Apače je boj," zněla hrdá odpověď.

"Boj na moři je horší než na pevnině."

"Náčelník velké kánoe neuvidí Vinnetoua třást se strachem!"

Parker přikývl - věděl, že Indián mluví pravdu.

Rozruch, který s sebou dnešek přinesl, se pomalu uklidnil a život na jeho palubě se vrátil do běžných klidných kolejí. Míjel den za dnem, jeden jako druhý, takže lovci navyklí na rozlehlé prerie pomalu začínali cítit nudu.

Šířku Acapulka minuli již včera a Parker nařídil křížovat mezi kurzy na Guayaquil a Sandwichské ostrovy.

Šířku Acapulka minuli již včera...

Zvedl se ostrý větřík a slunce zapadlo mezi nevelkými, zato tmavými mraky na západě.

"Zítرا nás čeká pěkný větřík, kapitáne!" prohodil Polter k Par-kerovi, který při pochůzce přišel i ke kormidlu.

"Hodilo by se nám při tom narazit na piráty, neboť oni v bouři nemohou manévrovat tak jistě jako my!"

"Plachta na obzoru!" zazněl hlas hlídače ze stěžňového koše.

"Kde?"

"Severoseverovýchodně!"

Poručík vyjel po lanu nahoru, vzal muže z ruky dalekohled a pozoroval ohlášenou plachtu. Potom spěšně slezl dolů a odebral se na čtvrtpalubu, kde stál Jenner.

"Ruce na lana!" zvolal.

"Co je?" ptal se Jenner.

"Zatím není vidět nic přesného, ale každopádně se jedná o troj-stěžník, jako je l'Horrible. My jsme menší a máme slunce za sebou, takže nás dosud nespátřili. Vyměním plachty."

"Jak?"

Parker se usmál.

"Mám tu takový prostředek, jímž nás mohou učinit neviditelnými na větší vzdálenost. Nahoru na ráhna!"

Zkušeni námořníci šplhali jako kočky.

"Odstraňte létavky, kosatky a čnělkové plachty! Zajistěte je!"

Příkaz byl bleskurychle vykonán a loď pokračovala v jízdě poloviční rychlostí.

"Černé plachty! Pozor!"

Několik dalších tmavých plachet bylo drženo stranou.

"Teď vyměňte hlavní a zadní plachty, potom vratiplachty!"

Tmavé plachty v několika minutách nahradily světlé. Swallow nyní byla pro blížící se loď neviditelná.

"Maate, obraťte na jihojihozápad!"

Swallow nyní plula pomalu před druhým plavidlem. Veškerá posádka se shromáždila na palubě. Parker opět vystoupil nahoru, aby pozoroval loď před nimi. Uplynulo půl hodiny a začínalo se šerit. Když slezl zpět, jeho tvář zářila vnitřní spokojeností.

"Všichni muži na palubu!"

Tento rozkaz nebyl koneckonců nutný, protože všichni muži již stáli kolem něho.

"Mládenci, je to skutečně VHorrible. Dávejte pozor, co vám řeknu!"

Plní očekávání k němu přistoupili.

"Chci se vyhnout boji z paluby na palubu. Vím, že nikdo z vás se nebojí, avšak chci dostat loď nepoškozenou. Stojí mimo zákon a budete s nimi jednat jako s lupiči. Použijeme proti nim lest."

"Well doně capt'n, to je správné!"

"Měsíc je v novoluní a moře je tmavé. Necháme se hnát jen hlavní plachtou - bude nás pokládat za loď v nouzi, přitochí se k nám a začne cítit dobrý lup."

"Tak to je!" zaznělo souhlasně.

"Než se k nám přiblíží, vysadíme čluny. Maat podrží Swallow jen se šesti muži, ostatní se připraví na útok v člunech.

Zatímco se piráti budou zajímat o plachetnici, dostaneme se na zád' jeho paluby. Takže se všichni připravte!"

Odvážný velitel navrhl stejně odvážný plán. Věřil však okolnostem a nesmírnému štěstí, jež ho zatím nikdy neopustilo.

Zatímco se Swallow pomalu ploužila vlnami, 'Horrible' letěla jako vystřelená kupředu. Nastala noc. Nikde nebylo vidět plachty a posádka se cítila zcela bezpečně. Latour právě absolvoval rozhovor se svým zajatcem, bezvýsledný jako vždy, a teď se pomalu chystal na lůžko. Vtom se nad mořem ozval výstřel z nevelké vzdálenosti.

Rychle vyběhl na palubu. Zazněl druhý výstřel a ještě jeden.

"Výstřely v nouzi, kapitáne!" mňnil Long Tom, který stál nedaleko.

"Kdyby to bylo za námi, předpokládal bych válečnou loď, ale takhle to je vyloučeno. Každopádně je to potřebná loď bez stěž-ňů, jinak bysme museli navečer vidět její plachty. Konstáble, raketu a tři výstřely z děla!"

Raketa vylétla k obloze, potom zazněly dělové rány. Také loď v ohrožení opakovala výstřely.

"Připlujeme blíž, Tome. Bude to kořist, nic víc."

Přiložil k očím noční dalekohled.

"Podívej, támhle leží a má nahoře jen starou hlavní plachtu. Vzduch je trochu ztuhlý, ale já se přitochím, abych s nimi promluvil!"

Vydal nutné příkazy, plachty padly dolů, loď se pootočila a hnala se v malé vzdálenosti od Swallow.

"Ahóóóó, jaká loď?" zaznělo z druhé strany.

Téměř celá posádka 'Horrible' se shromáždila na levoboku.

"Křižník Spojených států amerických. Co jste zač vy?"

"Clipper Spojených států amerických Swallow, poručík Parker!" zaznělo místo z druhé lodi z pravoboku 'Horrible'.

Dobře mířená salva zaduněla mezi plachtami a dav tmavých postav se vrhl na muže, kteří neočekávali přepadení a nebyli téměř vůbec ozbrojeni.

Jen jediná osoba si všimla blížících se člunů - Clairon. Sotva za sebou kapitán zavřel dveře, napřímila se s velkou námahou v poutech, přistoupila ke stěně kajuty, kde objevila dlouhý, ostrý hřebík. Již několik nocí se snažila o něj předřít svá pouta a dnes byla tak daleko, že se jí to muselo podařit úplně. Tři výstřely ji zastihly v plné práci. Potom zaslechla mohutné plácání vesel příjždějících člunů.

Co se dělo? Přepadení? Boj? Záchrana trpící v nouzi? Každá z těchto možností jí skýtala naději uskutečnit svůj záměr.

Pět minut úmorné námahy - ruce byly volné, a vzápětí si rozvázala pouta na nohou. Vtom na palubě zazněly výstřely z revolverů a hluk hrozného boje muže proti muži. Neptala se po jeho původu, věděla, že Latour je na palubě. Mohutným kopnutím rozrazila dveře kajuty, a pak strhla ze stěny zbraně, které potřebovala pro svou ochranu. Poté vyhlédla na moře okénkem na pravoboku. Tři čluny visely na laně, které nebylo z opatrnosti a kvůli tmě vytaženo nahoru.

"Přepadení!" mumlala. "Kým? Samozřejmě, to je trest! L'Hor-ribleje ztracena a já sama vydám Latoura pod jejich nože!"

Zajatci dosud nepřešli k pirátům - osvobodím je a pak uteču. Jsme už pod Acapulkem. Pokud se dostanu nepozorovaně na člun, přistanu do dvou dnů u pobřeží!"

V rohu kajuty našla malý příruční kufřík. Vzala si talíř plný sušenek a dvě láhve limonády, které stály na stole, potom otevřela tajnou skryš a vytáhla z ní svůj poklad, který ukryla v kufříku. Nyní se plížila k průlezu, aby se porozhlédla.

Lupiči byli přepadeni a zatlačeni na zád'. Museli podlehnout!

Opět se vrátila do podpalubí a odebrala se do kýlového prostoru, kde otevřela závoru před průlezem.

"Jste ještě vzhůru?"

"Yes, yes! Co se děje na palubě?"

"Piráti byli přepadeni. Jste spoutáni?"

Ne " "I>|c" Tak jděte nahoru a konejte svou povinnost! Počkejte - pokud Černý kapitán přežije dnešní večer, vyřídíte mu, že ho nechá pozdravovat!"

Běžela napřed, spěchala zpět do kajuty, vzala kufřík a vystoupila na palubě. Nepozorovaně se dostala k zábradlí. Kufřík

držela mezi zuby a šplhala po laně najeden z připoutaných člunů. Byl však příliš velký, právě tak ten sousední, zato poslední byl menší. V jeho nitru ležel stěžeň s plachtou. Clairon skoro vykřikla radostí. Nečekala, že by zde našla plachtu. Již teď se viděla zachráněná. Postavila kufřík na dno člunu, který odvážala, a pak začala veslovat - odvážná žena skutečně vyrazila na otevřené moře!

...odvážná žena skutečně vyrazila...

Latour byl velice překvapen přepadením, ale dokázal se rychle vzpamatovat.

"Sem ke mně!" vykřikl a vrhl se k hlavnímu stěžni, aby zajistil pro sebe i své muže pevnější postavení.

Piráti poslechli.

"Kdo u sebe má zbraně, bude hlídat, ostatní vlezou zadním průlezem pro sekery!"

To byla jediná cesta k záchraně. Zatímco několik mužů, kteří u sebe náhodou měli zbraně, se postavilo útočícímu nepříteli, spěchali ostatní dolů a za okamžik se vrátili ozbrojeni noži a sekerami.

Ačkoliv si první útok vyžádal oběti, lupiči měli převahu nad posádkou Swallow. Rozvinul se boj, který byl tím hroznější, že nikdo nemohl rozeznat podrobnosti.

SWALLOWA LHORRIBLE

"Přineste louče!" řval Latour.

I tento příkaz byl splněn. Sotva se rozšířil jas světla po bojišti, kapitán sebou trhl, jako by spatřil ducha. Bylo to možné? Právě před ním stál Vinnetou, nejvyšší náčelník Apačů, tomahavk v pravici a skalpovací nůž v levé ruce, a po jeho boku vlály bílé vlasy Sama Fireguna.

"Bílý had odevzdá svůj jed!" zvolal hrdý Indián, pak odhodil všechny, kteří mu stáli v cestě, a popadl Latoura za hrdlo. Ten chtěl setřást protivníka, ale nepodařilo se mu to. Také co-lonel[Q] uchopil - zvedli jej nad hlavy, hodili před sebe na zem potom pirát ztratil vědomí.

Přepadení zapůsobilo na lupiče jako hrozný sen. Překvapení je připravilo o síly a pád kapitána je zbavil jednoty a zbytku odva-hy.

V tom okamžiku se otevřel průlez a vyběhla zajatá posádka 'Horrible. První, koho spatřili, byl poručík Jenner.

"Hurá, poručík Jenner, hurááá! Na lotry!"

Každý z nich popadl první zbraň, na kterou narazil. Lupiči se dostali mezi dva ohně a byli ztraceni.

Uprostřed davu stáli dva muži zády k sobě, a kdo se k nim příliš přiblížil, zaplatil životem. Byli to Dick Hammerdull s Pittem Holbersem. Ten druhý právě otočil hlavu stranou, aby přítel slyšel jeho slova:

"Dicku, jestli si myslíš, že támhle stojí ten lotr Peter Wolf, pak nemám nic proti tomu!"

"Peter proklaté jméno, zláme mi jazyk! Kde je?"

"U toho ořešáku, který ti báječní lidé nazývají stěžněm!"

"Jestli stěžněm nebo ne, to je celkem tuk, ale pojď, starý coo-ne, dostaneme ho živého!"

Ještě někdo poznal Latriera, totiž kormidelník Peter Polter. Odhodil nůž, sekeru i revolver stranou a popadl paprsek vratidla, který mu byl milejší. Každá rána tímto nástrojem srazila jednoho muže. Probojoval se davem lupičů až k Latrierovi a přiskočil k němu.

"Mille tonnerre, Zlý Jean! Znáš mě, lotře?!"

Oslovený nechal klesnout paže a byl bledý jako stěna. Poznal protivníka, jemuž ani zpola nedorostl.

"Kde máš moje hodinky, he?! Pojď sem, chlape, já ti pošeptám, kolik právě uhodilo!"

Chytil ho za vlasy a boky, zvedl jej do výše a vrhl jím vši silou proti stěžni, že to hlasitě zapraskalo a muž s rozdrčenými kostmi se sesunul k zemi. Oba lovci přišli pozdě.

Piráti konečně pochopili, že nemají naději zvítězit, proto odložili zbraně, ačkoliv tím nemohli dosáhnout práva na milost. Nad palubu se vzneslo mnohohlasné volání. Swallow odpověděla výstřely z děl. Potvrdila opět svůj věhlas a připsala ke svým činům další.

KAPITOLA DEVÁTÁ - Nalodění

Opět se přeneseme do pověstného hostince U matky Thicové v Hobokkenu - Dobrá, hodná žena se vůbec nezměnila, a pokud ano, pak jen v souvislosti s plnou, kulatou postavou, která nabrala nějaký ten další coul na obvodu. Bylo již pozdní odpoledne, takže se dostavila většina jejích obvyklých hostů a obsluhující personál měl plno práce.

Rozhovor se točil podle zvyku kolem posledních válečných i politických novinek a událostí. Vzpouřa jižních států se den ode dne rozšiřovala a štěstí přálo dosud otrokářům víc, než si zasluhovali. Pouze některé drobné epizody dávaly tušit, že také Sever si Činí nároky na přízeň této vrtkavé bohyně. Nehledě na malý rozsah úspěchů, byly tyto přijímány s jásotem všemi, kteří se hlásili k činorodé a demokratické politice prezidenta Abrahama Lincolna.

Tu se otevřely dveře a do místnosti vstoupilo několik námořníků, kteří se nepochybně nalézali v příjemném rozpoložení.

"Héééj muži, chcete slyšet, co je nového?" ptal se jeden z nich a udeřil plnou silou do stolu, až to zadunělo, aby na sebe upoutal pozornost přítomných.

"Co je -? Co se stalo -? Co je nového -? Ven s tím, rychle!" znělo ze všech stran.

"Co se stalo a co se udalo? No, vlastně co jiného než námořní bitka, jaké se jiná nevyrovná!"

"Námořní bitka - kde? Kdy -jak - kdo s kým?"

"Kde - na šířce Charlestonu - jak po čertech odvázně! Kdy - den neznám, ale bylo to nedávno. A kdo s kým? Hádejte!"

"My a vzbouřenci!" zvolal někdo.

Všichni se rozesmáli. Příchozí se usmál také a zvolal:

"Vida, ty jsi chytrý chlapík, když hned uhodneš tak těžkou otázku! Že to muselo být mezi námi a Jihem, je jasné jako mořská pěna, ale jak se jmenovaly lodě, he? Na to svým rozumem asi hned tak nepadneš!"

"Které to byly? Jak se jmenujou? Kdo zvítězil?" znělo opět bouřlivě ze všech stran.

"Byla to Florida -"

"Florida?" přerušila ho matka Thicková a razila si tučnými pažemi cestu blíž k vypravěči, aby jí neuniklo ani slovo.

"Florida je nejnovější, největší a nejsilnější plavidlo Jihu, má být naprosto neporovnatelná. Postavili ji ze samého železa. Kdo se odváží na takového obra?"

"Hm, kdo! Malý poručík se stejně malou lodí, tedy obyčejným clipperem, který byl navíc po vyčerpávající plavbě kolem Hoornova mysu. Mním Swallow poručíka Parkera."

"Swallow - poručíka Parkera -? Není možná! Proti Floridě nezmůže nic ani flotila, tak jak by se mohl malý clipper odvážit napadnout takovou nestvůru -"

"Stop!" vpadla matka Thicková do řeči mluvčímu. "Zmlkni se svým clipperem, jemuž vůbec nerozumíš. Znáš Swallow a taky poručíka Parkera, který má větší cenu než deset velkých Florid dohromady! Dobrý námořník ví, že velikost lodě není výhodou, musí se totiž počítat s okolnostmi, které umožní malému Davidovi porazit velkého Goliáše, jak to stojí v bibli! Ale Swallow měla být v kalifornských vodách, he?"

"Byla - byla ale dostala příkaz plout kolem Hoornova mysu do New Yorku. Musí to být náramná loď! Přece jste slyšeli historku o l'Horrible, kterou Černý kapitán šlohnul na rejdě v Saň Francisku a kterou Parker tak krásně dopadl? Obě lodě, Swallow i l'Horrible, se pak držely spolu a jely z jihu podél brazilského pobřeží až do úrovně Charlestonu, kde narazily na Floridu, která je hned začala pronásledovat. Parker velel oběma plachetnicím a vyhnal zdánlivě l'Horrible na útěk po volném moři. Swallow stáhla plachty i ráhna, takže vypadala, jako by prodělala velkou bouři. Florida ji měla za neschopnou a umínila si zmocnit se jí." ;

"Jo, Parker je čertův chlapík!" mínila matka Thicková. "Dál, dál!"

"Železná bedna se skutečně nechala zmýlit a následovala Swallow do mělčin Blackfollu, kde zůstala viset na dně.

Parker zvedl ráhna, vytáhl plachty, zavolal l'Horrible zpátky a začal s bombardováním kolose. Jedna z prvních koulí urazila kormidlo, dokonce došlo k zahákování a teklo dost krve. Florida zůstala ležet na mělčině a ty dvě ostatní pokračovaly v cestě, takže tu každou chvíli můžou vyhodit kotvy."

"Neuvěřitelné! Odkud to máš?"

"Slyšel jsem to na admiraltě, kde o tom zaručeně vědí už delší dobu, pokud povstanci nepřerušili telegrafní linky."

"Na admiraltě! Pak to musí být pravda - a já přeju ubohému Jennerovi, že se mu podařilo vymazat stín, který zanechal Černý kapitán na jeho l'Horrible.íí

"Yes, to je novinka, která pozvedne mysl a rozradostní duši!" prohlásila hostinská. "Poslyšte, chlapi, nechám narazit soudek a vy pijte, jak dlouho budete chtít, na úspěch americké Unie, prezidenta, Swallow a - a -"

"A na zdraví matky Thickové!" zvolal někdo a zvedl sklenici.

"Ať žije matka Thicková!" zaznělo ode všech stolů.

"Ať žije matka Thicková, stará šalupa!" zvolal také silný basový hlas mezi dveřmi.

Všichni se otočili k mluvčímu, mimořádně velkému muži. Sotva jej hostinská zpozorovala, rozběhla se mu vstříc s radostným křikem:

"Peter, Peter Polter! Tisíckrát tě vítám v Hobokkenu! Odkud přicházíš, starý brachu, ze Západu?"

"Yes, tisíckrát zdravím v Hobokkenu! Pojď, musím tě obejmout! Dej mi políbek, stará kocábko! Heigh-day - holá, lidi, pusťte mě! Pojď na mou vestu, stará škatule!"

Odhrnul všechny, kteří mu stáli v cestě, jako stébła trávy, objal hostinskou kolem objemného pasu, přes nesmírnou váhu ji zvedl a laskavě ji políbil na rty.

Strpěla tuto něžnost před mnoha svědky s takovým klidem, jako by šlo o samozřejmou věc, a pak opaskovala otázku, odkud přichází.

"Odkud? No, odkud jinud než z paluby Swallow, která připlula kolem Hoornova mysu!"

"Ze SwallowW volali všichni.

"Jo, je-li vám to milé, lidi!"

"Takže jste na ni byl i proti Floridě?"

"Rozumí se! Nebo si myslíte, že se Peter Polter z Langendorfu bojí nějaké železné nestvůry?"

"Vyprávějte, master, vyprávějte! Co jste dělal na lodi? Už je tady nebo -"

"Stop! Otázky vám létají z úst jako halekání plavčíkovi, když dostává otěhem přes záda! Rozmotám vám vyprávění popořádku jako lano. Jsem Peter Polter z Langeridorfu, poddůstojník z anglické válečné lodi Jejeho Veličenstva Nelson, pak kormidelník na clip-peru Spojených států amerických Swallow, potom německý policejní poručík v prérii, pak znova kormidelník, dokonce per honneur na Swallow, a teď jsem -"

"To všechno známe, Petere!" vjela mu do řeči matka Thicková, "na to je dost času, především mi odpovíš na otázky, které jsou důležitější než všechno ostatní. Jak to vlastně bylo s Wallersteinem, Heinrichem Sanderem a Peterem Wolfem? Kde jsou? Co je s Černým kapitánem a l'Horrible? Myslela jsem, že je honíte po Západě, ale pak jsem slyšela, že jste je dopadli se Swallow na moři! Potkali jste Sama Fireguna, nebo jak se jmenuje, a byl skutečným strýčkem? Jak to vypadá s tím německým policistou, víš, s tím hezkým mladým mužem? A v kterých místech jste -"

"Už budeš hotová, stará," zvolal kormidelník se smíchem, "nebo máš dost dechu, abys vydržela žvanit další hodinu? Svata flotila, ta ženská má zobák a vyřídilku! Dej mi plný žejdlík, jinak ti neřeknu vůbec nic! Předtím ale budu vyprávět těmto gentlemanům historku s Floridou. To ostatní není pro každého, seznámím tě s tím až ve vedlejší místnosti."

"Nedostaneš ani kapku, dokud nebudu aspoň v krátkosti vědět, na čem jsem!"

"Jsi všetečka! Tak se ptej, ale jednoduše a krátce!"

"Wallerstein?"

"Na Swallow.11

"Policista?"

"Na Swallow."

"Černý kapitán?"

"Jako zajatec na Swallow."

"Zlý Jean?"

"Taky."

"Strýček Sam Firegun?"

"I on."

"Poručík Parker?"

"Přirozeně taky, ale zraněný."

"Zraněný? Bože, doufám, že -"

"Nesmysl, utřil jen několik šrámků, nic víc. Holt si vezme na nějaký čas dovolenou. Na Floridě to šlo trochu zhurta - ale v té prokleté prérii jsme zažili docela jiné věci! Například můj kůň, takový podrazák, mi připadal jako démon nebo satanův drak! Ještě dneska nemůžu říct, jestli mi z těla nevytrásl nějakou důležitou kost! Ale chtěla ses ptát!"

"Máte vraha?"

"Ovšem."

"Kdo jeto?"

"Černý."

"Co s ním bude?"

"Bude zastřelen, oběšen, otráven, roztrhán, utlučen, spálen, rozčtvrcen nebo no, něco z toho to určitě bude!"

"Kde?"

"Hm, to je taková prokletá věc! Jako lupič a pirát propadl soudnictví americké Unie, ale jako Wallersteinova vraha ho chtějí mít naproti na druhé straně. Já nechci a ani nemůžu říct, kdo ho dostane."

"Kdeje Swallow?"

"Křižuje v protivětru venku před pobřežím. Forster stojí u kormidla, kdežto kapitán nasedl se mnou na parník, aby podal hlášení, a já tu na něj mám počkat."

"Čekáš na něho? Tady u mě? Takže sem přijde?"

"Se rozumí! Takový hodný námořník vždycky navštíví matku Thickou, pokud zakotví v New Yorku. Za hodinu bude Swallow v přístavu a pak přijdou další hosti, Pitt Holbers -"

"Pitt Holb -!"

"Dick Hammerdull."

"Dick Hammer -!"

"Colonel Firegun."

"Colonel Firegun -!"

"Wallerstein, Treskow, malíček Bili Potter, Vinnetou, nejvyšší náčelník Apačů a -"

"Vinnetou, náčel -!"

Jména se zadržovala dobré matce Thické v ústech překvapením, že u sebe uvidí tak významnou společnost, která stála v úzké souvislosti se zajímavým osudem jejího chráněnce Wallersteina. Naštěstí nezapomněla na své povinnosti hostinské.

"- nik Apačů!" dodala rychle. "Ale já tu stojím a lenoším, i když mám za hodinu obsloužit tolik pánů! Jdu, běžím, letím! Pe-tere, musím se na ně připravit, a ty zatím vyprávěj těmto dobrým lidem o Floridě, kterou jste dostali na dno!"

"Jistě, to udělám, jen se nejdřív postarej, abych měl pořád něco ve džbánu! Taková námořní bitva musí být vlhká i při vyprávění!"

"Žádné strachy, kormidelníku!" byl uklidňován přítomnými. "My vám pomůžeme tu historku zalít!"

"Tak dobře! Poslouchejte, muži, jak se to semlelo s Floridou! Měli jsme rovník i Antily daleko za sebou, už jsme obepluli prst Floridy a blížili se k Charlestonu. Samozřejmě jsme se drželi dál na moři, jak jen to šlo, protože Charleston patří jižanským státům, které posílají své clippery a křižníky daleko ven, aby jim neunikl žádný Severan."

"Takže 'Horrible' plula s vámi?"

"Jasně! Držela se nás od začátku, plachtila v naší kýlové vodě, ale my museli plout s polovičními plachtami, protože jsme rychlejší. Šťastně a nezpozorováni jsme se dostávali kupředu, i Charleston byl za námi, a tak jsme se přiblížili víc k pevnině."

"Tam jste narazili na Floridu!"

"Počkej, zelenáči! Takže jednoho krásného rána stojím u kormidla - musíte vědět, že mě kapitán jmenoval kormidelníkemper honneur, jak jsem se už zmínil a právě myslím na matku Thickou, jakou radost bude mít, když se u ní zas jednou ukázu - plachtili jsme kousek před 'Horrible', která nás následovala s plnými plachtami a tu zavolal muž ze stožárového koše:

"Kouř severovýchodně!"

Umíte si představit, že v tom okamžiku se nahrnuli všichni muži na palubu, protože s parníkem, který by nesl nepřátelské vlajky, by nebyly špásy. Kapitán hned vyšplhal na hlavní stěžeň, vytáhl dalekohled, zavrtil hlavou, slezl dolů, nechal skasat plachty, aby se 'Horrible' dostala na doslech, a když se to stalo, volal na ni:

"Viděli jste parník, poručíku?"

"Yes, sir!"

"Co bude zač?"

"Nevím," odpověděl poručík Jenner, "to plavidlo nemá stěžně ani trup, jde příliš hluboko, sir!"

"Bude to jedna z jižanských válečných lodí! Chcete jí snad uhnout z cesty?"

"Uděláme totéž co vy!"

"Well, tak se na ni podíváme!"

"Well, sir - ale jsme příliš slabí!"

"Jsme slabší, zato rychlejší! Kdo velí?"

"Vy!"

"Díky! Pustíme je blíž -jestli vytáhnou nepřátelskou vlajku, budete od nich pomalu prchat na pravobok. Postarám se, aby se mě drželi, a zavedu je na písek. Pak se vrátíte a nakrmíte je dělovými koulemi!"

"Well, well! Ještě něco?"

"Ne!"

Poté jsme vytáhli plachty, kdežto malé i ráhna jsme stáhli dolů, takže to vypadalo, jako by smě ztroskotali v bouři a nemůžeme z místa. Signalizovali nám vytažením vlajky, proto jsme zvedli hvězdy a pruhy, kdežto oni pak zatřepetali jižanským hadrem. Byla to nová bitevní loď Florida s dvojitým pancéřováním a předním hrotem, kterým mohla přerážnout i nejlepší fregatu."

"A na ni jste se odvážili?"

"Chachacha, jsem Peter Polter z Langendorfu a bil jsem se s lotrovskými Ogallaly, tak proč bych se měl zaleknout nějaké plechové konve? Dobrá dřevěná loď je vždycky lepší než železná bedna, z níž si nemůžeš uříznout ani párátka na zuby. Náš admirál Farragut to říká taky. Takže nás vyzvali, abysme se vzdali, ale my se jim vysmáli a poslali jim jednu kouli. Obrátili, aby se za námi pustili a vrazili nám svůj hrot do těla. Otočil jsem kormidlem a vyhnul se jim, ale oni udělali totéž. Držel jsem je dost daleko, a tak jsme se stále točili a uhýbali, dokud se pořádně nenaštvali a nepřestali uvažovat. Jejich koule nám neublížily, vždycky letěly nad, proto nás nesmyslně pronásledovali až k písčitému pobřeží, kde najeli na mělčinu, kterou jsme přejeli, protože máme menší ponor."

"Bravo, ať žije Swallow!"

"Yes, pijte, chlapi, ať žije!"

Když si dopřál nepochopitelný a neopakovatelný lok, který okamžitě odkryl dno sklenice, pokračoval:

"Tak jsme se dostali na jejich zád'. Zatímco se ti muži nalézali pod kýlovou vodou, ustřelili jsme jim kormidlo, takže byli zcela ztraceni. Taky l'Horrible se dostala blíž, mužstvo Floridy se nemohlo bránit, voda začala vnikat do podpalubí, bahněla se v písku, myjí pomohli - a pak sundala vlajku. Vzdala se, vzali jsme její lidi na palubu, a sotva jsme to udělali, položila se na bok. Vlny ji sežraly."

"Holá, to bylo správné! Ať žije Swallow!"

"Děkuju vám, chlapi, ale neměli byste zapomínat ani na 'Hor-rible, která odvedla dobrou práci."

"Well, ať žije l'Horrible! Přijíme jí!"

Sklenice zazvonily. Zvenčí zaznělo několik výstřelů - znamení, že do přístavu vplouvá loď. Vzápětí se v ulicích města zvedly davy lidí, všude hlaholily hlasy, jako by mělo dojít k nějaké zvláštní události. Peter Polter se zvedl, přistoupil k oknu a otevřel je.

"Holá, muži, kampak pospícháte?" ptal se, zatímco uchopil kolemjdoucího za paži.

"Dobrá zpráva, master: do přístavu právě vplouvá Swallow, která prodělala vítěznou bitvu s Floridou. Všechny ostatní lodě ji hned zdravily vlajkovou řečí, aby poctily jejího kapitána, a teď každý pospíchá, aby viděl, jak přistává."

"Thankyou, master!"

Opět zavřel okno, a když se otočil, zjistil, že všichni hosté opustili svá místa a dokonce zapomněli zaplatit za pivo, jak spěchali k zakotvení slavného clipperu.

"Jen běžte!" smál se, "moc toho nevidíte. Velitel už je na pevnině, a ti, kteří půjdou z paluby, nejsou žádní pořádní námořníci,

i když se činili, až to hřmělo. Já budu věrný své matce Thickové, ostatně tady musím čekat na Parkera."

Uplynula značná doba, než se jmenovaný objevil. Než stačil zavřít dveře lokálu, již se sem přibližovalo hlasité volání davu, který sem přicházel od přístavu. V jeho čele kráčeli námořníci ze Swallow. Vstoupili do výčepu hned za Parkerem, a bylo jich tolik, že je místnost nemohla pojmout. Rázná hostinská, jež zatím dokončila své přípravy, si uměla pomoci. Otevřela místnost pro čestné hosty, strčila do ní očekávané a pak zavřela dveře. Obsluhu ostatních lidí nechala na personálu.

"Welcome, sir!" zvolala radostně na Parkera, který jí s neskrývaným potěšením podal ruku.

Také ostatní, především Treskow a Wallerstein, byli pozdraveni srdečným podáním ruky. Museli se posadit a stačilo jen pokynout, aby se jim dostalo všeho, po čem toužili.

"Matko Thicková, ty jsi přece jen nejlepší brigantina, které jsem kdy vplachtil do náruče!" prohlásil kormidelník. "V té ubohé prérii nebylo nic než maso, prach a rudoši, taky na moři to nebylo nejbáječnější, protože jsme měli na lodi příliš hladových žaludků -- ale u tebe se jí a pije jako u Velkého Mogula, nebo jak se ten chlap jmenuje, a kdybych tu zůstal jen na týden, vsadil bych svůj krk, že bych odcházel stejně tlustý jako tenhle Mr. Hammerdull!"

"Jestli tlustý nebo ne, to je celkem tuk!" opáčil flegmatický west-man, statečně se ládující z talířů, "hlavně když člověk dostane mezi zuby pořádné sousto! Já to potřebuju víc než vy všichni ostatní, protože od chvíle, co jsem nechal svou Mirjam v Saň Francisku, jsem zhubl touhou a steskem po tom mém dobytku - vid', Pitte Hol-bersí, starý cooneT"

"Když myslíš, Dicku, že se ti po ní stýská, nemám nic proti tomu. Se mnou je to stejné - a co ty, Bille Portere?"

"Co já? No, kde je můj kůň, je mi celkem fuk, hihhih, hlavně že se mi líbí u matky Thickové!"

"Tak je to správné," souhlasila hostinská, jenom si berte, kolik chcete a jak dlouho! Hlavně při tom nezapomeň na svůj slib, Petere!"

"Jaký?"

"Že budeš vyprávět!"

"Ach tak! No, no, když budeš pořádně nalévat, pak mi nesejde na několika slovech."

Zatímco žvýkajícími ústy vypravoval o prožitých dobrodružstvích, seděl Vinnetou na svém místě a statečně zápolil s nezvyklými pokrmy bledých tváří. Pálenky a vína se však nedotkl. Věděl, že ohnivá voda je nejhorším nepřítelem jeho národa, proto ji nenáviděl a opovrhoval ji. Jeho pozornost byla upřena k živému rozhovoru, který vedli ostatní polohlasně, což bylo důkazem, že jednají o důležitých věcech.

"Jak to šlo na admiraltě?" otázal se Sam Firegun poručíka.

"Podle očekávání," odpověděl Parker, který měl ruku na pásce jako několik ostatních, kteří byli obvázáni na různých místech těla. "Povýšení na kapitána a potom dovolená, dokud se úplně ne-zotavím."

"Pojedete s námi na druhou stranu Atlantiku?"

"Samozřejmě, hlavně v souvislosti s poměry, o nichž jsem vám v mezích nutnosti vyprávěl."

"A co Swallow!"

"Utrpěla střetem a půjde na nějakou dobu do doku k opravě."

"A zajatci?" ptal se Treskow.

"Jak jsem předpokládal!"

"To znamená -?"

"Ještě během dneška musí být vydáni kriminalistickému oddělení admirality."

"Nic jiného se nedalo čekat! Ale já jel přes moře, napříč celou Amerikou a dole kolem Hoornova mysu, abych je dopadl a přivedl do své země. Nevydám jim je!"

"To nejde!"

"To nejde? Že by zde nebylo žádné východisko? Podle zákona je musíme každopádně vydat, ale zákony - chachacha! Už jsme svedli leccos, takže zrovna tady bychom neměli narazit na nemožnost!"

Parker se lživě usmál.

"Vydat je musím, avšak - hej, matko Thicková, pojdte sem, kor-midelník na chvíli přeruší vyprávění!"

Hostinská si k němu přisedla.

"Venku leží parník Lloydovy společnosti Alba. Znáte ho?"

"A jak! Velí mu kapitán Seiffert. Důstojníci i posádka sem chodí. Večer s odlivem odplouvají."

"Seiffert je Němec?"

"To bych řekla, dokonce si myslím, že Yankeeje nemá vůbec v lásce."

"Je s ním řeč?"

"Hm, když to udělá správný člověk správným způsobem."

Naklonil se až k jejímu uchu, takže jen nejbližší sedící mohli zaslechnout následující otázku:

"Máte ještě tu pasovou kancelář?"

S úsměvem přikývla.

"Pasy pro kohokoliv a do kterékoliv země, podepsané a zaručeně dobré - vše do jedné hodiny."

"Mohl bych dva dostat?"

"Jistě. S jakými údaji?"

"Napišu je."

Vytáhl zápisník, vytrhl z něho list a na obě strany uvedl popisy, které se dokonale hodily na Latoura a Latriera.

"Tady, matko Thicková!"

"Děkuju, sir, hned se o to postarám."

Vstala a opustila místnost. Snad ve všech velkých přístavních městech leží takové tajné kanceláře, v nichž si člověk za dobré peníze může sehnat dobrý, i když falešný pas.

"Jaký máte plán, princ?" zeptal se ho Sam Firegun pln očekávání.

"Docela jednoduchý. Zajistíme si místa na Albě a pojedeme do Brém. Krátce před nastoupením na palubu je odevzdám - podle svého svědomí. Postarám se však, aby zajatci unikli a použili Albu, která je bude mít odvézt do bezpečí."

"To bude těžké!"

"Ne příliš, pokud se to správně navlékne. Pokud nám dá kapitán Seiffert souhlas, bude vše v suchu."

Nyní jim obšírněji vysvětlil svůj plán, který byl přítomnými prohlášen za dobrý a proveditelný. Poté opustil dům, aby se nechal dopravit na Albu.

Tam odevzdal svou vizitku a byl odveden do kajuty, v níž našel samotného kapitána. Ten se uctivě uklonil.

"Poručík Parker?"

"Už kapitán," zaznělo s úsměvem.

"Ach, to je zřejmě následek rozšířené zvěsti o vašem dobrodružství. Gratuluji! Co vás přivádí ke mně na palubu?"

"Mám v úmyslu plout na Albě do Brém, a to s jistým doprovodem."

"Máte dovolenou? Každopádně následek vašeho zranění. Srdečně mne těší, že budu moci svézt tak odvážného kamaráda. Vítejte! Máte osobní důvody k cestě do Německa?"

"Ano, chci k otci."

"K otci? Máte anglosaské jméno!"

"Jistě, toto současné, ale ne to, které jsem musel na nějakou dobu odložit. Můj otec je plukovníkem ve výslužbě a jmenuje se princ Otto Viktor voň Schönberg-Wildauen."

"Zírám, kapitáne - spíš, Výsosti!"

"Prosím, dovolte mi, abych vám vyprávěl!"

Začal delší zprávu, na jejímž konci Seiffert vyskočil a podával Parkerovi obě ruce.

"Pane kamaráde, jsem vám naprosto k dispozici! Vaše záležitost by mi jistě připadala podivná, ale nyní se rád chopím příležitosti zahrát kousek Yankeeům, kteří se chlubí, že jsou nejlepšími námočníky na světě, i když jejich nejvýznamnější důstojníci jsou Němci rád jim provedu nějakou tu čertovinu a - to je nejdůležitější - vaše mimořádné osudy vzbudily mou účast takovým způsobem, že vám nabízím jakoukoliv pomoc!"

"Takže souhlasíte s mým plánem?"

"Samozřejmě! Je výtečný, a já vám na znamení pošlu několik svých lidí v člunech do blízkosti Swallow. Jen se postarejte, aby ti dva lotři nevyrazili jiným směrem!"

"To jim nedovolíme. Peter Polter je bude hlídat v druhém člunu a zmaří jejich případné pokusy zamířit jinam."

Po několika frázích na rozloučenou jej Seiffert doprovodil ke schůdkům, potom se Parker vrátil k matce Thickové, která ho již čekala s falešnými pasy.

Hodná hostinská byla velice zaražena, když se dozvěděla, že celá společnost a hlavně její oblíbený kormidelník odcestují do Německa. Protože museli leccos obstarat, nadešel čas rozloučení. S pláčem se pověsila na krk přítele, jenž se musel všemožně přemáhat, aby mu nezvlhly oči.

"Farewell, matko Thicková!" zvolal konečně a dlouhými kroky vyběhl ze dveří.

"Farewell, matko Thicková!" volali také ostatní a podávali jí ruce na rozloučenou.

Dívala se za nimi, dokud jí nezmizeli z očí, a pak se zavřela do malé místnosti, z níž vyšla až po velmi dlouhé době.

Latour s Latierem leželi spoutaní v tmavé komoře podpalubního prostoru.

Věděli, že Swallow spustila kotvy před New Yorkem a že pro ně již není záchrany. Při každém kroku, který do komory dolehl, očekávali, že budou vytaženi a předáni úřadům. Také nyní, když zaslechli hluk blížících se kroků, se polekali. Tentokrát zněly kroky tiše, opatrně a plíživě, jako by je nikdo neměl slyšet. Dveře komory se bezhlučně otevřely a někdo se šeptem zeptal:

"Jste vzhůru, kapitáne?"

"Kdo je tam?"

"Pst, ne tak nahlas! Nepoznáváte Long Torna?"

"Long Torna? K čertu! Myslel jsem, že jsi mrtvý!"

"Ani mě nenapadne! Víte, kapitáne, tu noc, když nás člun Swallow tak lstivě přepadl a já poznal, že je s námi konec, skočil jsem přes palubu a doplaval jsem na tuhle loď. Ukryl jsem se v kýlovém prostoru a naštěstí jsem brzy potkal starého známého, který chodil často dolů a slitoval se nade mnou. Celou cestu jsem proležel za sudy s vodou - bylo to prokletě nudné a nepříjemné. On mi nosil potřebné jídlo a dneska nebo zítra v noci mi pomůže pryč z paluby."

"Ach! Nemohl jsi pro nás nic udělat?"

"Zatím ne, nebylo by to k ničemu. Dneska jsem ho však uprosil a on slíbil, že se postará, abyste se dostali pryč - pokud máte dost odvahy."

"Odvahu? Chachacha! Jak to chcete udělat?"

"Za hodinu tady přistane člun, který vás má vyzvednout -"

"Sacré bleu, to bude pozdě!"

"Ještě ne! Jakmile se nalodíte, roztrhnete pouta -"

"To nedokážeme, už několik dlouhých měsíců se o to marně snažíme."

"Mám tady nůž a nařiznu je. Ukažte!"

Když byl hotov, pokračoval:

"Schováte se do kajuty a zamknete za sebou dveře, aby vás nikdo nemohl překvapit. Pak vylezete okénkem, pod nímž nechali lehkomyšlně uvázaný člun, a dostanete se pryč."

"Kam? Budou nás pronásledovat!"

"O všechno bude postaráno. Hned jak budete vyzvednuti, hodí můj známý do člunu dva oděvy a všechno, co budete potřebovat. Tři čtvrtiny posádky jsou na břehu, lovci taky, navíc kotvíme na místě, kde pluje spousta člunů a loďek, takže vás nebudou moci hned najít. Venku na rejdě kotví Alba, loď Lloydovy společnosti, která za dvě hodiny vyráží do Brém. Kormidelník je bratr mého dobrodince a jmenuje se Weber. O všem ví a bude na nás čekat. Tady máte peníze, abyste mohli zaplatit za cestu."

"Torné, nevím -"

"Hlouposti, to nic není a váš dík -"

Musel se stáhnout zpět, neboť shora zazněly kroky. Rychle zavřel komoru a vzdálil se. Když se dostal na palubní schody, setkal se s Parkerem.

"Nu?" zeptal se tento.

"Podařilo se. Přišel jste právě včas, abyste mě vyrušil. Ti chlapi by se mne začali vyptávat na různé věci, které by nás mohly prozradit."

Byl to Treskow, který si zahrál na Long Torna.

V noci po přepadu se mezi zraněnými nalézal také Long Tom, jehož vyslechli. Před svou smrtí vše vyprávěl, takže současná role Treskova nebyla příliš těžká.

Oba zajatci ani v nejmenším nepochybovali o tom, co slyšeli, a netrpělivě čekali na chvíli, kdy budou vyzvednuti. Každá minuta jim připadala jako věčnost, ale hodina konečně uplynula a objevil se maat Forster, aby je odvedl nahoru. Parker stál na palubě s několika policisty, kteří čekali na zajatce, jinak na lodi téměř nikdo nebyl. Každopádně odešla větší část posádky na pevninu. Také zmíněného člunu si Latour všiml, když kráčeli kolem zábradlí.

"Gentlemen, tady vám předávám ty chlapy! Důkazy už máte. Chcete zkontrolovat jejich pouta kvůli zodpovědnosti?" mňnil Parker.

"Pouta? Žvásty!" opáčil jeden z konstáblů. "Nám nikdo neuteče. Tuhle je přijímací protokol, sir!"

Parker převzal se spokojeným výrazem dokument - nyní už nezodpovídal za to, co se stane, a nikdo mu nemohl předhazovat výčitky.

"Kupředu, muži!" nařídil konstábl, "do člunu!"

Ve stejném okamžiku roztrhli oba zajatci svá pouta, skákali po palubě a vnikli průlezem do kajuty, jejíž dveře zapříchli, a v příštím okamžiku již seděli ve člunu. Rychle uvolnili lano, chopili se vesel, odrazili od trupu lodi a zanedlouho již klíčkovali mezi množstvím lodí, mezi nimiž je nemohl nikdo objevit.

"Alba leží venku - k ní!" nařídil Latour, námahou bez dechu.

Už byli daleko za vlastním přístavem, když zazněly postupně tři výstřely, platící jejich útěku.

"Jste na té Swallow proklatě pomalí!" zvolal Latour. "Mám dojem, že nás už nikdy nedostanou!"

"Snad, když všechno klapne! Holá, za námi jede člun! Co chce?"

Úzká, rychle plující loď se k nim neustále přibližovala.

"Člun, ahoj!" zvolal muž u kormidla. "Poslali nás z Alby! Jste ti dva gentlemani, kteří chtějí ke kormidelníkovi Weberovi?"

"Ano."

"Tak nechte svůj člun plavat a přestupte si k nám! Vždyť by vás mohl prozradit!"

Oba uprchlíci byli radostně překvapeni. Tomův přítel se o ně postaral lépe, než očekávali. Přestoupili a záhy se dostali na palubu Alby, kde je přivítal kormidelník, aniž by mrknutím oka prozradil, o jakou hru se zde jedná. Přidělil jim prozatím místo v mezi-palubí, odkud budou moci vylézt až zítra, když bude loď daleko na moři.

Ti dva si vyměnili oděvy a vyšli na palubu, aby se nadýchlí čerstvého vzduchu a protáhli se.

Pod stanem, který byl na zádi zařízen pro cestující první kajuty, seděla dáma. Latour zůstal polekaně stát.

"Jeane!" zvolal rozechvěle. "Znáš ji?"

"Tisíc čertů, !" "Je to ona a - a nebesa, neopírá se támhle ten tisíckrát prokletý Apač a vedle něj colo-nefil"

"Ovšem, a naproti jsou ti tři trappeři, Hammerdull, Holbers a Potter. Myslími!"

"Je to z pirátské lodi l'Horrible..."

"Ach!" zaznělo za nimi, "to je neočekávané shledání. - Vítejte na palubě Alby! To je přece vikomt de Latour!"

Otočili se a spatřili Parkera, Petera Poltera, Wallersteina a také Treskova, v jejichž blízkosti stál půltucet námořníků s připravenými pouty.

"Co je co to má -!" koktal Latour bledý jako smrt. "Co to má znamenat?" otázal se Treskow. "Jménem zákona vás zatýkám na německé půdě jako lupiče a vraha!"

Poté pokynul námořníkům. Ti se vrhli na oba muže a přes zuřivý odpor je spoutali. Černému kapitánovi se vyvalila nepřítel-ností a vztekem pěna od úst.

"Když jsem ztracen, ať je ona ztracena taky!" řval. "Zatkněte tu ženu pod stanem! Je to z pirátské lodi l'Horrib-le a ona v Saň Francisku pod jménem paní de Voulettre tuto loď unesla a jako chevalier de Poulettre zavraždila zlatníka Wallersteina!"

"Ach!" zaznělo překvapeně ze všech úst. "Do cely pro zajatce s nimi!" nařídil Treskow. Potom se obrátil na zád' a přistoupil k dámě. "Madame, jsem Treskow, policejní poručík. Vaše jméno, prosím?"

Vtom k nim přistoupil Pitt Holbers.

"Jestli to není ta ženská, která mi v préríi podala papír pro co-lonela, ať se propadnu!" Dáma zbledla. "Jsem -!" mumlala.

"Chevalier de Poulettre, paní de Voulettre, a kdo ví, jak se ještě jmenujete! Slova tohoto muže mi postačují, abych vás ihned zatkl!"

Natáhl po ní ruce. S výkřikem zloby uskočila, běžela k zábradlí a chtěla se vrhnout do vln. Tuji uchopily dvě silné paže. Vin-netou ji zadržel a nepustil ji, dokud nebyla spoutána.

"I ji strčte dolů!" nařídil Treskow. "Výslech nám vše osvětlí, a já tuším, že jsme učinili lov, který je stejně důležitý jako zadržení těch dvou výtečníků. Už nám neutečou!"

KAPITOLA DESÁTÁ - Ve vlasti

Zazněl ječivý hvizd, zvon dal znamení a spěšný vlak vjel s duněním na nádraží. Vystoupil z něj jediný cestující - dáma, jež s pomocí služebního průvodčího opustila kupé první třídy a potom zamířila do čekárny, aby si upravila toaletu, která utrpěla dlouhou cestou.

Už nebyla v nejmladších dívčích letech, přesto se v její krásné tváři zračil výraz přívětivosti, jemuž léta nemohla uškodit, a dodával ženě výraz nezničitelného mládí. Znalec lidí by jistě prohlásil, že výraz obličeje nemá nic společného s věkem - dámě totiž nebylo přes třicet - ale musela bojovat s nejvyšším vypětím duševních sil proti nepřízni života, která ji připravila o klid a mír.

V žádném případě nepatřila k nízkým kruhům, což se nedalo hádat pouze podle třídy kupé a čekárny. Její postava, držení těla i pohyby, způsob, jímž se oblékala - to vše svědčilo, že je doma spíš ve vyšších kruzích a že má ctihodné nároky nejen na vnitřní vzdělání, nýbrž i na vnější vystupování.

"Garfon!" zvolala při vstupu do čekárny.

Číšník přiskočil a hluboce se uklonil.

"Jak je odtud daleko na zámek Wildauen?"

"Dvacet minut, milostivá!"

"Jeho Výsost princ je přítomen?"

"Zajisté."

"Znáte milostivou slečnu?"

"Měl jsem tu čest dámu několikrát obsluhovat. Nádraží je častým cílem vyjížděk nebo procházek Jeho Výsosti i

slečny."

"Zařídíte pro mne tento dopis pro dámu!"

Vytáhla obálku a navštívenku, poznamenala několik slov na kartičku, kterou zavřela do obálky, a zajistila svým podpisem. Poté požádala o oběd, sáhla pro časopis a posadila se.

Poslíček rychle zajistil svěřenou úlohu a vrátil se. Sotva stačil podat zprávu, když se za rohem vynořil lehký kočár, předjel před nádražní budovu a zůstal stát. Wanda vyskočila a se zřejmým spěchem se odebrala do čekárny. Cizinka se při pohledu na mladou dívku zvedla.

"Musím vás požádat o prominutí, slečno, že si dovoluji vás sem pozvat, ačkoliv se známe jen z nedostatečné korespondence. Nevím, jestli by byla má návštěva Jeho Výsosti milá, ale musím s princem mluvit, proto jsem se chtěla představit nejprve vám."

Mladá dívka na ni vrhla vlídný pohled a potom jí se srdečným výrazem podávala obě ruce.

"Slečno voň Treskow, vždy jsem toužila vás poznat. Jsme přece spojenkyně a známe naše vzájemné pocity a hnutí našich srdcí. Vaše přítomnost je mi velice vítaná, třebaže neznám důvod vaší tak nenadálé návštěvy na zámku Wildauen."

"Je radostný, má milá přítelkyně!"

"Radostný?"

V očích tazatelky zářilo napjaté očekávání.

"Ano, nejradostnější, jaký pro vás může být a pro mne také, což nepopírám."

"Pro mne i pro vás současně? Pak by to - pak by to mohlo být jediné: máte zprávy od Richarda a Maxe, od vašeho bratra a prince z Ameriky!"

"Je to tak! A tyto zprávy mne nutí, abych je sdělila Výsosti osobně. Byla byste tak laskavá a vyžádala pro mne audienci?"

Pak se zaváháním dodala:

"Přece víte, že Výsost mi není příliš nakloněna!"

"Audienci vám ráda dohodnu, mám ovšem podmínku, že mi ty dobré zprávy řeknete jako první!"

"Souhlasím, ale tady není místo pro takové rozhovory. Prosím vás -"

"Pojďme, má milá! Váš list mne zastihl právě ve chvíli, kdy jsem chtěla na projížďku - přijela jsem tedy vozem sem a prosím vás, abyste se ke mně připojila!"

Opustily nádraží.

Zatímco jely vstříc městečku a zámku, stál princ Otto Viktor voň Schönberg-Wildauen, plukovník ve výslužbě, u okna, zahalen do neproniknutelného tabákového oblaku, který se vznášel po celé místnosti. Vtom zazněl v kouři povel:

"Heinzi!"

Volaný se objevil.

"Copak, Výsosti?"

"Kafe!"

"Rozkaz, Výsosti! Už jsem kvůli němu byl u Krákoliny, ale ještě ho neměla hotové. Tyhle ženské si nikdy nezvyknou na pořádek a přesnost, stejně jako -"

Byl přerušen, panna Adelina všuměla v rozevlátém ranním obleku a poletujícími stuhami čepce do místnosti, v rukou dobře uspořádaný podnos.

"Dobré ráno, milostivý pane! Smím servírovat kafe?"

"Milostivý pán?! Už je přes deset let v mých službách, ale do smrti se nenaučí základním věcem! Budu si muset najít novou hospodyni. Ona neví, kdo jsem?!"

"Rozkaz, pane plukovníku!"

"No, konečně! Kdy má nosit kafe?"

"V osm hodin ráno, pane plukovníku!"

"Už je pět minut po osmé! Má mi ho nosit v přesný čas, rozuměla? Ted' může jít!"

Hospodyně odešla, Heinz zůstal, poněvadž dosud nebyl propuštěn. Jak se zdálo, pán dnes opět neměl nejlepší náladu, a to mělo svůj důvod. Šálek cinkal silněji než běžně, dým stále houstl a nakonec se v něm znovu ozvalo:

"Heinzi!"

"Copak, Výsosti?"

"Víš, co je dnes za den?"

"Co je dnes za den? Hm, to nevím. Já jsem se nikdy nebratřič-koval s nějakými dny!"

"Ale dnešní den bys měl znát!"

"Proč?"

"Dneska je to rok, co přišel Peter."

"Peter? Hrome, Výsosti, je to pravda?!"

"Peter a policejní poručík. Bylo to právě v ten den, který pro mě byl no, však víš, Hemži!"

"Ano, vím, Výsosti. Po jejich odjezdu jste psal, ale zůstali jsme naprosto beze zpráv. Kdo ví, kde vězí, a kdo ví, jestli vůbec někde vězí!"

Hluboký bas sluhy dostal melancholický nádech.

"Vkládal jsem do nich velké naděje - že bych se i tady zmýlil?"

"Hm, Výsosti, Peter je schopný chlapík a taky Treskow mi hned padl do oka -jestli se jim nepříhodilo nic zlého, určitě se budou snažit."

"Nedali o sobě vědět, jak byl rok dlouhý! Kdyby žili, určitě by aspoň jednou napsali!"

"To vždycky nejde, Výsosti, protože -"

"Dobré ráno, strýčku!" byl přerušen.

Wanda vstoupila jako vždy bez předchozího ohlášení do místnosti, objala plukovníka, dala mu sladkou ranní hubičku a pokračovala:

"Víš, co ti přináším?"

"Nuže?"

"Noviny."

"Mé časopisy už leží na stole."

"Ó, ty nemyslím, mám něco jiného! Tady, čti, strýčku!"

"Nemám tu brýle. Nechme to na pozdější dobu!"

"Tak já ti to přečtu. Poslouchej!"

Otevřela list v němž stálo:

Policejní událost

Každý si jistě vzpomíná na mimořádný rozruch, který vznikl zavražděním a oloupením zdejšího zlatníka Wallersteina. Mladý a schopný důstojník z nejvýznamnějšího a nejbohatšího rodu v zemi byl uznán vinným za tento zločin a přes ujišťování o nevině a navzdory konexím jej odsoudili na základě indicí k trestu smrti. Panovník změnil jeho trest v doživotní vězení, z něhož mladý muž jednoho dne prchl. Jeden jeho přítel, stejně mladý policista, se ujal nevděčné a těžké úlohy dokázat nevinu odsouzeného a dopadnout skutečného pachatele. Sledoval stopy zločinu z vlastní vůle až za oceán a po nekonečných strastech a útrapách se mu podařilo dosáhnout a zajistit pachatele - byli dva s "Zadrži" přerušil ji princ bouřlivě. "Heinzi!" "Copak, Výsosti?" "Mé brýle!"

Vytrhl jí noviny z rukou, narazil si skřípec a rozechvěle četl znovu uvedené řádky, aby pak pokračoval:

- byli dva spoluviníci, jichž se lstí zmocnil, aby je předal trestající justici. Také hned přivedl nutné svědky, americké prérijní lovce a kladeče pastí, slavného indiánského náčelníka, námořníky atd. Jednalo se o celou skupinu mužů, kteří zde vyvolali svou přítomností mimořádnou pozornost. Dozvěděli jsme se, že i nevinně odsouzený důstojník se nachází v této společnosti. Lze očekávat, že tento případ nenechá justice zapadnout. Podle jistých informací očekávají určité kruhy a nejmenované osobnosti na vývoj událostí a tlačí na rychlé jednání Dýmka mu již dávno vypadla z ruky a rozbila se na podlaze. Dočetl, ale stále zíral do novin, jako by mu měly dát další vysvětlení. V místnosti vládlo hluboké ticho - pak se starý silný muž zhroutil do křesla, takže Wanda se k němu starostlivě vrhla, ale také Heinz přiběhl, aby mu poskytl pomoc.

"Hrome, Výsosti, teď se to musí zjistit stejně jako tehdy léta Páně 1814! Radost ale může být ještě nebezpečnější než kartáče, které spadnou z čistého nebe!"

"Nechtě mě!" bránil se plukovník a opět se zvedl. "Kdopak ti dal ty noviny?"

"Jistá dáma, strýčku."

"Jaká?"

"Smím říct její jméno, aniž by ses na mě rozzlobil?"

"Rychle mi ho pověz! Kdo přináší tak výtečné zprávy, nemusí se bát mé zloby."

"Jmenuje se Adela voň Treskow a při této příležitosti tě žádá o rozhovor."

"Adela - voň - Treskow!" opakoval koktavě proklínané jméno. "Takže ona! Dal jsem však jejímu bratrovi slovo, on svůj úkol vyřešil ať tedy přijde!"

Wanda odešla, Heinz ji následoval. Po chvíli vstoupila Adela.

Zůstala stát mezi dveřmi a obrátila svůj pohled naplněný obavami k princovi. Stál vzpřímeně proti ní, ale jeho dříve zachmuřený výraz a výhružný žár v očích se pomalu rozplynuly při pohledu na krásnou, pokorně se tvářící ženu.

"Vroucně vám děkuji za zprávu, kterou jste mi přinesla, slečno! Proč jste si přála osobní rozhovor?"

"Abych Vaší Výsosti mohla předat tento dopis!" zaznělo tichým, roztřeseným hlasem.

Vytáhla list. Princ vrhl pohled na adresu.

"Je od Maxe! Vy jste ho viděla nebo jste se s ním dokonce setkala a mluvila s ním?!" ptal se rychle.

"Obojí, setkala i mluvila, Výsosti."

"Ach," zamumlal zpola zlobně a zpola vesele. "Nejdřív šel k vám, na otce ani nepomyslel!"

"Promiňte, Výsosti, vám patří dřív i dnes jeho první a nejušlechtilejší myšlenky - tyto řádky přináší jisté zdůvodnění jeho zdánlivého opomenutí."

Rozbalil dopis a četl:

Drahý otče!

Konečně, konečně se splnilo mé vroucí přání, opět smím otevřeně a beze strachu i studu vstoupit na půdu své vlasti! Naplněn díky k Bohu i těm, kteří udělali takový kus práce, bych nejraději hned spěchal do Tvé náruče, ale nejde to, dosud na mě leží vina, a Ty smíš svého syna obejmout, až bude ospravedlněn. Teprve potom ho uvidíš. Nechal jsem se spoutat stejně, jak tomu bylo kdysi, než jsem okovy násilím přerval - v přesvědčení, že to potrvá jen krátkou dobu. Pak k Tobě přijdu. Zakolísal jsem, otče, avšak ještě víc jsem odpykal. Pokud mi odpustíš, zachovej se laskavě i k té, která Ti přinesla tuto radostnou zprávu! Provinil jsem se já, nikoliv ona, ta věrná, hodná a čistá duše, jež vytrvala a tiše trpěla. Slzy jí vykypěly ze srdce a její zrak se zkalil. Její bratr mne zachránil z vyhnanství. Prokaž mi milost tím, zejí najdeš místočko ve svém srdci!

Tvůj Max

List se chvěl v jeho dlaních. Obsah se ho velice dotkl a v dlouhém pohledu, jímž ulpěl na mladé ženě, se zračil zuřivý boj staré zášti a otcovské lásky. Ta druhá samozřejmě zvítězila. Jeho oči byly stále laskavější a vstřícnější - podal jí ruku

a potom ji odvedl ke křeslu.

"Věřila jste vždy v jeho nevinu?"

"Vždy."

"Zůstala jste mu věrná?"

"Nikdy jsem na něho nezapomněla a stále jsem se za něho modlila."

"Kdy přijel?"

"Předevčírem."

"Jak vypadá?"

"Ach, velmi dobře!" odpověděla a zrudla rozpaky. "Je silnější, mocnější a mužnější než jiní!"

"Kde je?"

"Doprovodil mne na nádraží a pak se chtěl obrátit na policii, aby se jim dobrovolně vydal."

"Musí být osvobozen! Ihned vyrazím, abych za něho zaplatil kauci! Hemži!"

Sluha byl nedaleko a hned se objevil.

"Copak Výsosti?"

"Oblíknout - zabalit zapráhnout! Pojedeme do hlavního města! Max je tam a já musím -"

"Výsosti," přerušila jej Adela prosebně, "snad není tato cesta tak nutná, jak to vypadá. Důkazy o jeho nevině jsou jasné a vliv mého bratra je nepochybný, takže princ dorazí na zámek Wildauen možná dřív, než si myslíme."

"Na to se nemůžu spolehnout!" zvolal plukovník, jehož hnala otcovská netrpělivost sem tam po pokoji. "Ani hodinu - ani minutu ani vteřinu nezůstane ve vězení! Je nevinen, chci ho tady -já, plukovník jezdecký princ Otto Viktor voň Schonberg-Wildauen!"

"Pak nemohu již déle váhat! Výsosti, musím vás připravit na šťastnou událost."

"Událost - připravit ? Ach, chcete jednat opatrně se starým pánem - p-řichází, už je na cestě je to tak, nebo ne?!"

"Je to tak! My jsme jeli spolu, já, on, jeho přátelé. Záruka mého bratra stačila, aby dostal svobodu. Vystoupili o stanici dřív a přijedou na koních. Měla jsem jet napřed, abych zabránila možným následkům jejich nečekaného příjezdu."

Neměl čas jí odpovědět - obrátil se na sluhu:

"Heinzi!"

Volaný zmizel.

"Heeeiiiinii!!!"

Také na tento důrazný křik Heinz nereagoval. Venku však někdo tahal za zvonek, jako by zámek hořel. Plukovník vyběhl z místnosti, Adela za ním. Služebnictvo a personál se sbíhali. Heinz ještě držel provaz od zvonku v ruce a křičel z plných plic:

"Princ přijíždí, mladý, milostivý pan poručík! Jděte, lítejte, spěchejte, kartáčujte, zametejte, uklízejte, myjte, vytáhněte prapory, upleťte věnce, pečte, vařte a míchejte, utíkejte do města, stavte čestnou bránu, vlajky a světla - držte řeči, volejte hurá, ať žije, sežeňte občanskou gardu, cvičitele a hasiče, najděte starostu i jeho radu, faráře a učitele se školáky i poškoťáky - zhotovte transparenty, střílejte salvy z pušek i děl, vyzvánějte na zvony, ať městský trubač troubí z věže - no tak dělejte, utíkejte! Co tu stojíte a valíte bulvy? Pokud se neproberete, vlítu mezi vás jako léta Páně 1814 mezi Francouze, to když jsme se ubytovali u té mladé vdovy. K ní taky dorazila hrozná zvěst, na niž musím dodnes myslet. Stál jsem takhle mezi dveřmi a právě jsem si čistil koženou výbavu, když ona sešla dolů ze schodů a postavila se přede mě, jako by chtěla..."

"Co je tady za pekelný rámus?!" přerušil jej plukovník. "Jak můžeš vydávat rozkazy, Heinzi?!"

"Vydávám rozkazy kvůli slavnosti a veselí, Výsosti! Musíme uvítat mladého pána. Krákolino, jdi rychle k řezníkovi, pekaři a cukráři, ať -!"

"To mi nemusí říkat!" byl opět přerušen, přičemž se tlustá hospodyně vyhnula z kuchyně s Wandou za zády. "Věděla jsem dřív

než on, že přijde mladý pán! Co mám dělat, o to se starý bručoun nemusí starat!"

"Vidíte, Výsosti, že zas začíná krákorat?! Bude nejlepší ji strčit na pár dnů za závoru a zámek, aby -"

Byl přerušen potřetí, stalo se něco, co zastavilo jeho káravou řeč. Po příkrém svahu se hnál tryskem kůň, jenž zahnul do dvora a spláhl se před stojícími lidmi, takže jezdec, který mu ležel na zádech a držel se zuby nehty hřívý, sletěl na tvrdou dlažbu, kde zůstal ležet.

Chvilí zůstal bez pohybu, potom se ale pomalu zvedl. Bylo to zvláštní individuum: vysoká, širokoplecí a mimořádně svalnatá postava, hladce vyholená hlava a na ní klobouk, jehož obrovská krempa slývala po zádech dolů, zatímco přední část byla jednoduše odříznuta. Tělo zakrýval krátký, široký pytlovitý kabát, jehož rukávy sahaly sotva k loktům. Pod nimi vyčuhovaly manžety čistě vyprané košile a dohněda opálené paže a konečně dvě ruce, které jako by patřily předpotopní nestvůře. Nohy zakrývaly široké kalhoty z lehké látky, boty byly vysoké a kůže na ně musela být vyříznuta ze zad slona. Muž v rozervaném klobouku, mechově zeleném kabátu a žlutých nankinských kalhotách vypadal jako postavička z maškarního plesu, jež zabloudila ze sálu na ulici, a následkem bolesti, utrpené při pádu, a smíchu přihlížejících se tvářil, jako by chtěl zlosti spolknout nyní již klidného koně včetně celé společnosti.

"Lounds, mille tonnerre, svatá lodní přídi, co je tady ke křiku a smíchu, vy lotři! Nemůže snad kormidelník seskočit z takové proklaté bestie?! Jen to zkuste sami, opičáci, a uvidíme, zda si nepolámete své kosti z měsíčního svitu! Ale - heigh-day - holá, to je přece ten pán Výsost nebo jak se jmenuje, a taky krásná miss, která mě onehda měla tak ráda! A tady - My God huzza, báječně, tady je taky Heinz a jeho crutch, ten starý scout s berlí! Poznáváš mě ještě, pajdavej bratře?!"

"Peter, Výsosti, můj Bože, Peter! No, teď je úplně jasné, že skutečně přichází!"

Belhal se k bratrovi, aby jej srdečně objal.

"Jistě, že to jsem já, Peter Polter z Langendorfu, poddůstojník na válečné lodi Jejeho anglického královského Veličenstva Nelson

a pak kormidelník per honneur na clipperu Spojených států amerických Swallow, navíc préríjní lovec, trapper, squatter a policejní komisař - a nyní kvůli tomu ďábelskému dobytku předzvěst všech těch báječných lodí, které plují za mnou. Pojd', Heinzí, dej si kníra stranou, abych našel místo, kde se podle všech pravidel a zvyklostí tisknou rty!"

"Vítej, Petere!"

Objal jej a srdečně políbil.

"Vítej, Petere!" zvolal také plukovník a podal mu ruku.

"Vítej, Petere!" zdravila jej srdečně Wanda.

"Vítej!" připojilo se celé služebnictvo, které bylo svědky jeho nedobrovolného příjezdu.

Pouze jedna osoba mlčela, což Peterovi neuniklo.

"No, nemůže mi taky podat ruku, stará a věčně zamračená pramice? To matka Thiccková z Hobokkenu je úplně jiná ženská! Ta má chlupy za zuby a celý lodní náklad vitality, ale když k ní připluje Peter Polter, ví, co se sluší a patří. Good day taky vám, miss voň Treskow! Už jste dorazila? My jsme jeli vesele pohromadě a šlo to dost dlouho dobře, než mého koně napadlo vzepít se kormidlu. Dal jsem mu několik dobře mířených ran a hop, hop, ujížděli jsme jako bouře, takže jsem se musel až příliš snažit, abych aspoň jakžtakž dodržel správný kurz. Odved'te toho padoucha do stáje! Vlastně si to nezasloužil, ale budu ho mít alespoň na chvíli z očí!"

"Takže můj syn skutečně přijíždí?" otázal se plukovník a pokynul mu, aby ho následoval do jeho místnosti, kam se také obrátil.

Wanda, Adela a Heinz je následovali.

"Kapitán Parker? Jasně, přijíždí, a ostatní s ním."

"Kdo ještě?"

"No všichni: policejní poručík, Mr. Wallerstein, colonel, apač-ský náčelník Vinnetou, Dick Hammerdull, Pitt Holbers, Bili Pot-ter a tak dál. Černý kapitán a Zlý Jean, který mi tehdy vzal roha s mými hodinkami, leží v železech a tu svou l'Horrible hned tak neuvidí!"

"Kdy přijedou?"

"Hm, budou tu za čtvrt hodinky. My jsme si vzali koně s rychlými nohama, takže to jde jako na parní šalupě."

"Bože, pospěšme si!" zvolala Wanda. "Budu muset urychlit své kuchyňské přípravy!"

"Připojím se k vám, jestli dovolíte," prohlásila Adela, pokynula plukovníkovi a následovala přítelkyni.

Princ se ocitl v horečnatém napětí a netrpělivosti, musel se všechno dozvědět co nejrychleji.

"Pan voň Treskow přijíždí taky?"

"Ano, pane princi!"

"Kdo je onen Wallerstein?"

"To je - hm, synovec pana colonela."

"Kdo je coloneH" 5

"Sam Firegun, bratr zavražděného zlatníka Wallersteina, jehož zabil Černý kapitán s ."

"? To je kdo?"

"Milenka Černého kapitána a zároveň mistr plachet na 'Hor-rible, pořádně prohnaná ženská. Nyní ale najela na mělčinu, pane princi!"

"Zdá se mi, že se budu muset připravit na velice romantické a vzrušující vyprávění. A ostatní?"

"Dick Hammerdull, Pitt Holbers a Bili Porter jsou préríjní lovci a trappeři, kteří patří do společnosti colonela."

"A ještě někdo?"

"Ach, Indián! Jmenuje se Vinnetou a je nejvyšším náčelníkem Apačů."

"Takže Indián?!"

"Yes, master lord voň Schönberg - a jaký! Jemu se nikdo nevyrovná, dokonce ani colonell"

"Jak ses s těmi lidmi sešel?"

"Jo, to je dlouhá historka. Kdybych ji měl vyprávět podle pravdy, musel bych se na to posadit."

Klidně se uvelebil do křesla, urovňal si široký límeček od košile a začal vyprávět. Přes netrpělivost, s níž plukovník očekával příjezd toužebně oplakávaného syna, naslouchal s napětím zajímavému vyprávění námořníka, jenž se pohroužil do vysvětlování natolik, že učinil krátkou přestávku, až když od městečka zaznělo jásavé volání a zpěv, které se přibližovaly.

"Už jedou!" zvolal princ. "Kupředu, dolů! Jdeme jim vstříc!"

Vyběhl z místnosti a po schodech dolů. Na zámeckém dvoře spatřil stát v řadě veškerý mužský i ženský personál. Heinz si oblékl uniformu z léta Páně 1814, kterou si bral jen při mimořádně zvláštních a slavnostních příležitostech. Velel:

"Pozor - oči vpravo - zařad'te se! Oči přímo hled' - přesně na bránu! Auguste, dávej pozor!"

Jeden z čeledínů stál stranou u starého děla a v ruce držel zapálený doutnák.

Vtom zazněl klapot kopyt a v příštím okamžiku vjeli očekávaní na nádvoří.

"Auguste, pal!"

Zahřměl výstřel z děla.

"Nabít, znova rychle nabít, Auguste! A vy koukejte řvát vivat, ať žijí, lidičky!"

Rány z děla a volání slávy zámeckých obyvatel vylekalo koně natolik, že lovci museli rychle ze sedel a uklidnit je. Otec se synem si padli do náruče a dlouhou dobu se tak drželi. Skýťali dojemný pohled na shledání po mnoha těžkých a hrozných ranách osudu. Když se konečně pustili, leskly se v jejich očích slzy.

"Maxi, synu, můj milý, milý synu, vítej u svého starého otce! Pojd' se mnou nahoru - a vy ostatní taky! Musíte si na

zámku odpočinout po všem, co jste pro mě a mého syna vykonali!"

Nahoře se Max ujal představování. Princ u sebe měl výtečnou společnost - podobnou sestavu tato země dosud nikdy nespatriila. Každý z přítomných byl i přes nevýrazný zevnějšek přivítán, jako by se jednalo o knížecí osobnost. Potom přišlo na vyprávění a vysvětlování, které zabralo tolik času, že nebylo přerušeno ani během tabule. Následovaly otázky a zvědavost slavila triumf, dokud princ neměl ve všem zcela jasno.

"A ti tři zajatci!" zeptal se nakonec.

"Abychom se vyhnuli pochybení," odpověděl Treskow, "sepsal jsem s nimi už na moři protokoly o prvních výsledcích. Ta ženská je dokonale d'ábel a kapitán se při bezvýhodnosti jeho nového postavení úplně scvrkl. Ti dva se tak nenávidí, jako se dřív milovali. Snaží se vzájemně si uškodit nejhoršími výpověďmi o tom druhém. Postupně se přiznali k loupežné vraždě, na níž se podíleli stejnou měrou. Větší díl peněz byl zachráněn, neboť miss Admirál o ně okradla svého spojence. Taky depozitní listy ukradené v hi-despotu se podařilo kromě jediného zachránit. Černý kapitán neměl vůbec čas je zhodnotit. Nepochybně je očekává trest smrti. Snad i Jean Latrier bude popraven, takže jejich pozdější vydání Spojeným státům americkým nepřichází v úvahu. Za těchto okolností mi nedalo příliš námahy zachránit Maxe třeba jen před nejkratší vazbou."

"Děkuji vám, pane poručíku! Splnil jste svůj úkol a taky já dodržím slovo, které jsem vám dal."

Zvedl se, vzal Adelu za ruku a odvedl ji k synovi.

"Tady, mé děti, jste spojeni po dlouhém rozloučení a berte mé požehnání jako důkaz, že jsem zapomněl na minulost. Přejí vám hodně štěstí, které se nám v poslední době tolik vyhýbalo!"

Pak se otočil na Treskova a pokračoval:

"Vám, pane poručíku, jsem dlužn dík, jehož velikost mne přivádí do rozpaků! Nikdy je nebudu schopen nahradit, přesto vás chci ujistit, že se -"

"Je tu někdo, kdo tě při plnění této povinnosti významně podpoří, strýčku," přerušila Wanda jeho slova.

Chytré a rezolutní děvče vidělo, že železo je žhavé, a rozhodlo se toho využít a včas je kout.

"Ano, udělej to, mé dítě," souhlasil princ. "Stůj při mně, jak jen to dokážeš!"

"Při jeho poslední návštěvě u nás jsem mu slíbila odměnu, pokud splní svůj úkol. Máji dostat, strýčku?"

"Samozřejmě, neboť předpokládám, že jsi mu neslíbila nic, co bys nedokázala splnit."

"Toto splním snadno. Richarde, prosím!"

Uchopila milého za ruku a předstoupila s ním před prince.

"Víš, jakou odměnu jsem slíbila?"

"Nuže?"

"Sebe, strýčku! Může mne dostat?"

Plukovník se na ně zahleděl s úžasem v tváři.

"Co? Ta věc je příliš vážná, než aby mohla být brána jako žert. Já pouze vím, že jste se už viděli v rezidenci."

"Je to tak, Výsosti," ujal se Treskow slova, "a nejen že jsme se viděli, dokonce jsme se začali mít srdečně rádi. Sám bych s tímto sdělením počkal raději na dobu, až budu vědět, že mne znáte a důvěřujete mi, ale protože slečna rozpoutala bouři už nyní, musím se odvážit postavit se na její stranu."

"Co se týče mé důvěry, nepotřebujete čekat na pozdější dobu - už jste ji získal, a to v takové míře, že s radostí souhlasím. Budť šťastni, stejně šťastni, jako budou i tyto dva. Později mi ale vysvětlíte, jak jste se našli!"

Následovala scéna plná štěstí a vděčnosti. Oba páry zahrnuly starého bruchouna něžnostmi, že jich nakonec bylo příliš a on je musel se vši přísností odmítnout.

"Dost, dost, to zatím stačí! Tady sedí i další, na něž nesmíme zapomenout a kteří si musí připít na vaše zdraví!"

Stalo se, a když řada připitků byla ukončena, obrátil se princ na zlatníka Wallersteina:

"Vy si nepochybně otevřete nový obchod v hlavním městě?"

"Jistěže, Výsosti. Doufám, že zákazníci mého otce mne potčí stejnou důvěrou, jakmile se dozvědí, že se syn zavražděného ujal obchodu."

"Dovolte mi, abych k tomu trochu přispěl. První práce bude pro mne. Naše dámy budou potřebovat leccos z vašeho obchodu. A vy," obrátil se na colonela, "vy zřejmě zůstanete ve vlasti?"

Tázaný pomalu zavrtěl hlavou.

"Koho jednou prérie uchvátila, Výsosti, toho už nikdy nepustí. Zůstanu tady do konce procesu a pak se vrátím se svými muži na prérii, která nabízí prostor ke svobodnému životu a má pro nás dost místa i po smrti."

"A ty, Petere?"

"Já? Hm, Výsosti, ještě vůbec nevím, do jakých vod se dostanu. Matku Thickovou a Swallow bych chtěl ještě vidět, to jo, ale teď jsem u svého pajdavého Heinze a s budoucností si nebudu zatěžovat hlavu. Pokud vím, tak je jisté, že se už nikdy nepustím do odporné prérie, které mám po krk!"

"Tomu věřím!" smál se princ. "Nyní si nechtě vykázat pokoje, přátelé! Potřebujete si odpočinout a na zámku Wildauen se musíte cítit jako doma!"

Stalo se; téměř všechny místnosti pro hosty v zámku byly obsazeny. Každý dostal jeden nebo víc nádherných pokojů, a přede "...na zámku Wildauen se musíte cítit jako doma!"

vším trapperi se nemohli vyrovnat s přepychem, který je obklo-pil.

Když si trochu odpočinuli, usadili se Dick Hammerdull, Pitt Hol-bers a Bili Potter na drahocenný divan a kouřili ze vzácných holandských dýmek prince nejlepší tabák.

"Pitte Holbersi, starý coone," prohlásil tlust'och, "co říkáš na tenhle hidespot, he?"

"Hm, jestli myslíš, Dicku, že se tady někomu mohlo líbit, pak máš pravdu. Starý princ je báječný chlap!"

"Jestli je báječný nebo ne, to je celkem fuk, ale má tak dobré jídlo a skvělé nápoje, o tabáku ani nemluvě, že bysme ani

ve Státech nenašli lepší! Mary mám s sebou, akorát mi chybí stará, věrná Mirjam, kterou jsem nechal ve Frisku. Jak by se tady asi měla dobře! Nebo ne, Bille Portere?"

"Tvoje Mirjam? Co je mi po ní! Hlavní je, že se mám dobře já, a o tom nelze pochybovat, hihhi! Máme všechno, co srdce žádá, trochu lesa i polí pro plížení - to nám snad dovolí. Nebudu odtud příliš spěchat, to mi věřte!"

Jedním z nejšťastnějších a současně nejzaměstnanějších byl Heinz. Měl u sebe konečně milého mladého pána, bratra Petera -a nyní mohl konečně dotáhnout do konce onu slavnou historku z léta Páně 1814.

Princ jakoby mávnutím kouzelného proutku opět omládl. Stěží se dokázal odtrhnout od snoubenců a ještě pozdě večer, když všichni ulehli, šel se s nimi projít do parku. Přes podrobné vyprávění bylo dosud mnohé, na co se chtěl zeptat, takže rozhovor nebral konce.

Právě se dostali na volné prostranství, obklopené hustým porostem vysokých lip. Vtom si všimli tmavé postavy, ležící v trávě.

"Kdo je to?" otázal se plukovník. "Že by se nám sem vplížil nějaký tulák?"

Přistoupil blíž.

"Kdo je tu?!" zeptal se řízně.

Postava se uvolnila z pokrývky a napřímila se. Byl to Indián.

"Velký vigvam mého bílého bratra je krásnější než stan Man-nitoua, ale rudý syn prerie má rád volný vzduch a jas hvězd. Vin-netou, nejvyšší náčelník Apačů, bude spát v trávě a přikryje se mraky na obloze, jak to činí děti jeho národa už od mládí. Howgh!"

Karel May

Zajati na moři

Translation by Vladimír Sundá Oraphic design by Jiří Hanák

Odborná spolupráce a podklady Dr. Hans Wollschläger Technická redakce Libor Zachoval

Nezkrácené vydání Vydal Radomír Suchánek - nakladatelství NÁVRAT,

úl. Kosmonautů 2, Brno

jako svou 576. publikaci v roce 1999

Z dodané sazby vytiskla CENT A, s. r. o.,

odštěpný závod Brno, Vídeňská 113

Doporučená cena vč. DPH 194 Kč

ISBN 80-7174-209-0